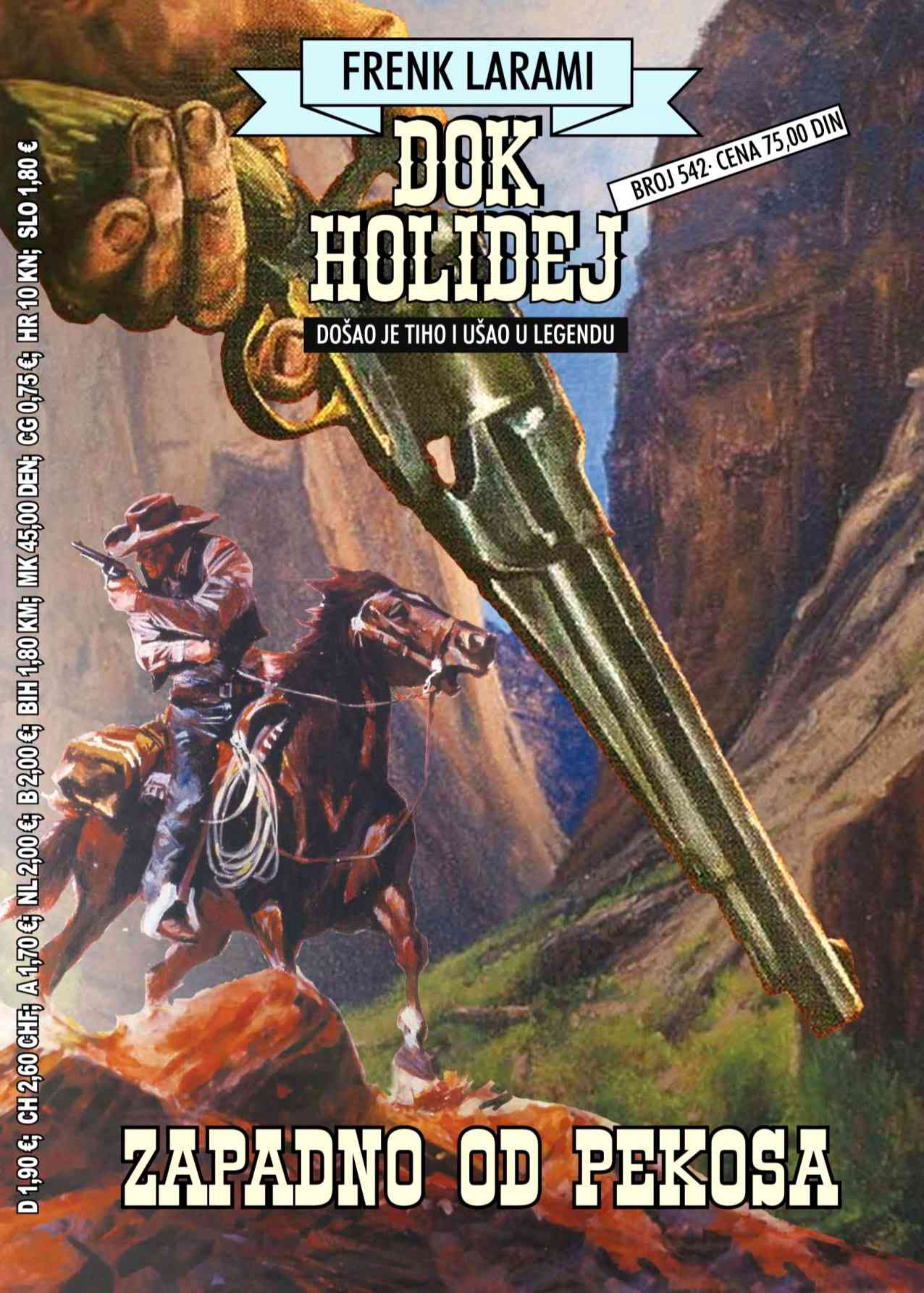

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 542. CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ZAPADNO OD PEKOSA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

542

Frenk Larami

ZAPADNO OD PEKOSA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 542

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

WEST OF THE PECOS

Štampa: 24. VII 2019.

Tržište: 02. VIII 2019.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – WEST OF THE PECOS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Sve je počelo jednog tihog letnjeg popodneva u gradu Braunvilu koji se nalazio u zapadnom delu Teksasa.

Kao što su to činili svakoga dana, ljudi su se okupljali u salunu „Prva šansa”, stajali po grupicama uz dugački šank, ispijali krige piva, poneki viski i razgovarali. Sve je bilo isto kao u mnogim sličnim salunima na Divljem zapadu: dosada, tiho ćaskaње i iščekivanje da prođe vreme.

Što se samog Braunvila tiče, to je bila redovna pojava. Naime, u gradu se ništa nije događalo i ljudi su se do zlaboga dosađivali.

Toga popodneva pažnju posetilaca u salunu nisu privukla ni trojica stranaca koji su stajali u dnu šanka. Pošto je ležao na raskrsnici stočarskih puteva koji su od Pekosa vodili na jug, Braunvil je često bio usputna stanica za mnoge putnike. Ljudi bi tu zastali, odmorili se nekoliko sati i onda nastavljali dalje.

Učmalu tišinu „Prve šanse” ispunjenu tihim žagorom nije remetilo ništa, sve dok sa trema nisu odjeknuli nečiji brzi koraci da bi se odmah zatim pokretna vrata otvorila uz snažan tresak.

Razgovor je odjednom prekinut i sve oči se okrenuše prema ulazu.

Čovek koji je uleteo bio je strašno zadihan. Za trenutak je zastao kako bi povratio dah, a onda promućao – Došao je! Upravo je ušao u grad. Video sam ga!

– Ko? Ko je došao? – pitali su iznenađeni ljudi.

– On! Evo ga, ide!

– Ko? Govori već, prokletinjo! – iznervirano je povikao jedan debeljko.

Čovek je ponovo duboko udahnuo.

– Dok Holidej! – izustio je najzad.

Ljudi iznenađeno ustuknuše. Za sve je to bila neka vrsta šoka. Dok Holidej, legendarni revolveraš, kockar i džentlmen nije do tada dolazio u ovaj grad. Ali tamo gde je boravio uvek se događalo nešto krupno. Obračun!

– Dođavola! – promrmljao je debeljko. – Dok Holidej! Šta li on traži u ovom pospanom gradu? Ovo sigurno nije mesto za njega! Ali, ko zna... možda je samo u prolazu?

Niko nije primetio da su na vest o dolasku Doka Holideja trojica stranaca na kraju šanka izmenjala zabrinute poglede. Najviši od njih brzo je iskapio viski i tiho dobacio ostaloj dvojici – Idemo odavde!

Druga dvojica neprimetno klimnuše glavama. Niko nije rekao ništa, već su ćutke krenuli prema vratima. No, čim

su se našli na tremu ispred saluna, potrčali su na ulicu.

– Kidajmo odavde! – povikao je visoki, očigledno vođa. – Ako je to zaista Dok Holidej...

No, već sledećeg trenutka jedan ledeni glas ih je zaustavio u pokretu.

– Pošli ste nekuda, gospodo?

Trojica su se „skamenila” u mestu i pogledala u čoveka ledenog glasa. Bio je naslonjen na prečku za vezivanje konja, a u ruci je držao, još nezapaljenu, skupu „virdžinija” cigaru. Bio je visok, vitak i elegantan. Na sebi je imao besprekorno belu košulju, kravatu boje vina, a preko toga tamni kaput sa peševima. Na glavi je imao tamni „kalifornija” šešir sa širokim obodom. Markantne, prefinjene crte davale su njegovom licu strog, nepokolebljiv izraz koji, onaj ko je jednom video, nije mogao nikada da zaboravi.

– Dok Holidej! – uzviknula su sva trojica kao po dogovoru.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je visoki obuhvatio pogledom svoje pajtaše.

– On je sam, a nas je trojica... – promrmljao je jedva čujno dok mu je ruka krenula ka dršci revolvera.

– Sredićemo ga...

Ali, pogrešio je. Istoga trenutka lice Doka Holideja dobilo je izraz ledene odlučnosti. Već sledećeg momenta „virdžinija” cigara je odletela u vazduh, a samo delić sekunde kasnije niklovana cev revolvera zlokobno je

blesnula pod zracima sunca. Grmnuo je pucanj i vođa trojke odleteo je kroz pokretne vratnice saluna noseći u srcu olovno tane „kolta 45”. Bio je mrtav još pre nego što je pao među zaprepašćene goste saluna.

Videvši šta se desilo šefu, dvojica njegovih kompanjona hitro su potrčala u zaklon. No, jedan je bio mrtav pre nego što je uspeo da se dokopa stuba trema, dok je treći stigao do gomile buradi i bacio se iza njih. Hitro je potegao revolver i ispalio dva hica.

Iako su mu meci fijuknuli oko glave, Dok se nije ni pomerio s mesta. Umesto da potraži zaklon, on je ponovo podigao „kolt”. Skoro istovremeno kada je oružje zagrmelo, odjeknuo je krik. Odmah zatim čovek je izašao iz zaklona, levom rukom čvrsto stežući ranu na boku. Revolverom koga je stezao desnom rukom pokušao je da nanišani na protivnika ali nije imao snage. Holidejev revolver grmnuo je još jednom i čovek se skljkao na zemlju, grla probijenog metkom.

– Šta se to, dođavola, dešava i....

Dok Holidej je mirno oduvao dim koji se dizao iz cevi, a onda otvorio magacin. Izbacio je četiri čaure i na njihova mesta stavio nove metke. Dok je to radio, hladnim pogledom sivoplavih očiju odmerio je čoveka koji je prilazio ne izgovorivši rečenicu do kraja. Naravno, odmah je primetio metalnu zvezdu koja mu je blistala na grudima.

– Fer-plej, šerife – odvratio je Dok skoro nezainteresovanim glasom.

– Jedan protiv trojice, videlo se... I pored svega, prvi su potegli oružje...

– Vi ste Holidej? – upitao je šerif, svim silama se trudeći da deluje autoritativno. U stvari, to i nije bilo pitanje već konstatacija.

– Dok Holidej – glasio je miran i omeren odgovor.

– Revolveraš? – dobaci čovek sa zvezdom u istom tonu, ali sa jakim notom prezira. – Ko vam je platio da poubijate ove ljude, Holideje? – dodao je i okrenuo se prema ljudima koji su se u međuvremenu okupili očekujući podršku. No, niko od prisutnih nije rekao ni reč.

Za to vreme, Holidej je mirno izvadio svoju skupocenu tabakeru i odabrao jednu cigaru. Laganim pokretom je zapalio i zadovoljno povukao dim.

– Mislim da sam nešto pitao i da treba da dobijem odgovor, mister! – ponovio je šerif ljutito.

Dok pomeri opasač, nijednog trenutka ne skidajući pogled sa galamdžije sa zvezdom.

– Proverite bisage na njihovim sedlima, šerife – rekao je. – U njima ćete naći zlatni prah i novac. – To je njihov deo plena koji je banda opljačkala iz kočije Andersonove kompanije.

Šerif je zastao, ali nije dozvolio da ostali shvate da je zatečen.

– Dobro, ali.... – promrmljao je promišljajući se – odakle vam pravo da uzimate zakon u svoje ruke? – nastavi

vio je jer je osećao potrebu bilo šta da govori i tobože „izgrdi” Holideja. Tako govoreći, prišao je najbližem od tri konja i otvorio bisage koje su visile preko sedla.

– Dobili su što su zaslužili, šerife! Svi će potvrditi da su prvi potegli oružje i stvar je okončana. Da li je tako bilo, ljudi? – upita Dok.

Prisutni su klimanjem glave i jasnim povicima potvrdili da je Holidej u pravu. No, šerif je ipak zavapio

– Nije trebalo baš sada... Mislim... nije nam nužna gužva kada u grad dolazi Vajat Erp.

– Vajat Erp? – ponovio je Dok iznenađeno.

Čuvar zakona se zadovoljno iscerio, ubeđen da je uplašio Holideja.

– Da, da, nego šta – dobacio je likujući. – Zato bi vam bilo bolje da isparite odavde, mister. Vajat dolazi poslom i, koliko znam, ne voli plaćene revolveraše.

I Dok mu je odgovorio u istom tonu.

– Da sam na vašem mestu ne bih žurio sa preporukama, mister.

Ljudi koji su stajali u blizini počеше da se gurkaju i dobacuju.

– Jeste li proverili bisage, šerife? Da li je novac tu?

– Jeste, tu je – odvratio je čovek sa zvezdom natmureno.

– Odlično. Ostavljam ga u vašim rukama. Naravno, treba odmah o svemu da obavestite Andersona. A sada, ako nemate ništa protiv...

– Znači, odlazite iz grada? – vidno je odahnuo čuvar zakona.

Holidej odmahnu glavom.

– Naprotiv, šerife. Ovaj grad mi se čini kao prijatno i mirno mesto, a to mi je baš potrebno. Možda ću se zadržati izvesno vreme – rekao je i, ne čekajući šerifov odgovor, poveo konja dugom prašnjavom ulicom na čijem kraju se nalazila niska drvena baraka sa natpisom „štala”.

* * *

Čovek za pultom stajao je i gledao negde mimo Holideja.

– Žao mi je, ali mi nemamo nijednu slobodnu sobu.!

Dok se namršti. Vrlo dobro je znao zašto za njega nema sobe.

– Da li je to šerifovo naređenje? – upitao je tiho.

– Ne – odvrati čovek brzo, bacajući pritom bojažljiv pogled prema vratima.

– U stvari, šerif ne želi da se ja nađem u istom hotelu sa cenjenim federalnim šerifom Vajatom Erpom, zar ne?

Njegov glas bio je blag, ali se u njemu jasno prepoznalo upozorenje.

– Ja... ja.. – čovek je počeo da zamuckuje i preplašeno gleda prema vratima.

Dokova šaka se spustila na dršku revolvera.

– Hoćeš li poslušati tu glupu šerifovu naredbu ili ćeš postupiti razumnije i dati mi sobu?

Nesrećni čovek je i dalje unezvereno gledao tamo–amo dok mu je lice dobilo pepeljastu boju.

– Pa... pa ne znam.. – zamuckivao je i dalje.

Holidej je rešio da bude odlučniji.

– Uzeću sobu 20 – rekao je mirno i glavom pokazao na tablu sa ključevima.

– Ali, ja sam vam već rekao – ponovio je čovek.

Dok je okrenuo knjigu gostiju prema sebi i potpisao se.

– Dakle, hoćete li mi dati taj ključ ili ne?

Čovek je oklevao samo jedan trenutak. Zatim je sa table uzeo ključ broj 20 i pružio ga Holideju.

– To će vas koštati dolar, mister. Za dve noći... – dodao je brzo, očigledno žestoko preplašen.

Džordžijanac se osmehnuo i pružio mu dva dolara.

– Zadrži ostatak – dobacio je ljubazno. – Ali, postaraj se da bude vode u sobi za manje od pola sata. – Dovoljno tople vode, rekao sam – dobacio je i ne okrećući se požurio uz stepenice.

Za manje od pola sata voda je bila spremna pa je Dok mogao dobro da se okupa. Odjednom se osećao mnogo bolje, kao preporođen. Kao da mu se snaga odjednom utrostručila, a dobro raspoloženje se ponovo vratilo. Sa zadovoljstvom je obukao čistu košulju i odahnuo.

Pogledom je obuhvatio malu, prilično neuglednu sobu, stavio čizme pored

kreveta, a zatim se pružio na iznenađujuće čist ležaj i odmah zaspao. Probudio se kada je prvi sumrak počeo da baca svoju koprenu nad gradom. Umio se kako bi se osvežio, hitro navukao čizme i izašao iz sobe. Odavno se nije osećao tako dobro kao sada.

Na glavnoj ulici je malo zastao i pogledao oko sebe. Svestan da ga sa svih strana prate radoznali pogledi i da, verovatno, šerif iz prikrajka motri na njega, otišao je u najbliži restoran i naručio obilnu večeru. Posle dobre duple kafe i „virdžinija” cigare, mirno je prošetao ulicom i vratio se u sobu.

Bila je skoro ponoć kada se na vratima začulo tiho kucanje.

Kliznuo je sa kreveta i nečujno prišao vratima.

– Ko je? – upitao je tiho.

– Prijatelj – čulo se sa druge strane.

Prepoznavši glas brzo je otvorio vrata i jedan krupan, snažan čovek ušao je u sobu. Srdačno je prihvatio pruženu ruku, a onda su se dva prijatelja snažno i muški zagrlila.

– Drago mi je što te ponovo vidim, Vajate – rekao je.

– I ja se radujem ovom susretu, Dok – odvratio je srdačno Vajat Erp, čovek koji je od njihovog poslednjeg viđenja postao federalni šerif i kapetan tek-saških rendžera. – Nisam očekivao da ću te ovde sresti.

– Ni ja se nisam nadao – odvratio je Džordžijanac, pokazujući rukom praznu fotelju. – Šta ima novo, prijatelju?

– Najpre da ti se zahvalim što si nam pomogao da likvidiramo Diboltovu bandu. – Ona trojica koju si danas sradio konačno stavljaju tačku na taj slučaj.

Pošto je Holidej ćutke odmahnuo rukom, Erp nastavi – Znam da ti nije važno, ali obavio si odličan posao, Dok. Osim toga, i u ovom kraju stekao si reputaciju nepobedivog revolveraša. A to bi moglo da se iskoristi za jedan posao koji mi predstoji.

Holidej ga odmeri ispod oka.

– Kako bi bilo da predeš na stvar, Vajate? – osmehnuo se sedajući na krevet.

Erp je ustao i prišao prozoru.

– Poznaješ rendžere Berkhajmera i Dekstera?

– Hedlija Berkhajmera i Ejmsa Dekstera? – ponovio je namrštivši se. – Naravno da ih poznajem. Sreo sam ih nekoliko puta kada smo bili u akcijama. Dobri su to momci. I šta je bilo sa njima?

– Obojica su mrtvi – rekao je Vajat.

– I ne samo to... Obojica su ubijeni.

– Kako? – upita Dok napeto.

Njegov prijatelj je neko vreme ćutao, a onda odvratio – Da li si čuo za grad Ledfild u oblasti Hejzen?

– Pa... ne mogu baš da se pohvalim...

– Dobro, nije ni važno. Dakle, planirao sam da uskoro odem tamo.

– Ali... – pogledao ga je Dok upitno. – Kakve to veze ima sa Hedlijem i Ejmsom?

– Ima, i to mnogo, prijatelju. Kao prvo, dobili smo informaciju da se tamo nešto gadno dešava. Na nesreću, naš izvor je nestao pre nego što je stigao da nas obavesti šta je u pitanju.

Dok klimnu glavom.

– Aha, jasno mi je. Zato ste poslali onu dvojicu da vide u čemu je stvar?

– Prvo sam poslao Hedlija Berkhajmera koji se uvukao u grad, prerušen u skitnicu. Nestao je posle nekoliko dana pa sam morao da pošaljem Dekstera, da vidi šta se dogodilo sa njim.

– I? – upita Dok napeto, sa dozom kontrolisane ljutnje u glasu. Iako mu Berkhajmer i Dekster nisu bili prijatelji, bili su vredni i hrabri momci i čovek nije mogao da bude ravnodušan zbog sudbine koja ih je zadesila.

– Dekster je pogođen u leđa, iz zasede. Dva dana pošto je stigao u grad.

– Naravno, nisu imali vremena da otkriju bilo šta...

– Dekster je, ipak, uspeo da pošalje jednu poruku – kazao je Vajat. – Ali, pre nego što ti kažem bilo šta o tome, bolje je da saslušáš šta planiram.

– Da čujem... – Dok se ponovo opruži na krevetu.

– Ti znaš da zapadno od Pekosa nema zakona.

– Znam.

– E, mi želimo to da promenimo. Hoćemo da organizujemo snage koje će štititi zakon u čitavoj oblasti, sve do granica. To nije mali posao i zato

je trebalo vremena da se sve organizuje.

– To što ste zamislili biće teško ostvariti – prokomantarisao je Holidej. – Tamo se skupio sav belosvet-ski šljam.

– Znam. Čim smo objavili šta smo naumili u oblasti Hejzen pojavile su se svakakve priče. Uglavnom, niko od onih koji su tamo našli utočište nije bio oduševljen našom namerom. Najviše su se bunili građani Ledfilda. Rekli su da im nije potreban šerif pošto sami mogu da se brinu o svim stvarima i rešavaju iskrsele probleme.

Dok se podigao i zapalio cigaru, a Erp je nastavio – Pre nego što je nestao, naš izvor je rekao da nevolje u Ledfildu imaju direktne veze sa posetom koju sam najavio.

– Kakve veze?

– U stvari, rešili su da ubiju mene i sve one koji sa mnom dođu u grad. Novo je još i to da se glavni organizator svega ovoga zove Rogen.

– Rogen? – ponovio je Dok zamišljeno. – Ne sećam se da sam ikada čuo to ime.

– Ni ja. Bar ne u ovim krajevima – kazao je Vajat. – Da... Dekster je javio da će nas detaljno obavestiti o svemu, ali mu je potrebno nekoliko dana. Međutim, nije stigao. Ubili su ga pre nego što je stigao da nam doturi neko obaveštenje.

Dok je ustao sa kreveta i počeo da se šeta po sobi.

– Nešto gadno zaudara u svemu tome – zaključio je Erp zabrinuto.

– I ja bih voleo da znam šta.

Dok ga šeretski odmeri.

– Hajde, istresi sve! Ne boj se!

– Pa... hteo bih da odeš tamo i proveriš šta se događa – rekao je Vajat oklevajući.

Holidej je klimnuo glavom i osmehnuo se.

– Znao sam da ću ja doći na red.

– Jedino ti to možeš da uradiš – kazao je Vajat. – Poznat si kao kockar i neće biti sumnjivo ako se pojaviš u jednom takvom gradu. Takođe svi znaju da si brz na revolveru. Ubeđen sam da ćeš to moći da obaviš. Uz malu pomoć, naravno.

– Kako? – upitao je suvo Dok.

Vajat je ponovo seo, iz džepa prsluka izvadio cigaru i zapalio.

– Svako ko živi u ovom delu Zapada zna za tebe. U proteklom periodu stekao si priličan glas, mislim rđav glas. Svi znaju da nisi u ljubavi sa vlastima.

– Dobro, i?

– Ko što vidiš, mišljenja o tebi baš nisu povoljnija i ja smatram da bi to moglo da se iskoristi. U svakom slučaju, ovo što se danas dogodilo moglo bi nam ići na ruku. Na primer, ako bismo to okvalifikovali kao obično ubistvo. Trostruko.

– E, ta ideja mi se ne dopada. Pa zar nisam pred svima predao zlato šerifu?

– U poređenju sa celokupnom sumom koja je ukradena, to i nije mnogo – odvratio je Vajat. – A veoma malo

ljudi zna da je ostatak opljačkanog zlata i novca već vraćen kompaniji. A možemo sve da preokrenemo. Dakle, svet će pomisliti da si ovo zlato uzeo sebi, a ono što se dogodilo ovde predstavice kao obračun između kompanjona.

Nekoliko trenutaka Dok je stajao bez pokreta i razmišljao.

– Lepo si to smuslio! Ali, u redu. Videću šta mogu da učinim. Otići ću u taj prokleti grad, a ti radi ono što misliš da je potrebno.

U Vajatovim očima blesnu zadovoljstvo.

– Znao sam da me nećeš odbiti! – rekao je oduševljeno. – Ne brini, dolazim za tobom.

– Trebaće mi nedelju dana da stignem... – uzvratio je Dok lagano.

– Znači, bićeš nedelju dana iza mene.

– Tako je. Nažalost, ne mogu da ti dam više vremena, Dok. Pritiskaju me da se što pre vratim u Hjuston, na sasatanak sa nekim senatorima. Međutim, posao u Ledfildu mi je važniji. Ne bih hteo da odem dok to ne obavim.

– Malo je vremena, ali trudiću se da uradim sve što budem mogao – složio se Holidej.

– U redu, Dok, onda smo se dogovorili.

– Jesmo. Ti samo nastavi da pronosiš glasine. Možda će biti brže od mene i tako mi olakšati posao – rekao je Holidej, mada sam nije verovao u tu mogućnost. Naime, Ledfild i oblast

Hejzen bili su veoma daleko i mogućnost da zao glas stigne čak tamo bila je veoma mala. No, nije hteo da razočara Vajata i to mu kaže...

Dva prijatelja su se srdačno pozdravila.

– Još jednom, Dok – osmehnuo se Erp. – Mnogo sreće!

– Hvala – odvratio je Džordžijanac pomalo rezignirano. – Videćemo se u Ledfildu... ko bude živ!

Vajat je klimnuo glavom i izašao u hodnik. Dok je lagano zatvorio vrata i vratio se nazad do kreveta. Vajatovi planovi mu baš nisu bili najjasniji, ali se nadao da će ubice dvojice rendžera naći i bez toga.

Izvadio je „kolt” iz futrole i gurnuo ga pod jastuk. Čizme je stavio pored kreveta, a opasač okačio na dohvat ruke. Onda je ugasio lampu.

Međutim, prošlo je dosta vremena pre nego što je uspeo da zaspi.

Dugo je razmišljao o zadatku koji je prihvatio. Te stvari je veoma retko radio, ali eto... Katkada je pomagao predstavnicima zakona, ali samo onda kada je bio uveren da to od njega zahteva velika ljudska pravda. On nije bio plaćeni policajac, ali je posao koji bi preuzeo obavljao sa izuzetnim osećanjem dužnosti. Naročito kada je, kao i sada, imao neki lični motiv koji bi ga dodatno podsticao.

Ovoga puta taj motiv bilo je prijateljstvo sa Vajatom Erpom.

Iako je otvoreno sumnjao u uspeh ovog poduhvata, bez pogovora je prihvatio sve njegove predloge.

* * *

Probudio se pre zore, brzo obukao, gotovo nečujno napustio hotel i sporednom, pustom ulicom stigao do štale. Iako je probudio štalskog momka, ovaj ga je odmah prepoznao i na najbrži mogući način pripremio sve što je potrebno.

Kratko mu se zahvalio, nonšalantno bacio novčić od pet dolara i napustio grad. Putovanje nije bilo naročito zanimljivo, mada se, kada je stigao u oblast Hejzen pejzaž drastično promenio. U stvari, sada je jahao kroz najsuroviji deo oblasti, gusto bodljikavo grmlje proraslo oštrom travom i išarano retkim stazama koje su ljudi zvali brasada. Pažljivo je jahao jednim, reklo bi se malo češće korišćenim, uzanim putem. Bio je prinuđen da drži konja na kratkim uzdama znajući da pred njih svaki čas može da nešto da iskoči i poplaši životinju koja bi u tom slučaju pala u oštro, bodljikavo žbunje.

Na sreću, nekih dvadesetak milja istočno od Ledfilda, brasada se proredila da bi na kraju sasvim nestala. Sada se pred jahačem pružala beskrajna, otvorena prerija koja je ličila na talasasto more trave. Prošao je pored dva bodljikava žbuna, a kod trećeg konj mu je iznenada zarzao i malo

se propeo. Okrenuo se i zanemio od iznenađenja: pred sobom je ugledao mladu, lepu devojkicu koja je bila obučena kao muškarac. U trenutku kada je naišao ta nežna mlada dama je... ljutito psovala.

Dok se jedva primetno nasmešio, osvrnuo se oko sebe i – odmah shvatio razlog njene ljutnje. Naime, konj joj se sapleo o grm, pao i slomio nogu. I ona je hramala ne mogavši da se nasloni na povređenu nogu dok joj se lepo lice krivilo od bola.

– Mogu li da pomognem, leđi? – upitao je dotakavši prstom obod šešira.

Njene prekrasne oči tamne kao noć pažljivo ga odmeriše.

– Da, molim vas.

Dok je sjahao, prišao njenom konju i sagnuo se da mu pregleda nogu. Posle nekoliko trenutaka se uspravio i pogledao devojkicu.

– Vašem konju, nažalost, nema pomoći – rekao je tiho. – Moraće da bude ubijen. Ako vi nemate...

– Znala sam da će morati da bude ubijen – prekinula ga je devojkicu trudeći se da deluje što hladnokrvnije. – Obavite to vi, stranče, a onda... Onda biste mogli da me odvedete u Ledfild.... Naravno, ako idete u tom pravcu.

– Da, pošao sam tamo – odvratio je Dok i izvukao „kolt”. – Žao mi je, momče... – promrmljao je i povukao obarač.

Životinja nije bila svesna šta se događa. Samo je kratko zatresla glavom i... zauvek se umirila.

– Kako ste se našli u ovakvoj nevolji? – upitao je devojkicu.

– Zvečarka – odbrusila je kratko.

– Ah, tako. Moram priznati da to baš nije prijatno.

– Pojavila se iznenada – dobaci devojkicu zamišljeno. – Odjednom se stvorila pred konjem i preplašila ga. Poleteo je uvis kao izbezumljen i sapleo se preko ovog grma. Ostatak znate...

Dok klimnu glavom.

– Dobro je da sam naišao. Kako to da se jedna devojkicu nađe sama ovako daleko od grada? To baš nije preporučljivo...

– Znam da nije. Ali, moj otac je izgubio nekoliko grla i ja sam pošla da ih potražim – odvratila je.

– Goveda su sigurno zalutala...

– Nisu. Oterali su ih kradljivci stoke – odgovorila je jednostavno, kao da je najnormalnija stvar na svetu da ona pođe za lopovima.

Holidej je klimnuo glavom, ali nije komentarisao njenu izjavu. Uzjahao je konja i pružio joj ruku. Bila je vrlo lagana i za tren oka se našla iza njega.

– Idete li pravo u Ledfild? – upitao je.

– Da – odgovorila je. – A vi?

– I ja – dobacio je kratko.

Ni devojkicu više nije pokušala da razgovara. Čitala je i čvrsto ga držala oko struka. Na momenat se promeškalo morajući da prizna da mu nije nimalo neprijatno.

Neko vreme su jahali u tišini sve dok nisu stigli do uzanog, bistrog potoka.

– Kada pređete potok skrenite na zapad i idite pravo sve dok vam ne kažem da opet skrenete. To je kraći put. Tako ćemo uštedeti više od dva sata.

Dok ju je poslušao bez reči.

– Dobro poznajem ovaj kraj – kazala je devojka. – Tu sam provela ceo život. A šta je sa vama? Imate li nameru da se duže zadržite ovde?

– Pa... želeo bih da kupim komad zemlje – odvratio je Holidej onako kako se dogovorio sa Vajatom. – Naravno, ako budem mogao da nađem nešto što bi mi odgovaralo. Inače.... – zastao je kao da se izvinjava – zovem se Holidej, Dok Holidej.

Ako je devojka i čula za njega i reputaciju koja ga je pratila, to ničim nije pokazala. Ruke su joj i dalje ostale obavijene oko njegovog struka, a kada je progovorila, u glasu joj se nije osećala nikakva promena.

– Drago mi je što sam vas upoznala, mister Holideje. Zaista ste naišli u pravom trenutku.

– I meni je drago što se tako dogodilo.

– Ja sam Arabela Rogen – kazala je najzad. – Moj otac je vlasnik ranča „Solti”, južno od Ledfilda.

– Zaista mi je drago, gospođice Rogen – odvratio je Holidej ljubazno, a onda se ukočio. Dodavola, pomislio je; Rogen! U mislima se vratio na razgovor koji je vodio sa Vajatom Erpom i na poruku koju je poslao rendžer Dekster. Upitao se da li je moguće da

je otac ove devojke umešan u pripremu ubistva federalnog šerifa? Ako jeste, može se dogoditi da devojka zna nešto o tome.

Ako je tako, razmišljao je dalje, onda je ovaj susret kao poručen. Bolje nije mogao ni da zamisli.

– Ima li mnogo zemlje oko Ledfilda, gospođice? – opet se vratio na svoju temu.

– Molim vas, zovite me Arabela – kazala je. – Ne volim kada mi se tako zvanično obraćaju. Inače, ima još slobodne zemlje... I to prilično dobre. Mislim da biste, s tim u vezi, trebalo da razgovarate sa Ostinom Frindžom. On je ovlašćen za prodaju zemljišta.

– Kako rekoste? Ostin Frindž?

– Da.

– Moraću da porazgovaram sa njim – odvratio je, praveći se da je naročito zahvalan za ovo obaveštenje.. – A ako mi bude potrebno stručno mišljenje, mogu li da se oslonim na vas?

– Ako ja i ne budem bila u stanju, moj otac će sigurno moći.

– Hvala vam na svemu.

Dok su jahali dalje Holidej se trudio da održi razgovor, pa je ćaskao o svemu i svačemu. Na kraju su njegovi naponi urodili plodom; naime, devojka se raspričala i pokazala kao veoma prijatan sagovornik. Kada je konačno ugledao grad ispred sebe, Holidej je imao utisak da su se sprijateljili. Osim toga, bio je zadovoljan jer je saznao dosta o celoj oblasti.

Onda je malo bolje osmotrio Ledfild.

Nije se iznenadio. Pred njim je bio tipičan teksaški stočarski grad. Kuće podignute bez mnogo reda, razbacane tamo-amo duž glavne ulice, formirale su nešto što se moglo nazvati centar grada, sa jednim salunom negde na sredini naselja, ograđenim prostorom za stoku malo iza saluna i mnogobrojnim stablima starog drveća u dvorištima i ispred kuća. Tako su izgledali skoro svi gradovi na Zapadu.

– Pa... nije loše – prokomentarisao je Dok.

– Prijatan i miran grad u kome se poštuje zakon – dodala je Arabela. – Nećete naći mnogo takvih gradova zapadno od Pekosa.

– Zaista? Priznajem da to nisam očekivao – odvrati Dok trudeći se da deluje što ležernije. – A ja sam čuo a ovde nema šerifa. U stvari, tako su mi rekli kada sam prelazio reku.

Arabela je nekoliko trenutaka oklevala i Doku se učinilo da je htela da kaže nešto važno. No, taj izraz lica trajao je samo nekoliko trenutaka. Onda je glasno uzdahnula i bilo je očigledno da je promenila odluku.

– Imamo gradski odbor i odred dobrovoljaca – rekla je neočekivano oštro. – U stanju smo da održavamo red i zakon.

– Siguran sam u to.

Posle kraćeg vremena, dok su se jašući glavnom ulicom približavali centru, Holidej je primetio nekolicinu ljudi koji su im, primetivši ih, žurno pošli u susret.

– Moj otac i nekoliko građana – objasnila je Arabela. – sigurno se zabrinuo za mene i već počeo da skuplja ljude u poteru.

Dok je samo kratko klimnuo glavom, a kada su se sasvim približili ljudima, zaustavio je konja.

– Arabela! – povikao je visoki snažni čovek koji se nalazio na čelu grupe.

– Brinuo sam za tebe! Šta se dogodilo?

– Konj je pao i slomio nogu – odvrtila je devojka, još uvek držeći Doka oko struka. – I onda je ovaj džentlmen naišao i pomogao mi. Ali, konja smo morali da ubijemo. To bi učinio i ti, zar ne, oče?

– Naravno – odvratio je čovek i pozdravi stranca. – Važno je da si ti dobro, dušo – promrmljao je. – Samo, o toj tvojoj šetnji ćemo još razgovarati. – Zar ti nisam govorio da ne ideš sama prema brasadi?

Dok je govorio, Holidej je ispod oka odmeravao Rogenaa. Ništa posebno, odmah je zaključio. Kao većina rančera koje je u životu video. Odmah mu je palo u oči da čovek ne nosi revolver.

Ta činjenica opomenula ga je da bude izuzetno oprezan. Znao je dobro da su se mnogi nasilnici služili baš tom varkom. Tobože, nisu nosili oružje, a u stvari je čitava čata najboljih revolveraša radila baš za njih. Zato i nije odozvolio da ga prvi utisak uspa-va; odavno mu je bilo poznato da prvi utisak može da bude i te kako varljiv.

– Dugujem vam zahvalnost, mister –
 obratio mu se Rogen i pružio mu ruku.
 – Ja sam Gejlen Rogen. A vi ste...

– Holidej! Dok Holidej! – dobacila je
 Arabela brzo.

Dok je primetio kako se čovek trgao.
 Pružio mu je ruku, ali to je terajalo
 samo tren. Odmah je povukao nazad
 kao da Holidej u ruci drži žeravicu.

– Holidej – ponovio je zamišljeno.

– U svakom slučaju, hvala što ste
 pomogli mojoj kćeri, mister.

– Bilo mi je drago – naklonio se Dok
 znajući da je ovom čoveku njegovo
 ime itekako poznato.

Rogen je još jednom učtivo klimnuo
 galvom, a onda uhvatio kćer za ruku.

– Hajdemo, devojko! – dobacio je
 neočekivano oštro. – Treba što pre
 da odemo do lekara i pogledamo taj
 zglob na tvojoj nozi.

– Ali, tata... – počela je devojka da
 se buni. – Ne možemo samo tako osta-
 viti mister Holideja! Pomogao mi je,
 pa bi, možda, ti trebalo da pomogneš
 njemu. Znaš, hteo bi da kupi komad
 zemlje i...

– Ja mislim da njemu nije potrebna
 naša pomoć, Arabela – presekao je
 otac. – Da li sam u pravu, Holideje?

– Za sada, da – mirno je odvratio
 Dok praveći se da ne primećuje Roge-
 novu oštrinu.

– Ali, tata...

– U redu – dobacio je. – Navratite
 ako vam bude potreban savet. Rado
 ću vam pomoći.

– U svakom slučaju, hvala – proko-
 mentarisao je Holidej mada nije vero-
 vao u ovu iznuđenu ljubaznost.

Rogen je čvrsto uhvatio Arabelu i
 požurujući je stiskom ruke, gotovo
 povukao ka trotoaru. Ljudi koji su do
 malopre stajali pored njega vratili su
 se u senku nastrešnice. Tiho su raz-
 govarali i s vremena na vreme bacali
 radoznale poglede prema došljaku.

Dok ih je brzo i hladno odmerio, a
 onda se okrenuo za Arabelom. Uhva-
 tio je njen upitni pogled pre nego što
 ju je otac uveo u zgradu koja se nala-
 zila tačno preko puta trgovine.

Samo je slegnuo ramenima, smestio
 životinju u štalu i krenuo da uzme
 sobu u jedinom „hotelu” u gradu. To
 je obavio veoma brzo, a onda se oku-
 pao, obukao čisto odelo i krenuo da
 proveriti „kolt”. Baš u tom trenutku na
 vratima se začulo tiho kucanje.

Ne ispuštajući oružje, hitro je otvo-
 rio vrata i veoma se iznenadio kada je
 pred sobom ugledao Arabelu Rogen.
 Ništa ne govoreći, devojka je ćutke
 šmugnula u sobu tako da nije imao
 vremena bilo šta da je pita. No, pret-
 postavio je da joj je otac ispričao neku
 priču o „zlom Holideju” i sada rado-
 znalo očekivao šta će se dogoditi.

– Evo, vraćam vam vašu maramu –
 kazala je i bacila na krevet maramu
 kojom joj je Dok vezao zglob kada ju
 je našao kako sedi pored konja. – Le-
 kar me je previo...

– Hvala što ste bili tako dobri da mi
 je donesete – zahvalio je je tiho.

Samo ga je pogledala i odlučno krenula napolje. Ipak, pred vratima je zastala i okrenula se:

– Šta vi, zapravo, tražite u ovom gradu, mister Holideje? – upitala je.

– To sam vam već rekao – odgovorio je mirno. – Komad zemlje... Želim konačno da se smirim...

– Vi ste revolveraš... možda ubica – počela je ljutito, kao da se njoj lično zamerio. – Zbog čega vam je potrebna zemlja?

Posmatrao je njenu vitku figuru, prekrasne crne oči i kosu tamnu kao noć. Nije želeo da joj odgovori nadajući se da će od naivne devojke čuti razloge tako drastične promene odnosa prema njemu.

– Niste mi odgovorili? – ponovila je pitanje. – Zašto ste došli?

– Čak i revolveraš jednoga dana shvati da je došao trenutak kada treba da položi oružje, gospođice.

– Revolveraši u ovome kraju nikome nisu potrebni – odvratila je, sva zaja-purena od uzbuđenja. – Zato bi bilo bolje da produžite dalje, mister.

Dok je seo na ivicu kreveta i nasmešio se. Ova devojka je počela da mu se sviđa. Naravno, simpatija prema njoj koja ga je trenutno obuzela nije smala da u drugi plan potisne osnovni razlog njegovog dolaska.

– Znači, vaši predstavnici zakona odavde teraju sve revolveraše? – upitao je „zainteresovano”.

– Kakvi predstavnici zakona? – nasmejala se Arabela. – Oh, uopšte se

ne radi o tome. Sada ne, ali možda kasnije pošto budemo imali... kao i ostali gradovi... Kada dođu pravi predstavnici vlasti.

– Ah, mislite li na federalnog šerifa Erpa, gospođice? Da, čuo sam da on dolazi ovamo. Ali, čuo sam i neke druge stvari.

U njenom pogledu video je neizgovoreno pitanje.

– Čuo sam kako ovaj grad ne želi da on dođe.

Ona napući usta.

– Neki građani ne žele, mada ja ne znam kakvi su im razlozi – kazala je ljutito. – Ali ja znam da mnogi žele i mi ćemo se pobrinuti da šerif Erp uspe... Hoću da kažem, naša kuća će mu pomoći da uspostavi zakon. Moj otac i ostali...

– ...dobri građani ovoga grada? – dobaci Dok ironično.

– Tačno! – planu ona ljutito. – To su ljudi koji su prvi došli u ove krajeve i koji hoće da im deca rastu u miru. Oni ne žele da ovaj grad postane utočište kojekakvim revolverašima. Bilo je takvih, ne kažem... Istina, ima ih još, a takvi su kao...

–... kao ja? – nasmeja se Holidej.

– Samo, za mnom nije izdata poternica ako ste to mislili.

– Možda i nije, ali na osnovu onoga što mi je otac rekao sigurna sam da nema predstavnika zakona koji ne želi da vas vidi što dalje od svoga grada. Oh, bože, zašto ovamo ne dolaze obični, pristojni ljudi? – upitala je

tužno. – Zašto ovaj grad privlači samo revolveraše, bandite i...

Pre nego što je Dok uspeo da joj odgovori, Arabela se okrenula i izvukla se napolje bučno lupivši vratima. Bilo mu je žao što ovako lepu i veoma hrabru devojkicu mora da drži u zabludi, ali... okolnosti su bile takve i tu nije moglo ništa da se učini.

Ustao je, smotao maramu i bacio je na krevet. Već sledećeg trenutka natukao je šešir na čelo i gotovo bez šuma napustio sobu.

Grad je bio neverovatno tih. Salun je bio otvoren, a na ulici je video samo nekoliko ljudi. Lagano se spuštalo veče, a na horizontu su se pojavile bledunjave zvezde. Večerao je u skromnom restoranu pored hotela, a onda, uprkos umoru i želji za spavanjem, krenuo u salun. Ako je igde mogao da sazna nešto o smrti dvojice rendžera, onda je to moglo u salunu.

U velikoj sali bilo je dosta sveta pa se činilo da niko nije obratio pažnju na njegov dolazak. Lagano je prišao šanku i naslonio se na glatku ploču.

Barmen je bio nizak i debeo čovek svetle kose.

– Izvolite, mister? – obratio mu se ljubaznim glasom.

– Brendi. I, ostavite mi bocu.

Čovek ga je poslušao bez reči, hitro stavio novac u džep i već sledećeg trenutka bio na usluzi gostima na drugom kraju šanka. Pošto im je dao piće ponovo se približio Holideju.

– Ostajete li dugo, mister? – upitao je brišući krpom ionako čistu ploču šanka.

Dok slegnu ramenima.

– Ko zna? Sve zavisi od toga kako ću obaviti posao zbog kog sam došao.

– Posao?

– Da. Tražim neki dobar komad zemlje.

– Nameravate da kupite zemlju i da se ovde nastanite? Jeste li vi rančer? – upitao je tek reda radi, mada se po pogledu kojim je odmeravao Holideja videlo da i sam sumnja u to.

– Možda ću biti – odvrati Dok otegnuto. – Čuo sam da je ovo dobar kraj.

– Ovo je odlična zemlja za goveda. Samo, ako želite da kupite zemlju treba da odete kod Ostina Frindža. On obavlja poslove oko kupoprodaje i...

– Da, čuo sam. Ali, gde bih mogao da ga nađem?

Barmen se namršti.

– Nema potrebe da ga tražite – kazao je. – Čim bude čuo da želite da kupite zemlju, Ostin će doći do vas. Hm... kladim se da će biti ovde do sutra u podne.

– Zar je tako brz? Pa ja sam tek stigao...

– To nema veze, mister. Frindž ima hiljadu ušiju i zna šta se dešava u gradu.

– Hej, debeli?

Barmen se trže. S drugog kraja šanka vikao je visok, mlad čovek.

– Šta je bilo sa mojim pićem, debeljko? Nisi plaćen da blebećeš već da radiš!

– Prokleti balavac – promrmlja čovek sebi u bradu. – Jednoga dana...

Nije dovršio rečenicu već je požurio na drugi kraj šanka gde ga je čekao nestrpljivi gost.

Holidej je odmerio galamdžiju i sa iznenađenjem konstatovao da je momak veoma mlad, gotovo dečak. No, nosio je kožni opasač ukrašen srebrom i kolt u nisko pripasanoj futroli.

Uzdahnuo je pretpostavljajući da je mladić Teksašanin. Oni su prosto talentovani da prave gužvu, pomislio je, a zatim skrenuo pogled na drugu stranu, brzo zaboravivši suvonjavog mladića. Posmatrao je ljude u sali nastojeći da zapamti što više fizionomija. Ko zna, možda će mu kasnije biti korisna svaka sitnica.

No, mladić je nastavio da zuri u nje. Džejms Mičel, pomalo divalj i samouveren momak, mislio je da može sve. Najviše ga je zanimalo baratanje revolverom gde se pokazao kao prilično uspešan. Bolje reći, bio je veoma talentovan i od vremena kada je prvi put dobio oružje pa sve do sada, izrastao je u izvanrednog strelca.

Međutim, to mu nije bilo dovoljno. Želeo je da postane slavan i sanjao o tome kako će ljudi njegovo ime jednoga dana izgovarati sa strahopoštovanjem. Bio je ubeđen da će slavu za kojom žudi steći samo ako smakne nekog poznatig revolveraša... nekog zaista velikog... nekog kakav je bio Dok Holidej. No, morao je da prizna da ga je zamišljao sasvim drugačije.

Zato je upitao barmena – Ko je taj stranac, debeli?

– Dok Holidej – odvratio je ovaj mirno. – Ali, on je daleko iznad tvoje klase ako si na to mislio...

Mladić ga ošinu besnim pogledom.

– Pazi šta radiš, debeli – promrmljao je. – Bilo bi rano da umreš u najboljim godinama, zar ne? Nego, daj mi viski!

Debeljko je gurnuo bocu viskija preko šanka i pokupio novac koji mu je mladić dobacio.

– Bilo bi bolje da poslušаш moj savet, momče – rekao je blago. – Nemoj se ni zanositi mišlju da možeš savladati takvog strelca kakav je Dok Holidej. Sa njim kao protivnikom nećeš dobiti reputaciju, već mesto na groblju. To možeš da mi veruješ...

No, Mičel ga nije čuo. Iskapio je čašu u jednom gutljaju, a onda nasuo drugu. Nekoliko trenutaka držao ju je u ruci, a onda spustio na šank. Nije više mogao da čeka. I... krenuo je pravo prema Holideju koji mu je bio okrenut leđima.

– Ti si Dok Holidej? – upitao je bahato. Džordžijanac se okrenuo i nekako nevoljno ga odmerio. Naime, dobro je znao šta sledi.

– Da, ja sam Holidej, dečko – rekao je, – Treba li ti nešto?

Mladić je ljutito odmahnuo glavom i pocrveneo – Ja nisam „dečko”! – odvratio je ljutito.

– U redu. Izvini što sam te tako oslovio – mirno se ispravio Dok.

– A sada mi reci šta hoćeš?

– Hoću da te sredim! – obrecnuo se mladić prkosno. – Mislim da uopšte nisi ni izdaleka tako brz kao što se priča.

Ove reči uopšte nisu iznenadile Doka. Koliko je samo puta imao prilike da se sretne sa ovakvim i sličnim žutokljuncima...

– Idi kući – odbrusio je kratko. – Ja se ne borim sa decom.

Ponovo se okrenuo na drugu stranu, ali, Mičel ga je zgrabio za rame i okrenuo prema sebi.

– Ja nisam dete! – procedio je kroz zube glasom koji je ličio na rezanje.

– Onda si budala! Ostavi me na miru! – presekao je Dok.

U sali je utihnuo žagor. Ljudi su zaboravili na karte, piće i svi kao jedan se okrenuli prema ovoj dvojici. Znali su da slede događaji koji će biti isključiva posledica Mičelove gluposti.

– Ja nisam budala, Holideje – povikao je mladić dok mu je glas podrhtavao od besa. – I ozbiljno mislim ono što sam rekao. Hoćeš li da se boriš, ili treba da te ubijem ovako...

Dok je još uvek uspevao da sačuva hladnokrvnost.

– Miči ruke s mene! – progundao je. – I kupi se odavde pre nego što izgubim nerve!

Mičel ga je pustio, ali se odmakao nekoliko koraka dok mu se ruka spustila ka revolveru.

– Kada budeš spreman, ti mi reci, mister.

Dok se okrenuo tako brzo da je malo ljudi uspelo da vidi šta se desilo. Naime, munjevito je ispružio ruku i... sve je bilo gotovo za tren oka. Začulo se samo tiho krckanje jer je pesnica pogodila mladića posred lica. Trenutak kasnije, Mičel se našao na podu saluna.

– Gubi se odavde! – obrecnuo se Džordžijanac popivši dobar gutljaj.

– I vrati se kada porasteš... – dodao je okrenuvši se prema šanku.

Međutim, mladi Mičel nije bio od onih kojima se moglo nešto dokazati ili objasniti. Što je naumio, rešio je i da sprovede. Zato mu se ruka munjevitom brzinom spustila na dršku revolvera.

– Pazite, Holideje! – nesvesno je viknuo barmen.

Upozorenje nije bilo potrebno. Mladićeva psovka je upozorila Doka, a u ogledalu iznad bara ugledao je kako je poskočio i povukao se par koraka unazad.

Kada se Holidej, poput munje, okrenuo na peti, ljudi su se za tren razbežali od šanka. Neki su odjurili napoље, a oni koji su ostali prisustvovali su najbržem potezanju revolvera koje su videli u životu.

Još dok se okretao, Džordžijanac je izvukao „kolt”. Bio je to brz, neverovatan pokret koji se slio u jedan niz kratkih, munjevitih radnji koje je ljudsko oko veoma teško moglo da prati.

Što se Mičela tiče, on je na početku imao veliku prednost jer je uperio re-

volver u Doka tek kada je ovaj krenuo ka svom. A kada je mladić počeo da poteže oroz, revolver čuvenog Džordžijanca još nije bio zapet. U stvari, sve se dogodilo u trenu.

Rame, sinulo je Holideju dok je zatezao obarač. Nije želeo da ubije ovog mladića i u magnovenju pomislio da ga samo rani u rame. Jedva primetno se zgrčio, uperio kolt i pritisnuo obarač.

Pucanj je odjeknuo i revolver u Mičellovoj ruci je poskočio. U prostoriji kao da je nešto eksplodiralo...

Smrt je bila brza, ali je mladić poslednjim trenucima svesti shvatio da je pobeđen. Malopredašnji izraz samopouzdanja na njegovom licu zamenio je strah, panični strah od smrti koja je na njega spuštala svoje kandže. Kako je to moguće, proletelo mu je kroz glavu. Bio je u velikoj prednosti, a sada... U očajanju je skočio u stranu pokušavajući da izbegne kuršum.

Taj skok mu je doneo smrt jer je naleteo tačno na Holidejev metak. Da je ostao da stoji u mestu bio bi pogođen u rame i prošao sa lakšom povredom. Ovako...Kuršum se zaustavio tik pored srca...

Dok je osetio mučninu u stomaku. Nesrećni, uobraženi vetropir, pomislio je. Da se manje razmetao sigurno bi bio živ. Znao je i nevoljno slutio da to nije poslednja od usijanih glava koja hoće da dokaže kako povlači brže od njega. Znam da će ih biti još, zaklju-

čio je, nevoljno uzdahnio i pogledao ljude koji su tiho žamorili.

– Borba je bila poštena, gospodo! – povikao je visoki čovek obučen po poslednjoj njujorškoj modi koga je Dok tek sada primetio. – Videli ste, ljudi? Naravno da jeste. Šta mislite...

Dok je govorio, probijao se kroz gomilu prema Holideju. Tek kada mu se približio, Dok je spazio da ispod elegantnog kaputa čovek nosi veoma nisko pripasan revolver.

– Kladim se da ste svi lepo videli – govorio je. – Uostalom, svi znamo da je momak već dugo tražio ono što je sada dobio. Videli smo i čuli da je mister Holidej pokušao da ga spreči... Šta ti kažeš, Barete? Bio si najbliži.

– Momak je stvarno tražio kavgu – promrmljao je debeli barmen. – Sve u svemu, nikako nije mogao da izbegne smrt. Da je ubio Holideja sa leđa, bio bi obešen.

– Tako je – klimnuo je glavom čovek u elegantnom odelu i malo zastao kako bi pogledom potražio neke ljude – Čarli, Blejz... iznesite telo napolje – dobacio je. – Baret, napuni čaše. Ova tura ide na račun kuće.

Istoga trenutka svi su zaboravili kako na Mičela, tako na Holideja. Gomila je uz povike jurnula na šank gde ih je čekalo besplatno piće.

– Ovo je bilo nešto najneverovatnije što sam ikada video – kazao je elegantni oduševljeno. – Vi ste Dok Holidej, zar ne?

– Da – odvratio je Džordžijanac mirno i malo bolje odmerio svog sagovornika. Iako ga nije poznavao, na prvi pogled mu se uopšte nije svideo. Podsećao ga je na uspavanu zvečarku spremnu da reaguje onda kada se od nje to najmanje očekuje.

– Ja sam vlasnik ovog saluna – rekao je kicoš. – I ne samo to; ja upravljam ovim gradom i vođa sam odreda dobrovoljaca koji čuva red. I mogu vam reći sa mi je veoma drago što ste se u ovom trenutku baš vi našli nasuprot onom mladiću.

– Nisam želeo tu borbu. Ne volim da pucam u decu – procedio je Dok namršteno.

– Potpuno vas razumem, mister – odvrati vlasnik saluna klimnuvši glavom. – Ja sam Rogen – rekao je. – Morgan Rogen – dodao je i pružio mu ruku.

Mada je Dokovo lice ostalo potpuno bezizražajno, nervi su mu se u trenu zategli kao strune.

Rogen, ponovio je pružajući mu ruku. Još jedan, pomislio je. Izgleda da je situacija počela da se zahuktava.

II

– Rogen? – ponovio je Holidej, ali ovoga puta glasno. – Već sam imao priliku da sretnem Gejlenu Rogena. Da niste rođaci?

Morgan Rogen se kratko nasmeja.

– On je moj brat – rekao je. – Ah, čuo sam da ste pomogli onoj njegovoj

tvrdoglavoj devojci kada se našla u nevolji.

Dok slegnu ramenima.

– To bi učinio svako na mom mestu.

– Možda – odvrati njegov sagovornik zamišljeno. – Dakle, Gejlen gaji stoku na malom ranču van grada i ne slažemo se baš naročito. Njemu se ne dopada način na koji ja zarađujem za život, a meni se, opet, ne dopada njegov.

– Bratska nesloga nije tako retka – prokomentarisao je Holidej, tek da nešto kaže i nastavi razgovor.

– To me, u stvari, ne brine mnogo – nastavio je Morgan Rogen. – Ali, šta sada da pričam o meni? Vi ste novi ovde, zar ne?

– Tako nekako...

– I šta mislite o našem gradu?

– Pa, mogao bi mi se dopasti – sla- ga Dok. – Zakon nije naročito strog, a ljudi umeju slobodnije da misle. Međutim, brine me jedna stvar.

– Da? – Rogen je podigao obrve.

– Čuo sam da je Vajat Erp sa renžerima krenuo pravo ovamo kako bi osnovao rendžersku stanicu i uspostavio zakon.

– Vajat? – uputa ovaj istim tonom kao i kada je zamolio barmena da mu natoči piće.

– Da. Valjda ste čuli za njega?

– Jesam, kako da nisam. Samo, on ovde neće uspeti da promeni stvari. Ljudi u gradu i okolini sposobni su da sami održavaju red i mir.

Dok je imao utisak kako Morgan uopšte ne želi da govori o šerifu Erpu. Kao da ga je nervirala i sama pomisao na njega...

Izgleda da je zbog toga odmah promenio temu.

– Ovaj mladić koga ste malopre ustrelili ima starijeg brata – kazao je zabrinutim glasom. – Zove se Trevor... Trevor Mičel – kazao je.

Dok podiže obrvu:

– Pa?

– Trevor je dosta stariji i... mnogo opasniji od pokojnog Džeјmsa – kazao je.

– Mislite da će pokušati da se osveti – nastavio je Holidej razgovor koji ga je sve više zamarao. Uostalom, bio je toliko iskusan i znao je šta posle takvih obračuna može da očekuje.

– U to nema sumnje – saopštio je Rogen, gotovo zadovoljan što tako nešto može da saopšti.

– Brinuću o Trevoru Mičelu kada se bude pojavio – odvrati Holidej nonšalantno, praveći se da nije primetio zlurad osmeh koji je za trenutak sevnuo na Rogenovom licu. – A sada bi bilo najbolje da mi ispričate nešto o ovom gradu, mister. Trenutno me je dino to zanima. Pašnjake sam video i uverio se da su dobri.

– Među najboljima. Hm... kladim s da će vam se ovde dopasti, Holideje.

– I ja mislim da hoće – složio se, a onda napravio „zabrinuto” lice. – Mislite li da će rendžeri ovde uspostaviti svoju komandu?

Morgan Rogen je i dalje izbegavao da razgovara o rendžerima.

– Možda – rekao je kratko i nekako mrzovoljno. – Uostalom, ko zna? – dodao je. – Što se mene tiče, mislim da neće. Mi smo sami sasvim dobro uspevali da održimo red u gradu. Međutim, ako to ipak pokušaju, biće to... biće prilično loše – pogledao je Doka pravo u oči kao da je želeo da mu se zagleda u dno duše. – Jeste li vi u bekstvu pred zakonom, Holideje? – upitao je iznenada.

Ipak ga je uhvatila panika, pomisli Dok i u trenutku mu dođe da se nasmeje.

– Koliko znam, nisam – odvratio je.

– U redu – rekao je Rogen. – Meni ne bi smetalo ni da jeste. Sve dok ne budete napravili neku gužvu, ovde nikome neće smetati vaše prisustvo. Mi imam odred dobrovoljaca i verujemo u brzu i oštru pravdu. Ako neko počne da muti...

Nije dovršio rečenicu u kojoj se mogla nazreti jasna pretnja. Bez obzira na to, Dok je želeo da mu postavi još nekoliko pitanja. Nažalost, nije uspeo jer je Morgan Rogen ustao i na brzinu iskapio piće.

– Izvinite, ali moram da idem, mister. Imam važan sastanak sa grupom poslovnih prijatelja. Nadam se da ćemo se ponovo videti.

– Naravno – odvratio je Holidej klimnuvši glavom.

Stigavši do vrata, Rogen je zastao i okrenuo se:

– Ako budete tražili zemlju, obratite se Ostinu Frindžu. On brine o tim poslovima.

– Zahvaljujem – doviknuo je i malo podigao ruku. Lagano je ispio viski i krenuo prema hotelu.

Nije bio naročito zadovoljan.

Iako je upoznao atmosferu grada, smatrao je da nije nimalo bliži otkriivanju, a kamoli rešenju problema koji ga je interesovao.

* * *

Ponoć je došla i prošla, a Holidej se još uvek prevrtao po krevetu ne mogavši da zaspi. Noć je bila sparna, a komarci prilično uporni. U maloj sobi na prvom spratu nije bilo naročito prijatno.

Konačno se uspravio i seo spustivši noge pored ivice kreveta. I baš kada je hteo da zapali cigaru koju je izvadio iz tabakere, na stepenicama je čuo šum nečijih koraka.

Ustao je iz kreveta i na prstima krenuo prema vratima. Stigao je baš kada su se zaustavili koraci sa druge strane. Video je svetlost iz hodnika koja je prodirala kroz uzan prorez ispod vrata i odmah zatim začuo okretanje brave

Setio se da je vrata ostavio nezaključana i za trenutak upitao šta da radi. U magnovenju se izmakao u stranu tako da ga, kada se otvore, vrata sakriju od pogleda. I zaista, vrata su se naglo otvorila, a svetlost fenjera preplavila

je odaju. U sobu je zakoračio čovek ogromnih dimenzija sa fenjerom u jednoj i dvocevkom u drugoj ruci. Bilo je očigledno da je pijan pošto uopšte nije primetio da je krevet prazan. Mirno je prišao bliže, stavio fenjer na sto i tek tada pogledao u ležaj. Sada je držao „sačmaricu” sa obe ruke.

– U redu, mister... – zabubnjao je dubokim glasom. – Diži se odatle jer....

Upravo tada ogromni neznamac shvatio je da je krevet prazan i divlje opsovao. Počeo je da se okreće, ali Dok mu je već bio za leđima.

Naravno, Holidej je znao šta treba da uradi. Svom snagom je raspalio nezvanog gosta po rukama i skraćena dvocevka je odletela na pod. Ljudeskara se zateturao u stranu mrmljajući, a Dok je veštim pokretom gurnuo oružje pod krevet.

– Sada možemo da razgovaramo, mister – rekao je.

Međutim, čovek nije odgovorio. Pošto je bio trešten pijan i dalje je neprekidno psovao. Ugledavši Doka, skočio je na njega divlje mlatarajući pesnicama kroz vazduh. Naravno, Holidej ga je sa lakoćom izbegao, a onda mu zadao dva kratka i snažna udarca u rebra. Ponovio je to još jednom, pa još jednom, ali snagator se i dalje teturao po sobi nerazumljivo krkljajući.

Dok je video da mora ozbiljnije reagovati pa je izvukao kolt.

– Ne miči se! – povikao je stojeći na drugoj strani kreveta.

Izgleda da se tek tada čovekov um razbistrio. Zastao je i prestao da muma, a na licu mu se videla rezignacija. Kao da je želeo da kaže da priznaje poraz.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je debeljko pošao unazad, očigledno pokušavajući da se dočepa vrata.

– Rekao sam da se ne mičeš – povikao je Dok. – Još jedan korak i ubiću te – dodao je i zategao obarač. U tišini sobe metalno „klik” imalo je jeziv zvuk. – Ko si ti?

Čovek je zastao i po izrazu lica moglo se videti da se sasvim otreznio.

– Ja sam Trevor Mičel – rekao je. – Danas si ubio moga brata... Ustrelio si ga kao psa...

– Nije baš tako. Momak je sam tražio kavgu. Konačno, da ga nisam sredio, on bi ubio mene.

– Bio je još dečak...

– Već sam ti rekao. Tvoj brat me je napao. Uzalud sam ga odvrćao, sklanjao se i sam pokušao da ga urazumim. Ipak, iako me je naterao da povučem nišanio sam mu u rame. Nažalost, on se u tom trenutku bacio u stranu i nije bilo pomoći. Pitaj ljude koji su tamo bili...

– Neće biti nikakvih pitanja, nister – odvratio je Mičel i povukao se još jedan korak prema vratima. – Bolje slušaj ono što ću ti reći. Kada se sledeći put budemo sreli, ja ću opet imati pušku, a ti tada možda nećeš imati ovoliko sreće kao danas. Onda će na

tebe doći red da platiš – dodao je i izašao napolje bučno zalupivši vrata.

Dok je još nekoliko trenutaka stajao na istom mestu osluškujući debeljkeve korake koji su se gubili prema dnu stepeništa. Vratio je „kolt” u futrolu i prišao krevetu. Istog trenutka je zaboravio na Trevora Mičela pošto je bilo toliko važnijih stvari koje je morao da razreši.

* * *

– Zovem se Frindž, Ostin Frindž. Čuo sam da želite da kupite zemlju u ovom kraju?

Dok je sedeo za stolom u uglu restorana i pažljivo odmeravao čoveka koji mu je prilazio.

Bio je njegove visine, odeven u jednostavno odelo, pegavog lica i prilično šarmantnog osmeha. Koraćao je lagan tako da je mogao da vidi mladićev revolver koji je virio iz nemarno pripasanog opasača od kvalitetne kože.

Kratko je klimnuo glavom, bez reči uzeo stolicu i hitro je okrenio, a onda je opkoraćio i seo, naslonivši se na naslon obema rukama.

– Vi ste, svakako, Dok Holidej – rekao je.

Džordžijanac je takođe klimnuo glavom:

– Da, ja sam Dok Holidej i želim da kupim zemlju. Rekli su mi da ste vi nadležni za to...

Frindž se ponovo nasmejao.

– Ta kafa izgleda izvrsno – dobacio je pokazujući na bokal kafe koji je stajao na sredini stola.

– Uzmite šolju i naspite – odvratio je Dok jednostavno.

Frindž nije čekao da mu se dva puta kaže.

– Ah, da... Kao što vidite, nije bilo potrebno da me tražite. Ja mogu da osetim budućeg kupca sa milju udaljenosti. Što bi se reklo, imam nos za te stvari. Nego, recite mi šta vas, zapravo interesuje?

– Pa... ništa posebno – odgovorio je Holidej sležući ramenima. – Oko šezdeset hektara dobre zemlje koja ima izlaz na slobodne pašnjake...

Frindž ga je pogledao malo iskosa i promrmljao – Odlična kafa. Dakle, ima samo nekoliko komada na prodaju, ali mislim da će vam se dopasti. Sva zemlja je odličnog kvaliteta – dodao je i pogledao svog sagovornika pravo u oči. – Jeste li raspoloženi za jedno jahanje?

– Da pogledamo zemlju?

– Naravno. Takav posao se obavlja samo po danu. Uveče nema svrhe.

– Slažem se! Možemo da krenemo kad god vi kažete.

Frindž zadovoljno otpi gutljaj.

– Najbolje je da pođemo pre nego što počne vrućina – dobacio je ustajući. – Završite doručak, a ja ću vam dovesti konja. Ostavili ste ga u štali, zar ne?

– Da. Recite momku u štali da...

Frindž podiže ruku.

– Nema problema, u pitanju je moj rođak. Vraćam se za deset minuta.

Holidej je mirno završio doručak i izašao napolje. Nije prošao ni minut, a Frindž se zaustavio uspred ulaza. Jahao je svog konja, dok je njegovu životinju vodio za povodac.

– Drago mi je što ste od reči – kazao je Džordžijanac.

– Takav sam – nasmeja se mladić puštajući uzde. – Možemo da krenemo!

Uputili su se prema zapadnom izlazu iz grada i ubrzo su iza sebe ostavili poslednje kuće. Dugo su jahali u tišini, da bi mu posle nekih četrdesetak minuta Frindž pokazao jedno, a onda i drugo imanje koje se nalazilo u blizini.

– Nisu bog zna šta – rekao je iskreno. – Jedina im je prednost što su relativno blizu grada. Inače, zemljište nije prvoklasno, pa je i ispaša malo lošija.

– Što se mene tiče, ja bih najviše voleo da budem daleko od grada – odvratio je Dok. – Gradova mi je preko glave...

Frindž se osmehnuo.

– U tom slučaju, u redu. Sada znam šta vam treba ponuditi. Dakle, imam dva– tri mestašca dosta daleko odavde. Trebalo bi i njih da pogledate. Cena nije preterana.

Holidej je izvadio cigaru.

– Samo... – počeo je tobože se razmišljajući – čuo sam da federalni šerif Vajat Erp treba da dođe ovamo...

– I ja sam naćuo slično – prihvatilo je Frindć. – Ipak sam ubećen da on ne moće mnogo da uradi. Moće prosto da doće i da ode. Ljui u ovom kraju ne ćele zakon kakav bi on doneo. Ha, ubećen sam da će mu odmah staviti do znanja ćta misle o tome.

Iskusno Holidejevo oko primetilo je da ga, dok je govorio, Frindć paćljivo posmatra. No, njegovo lice bilo je poput maske sa koje se nije moglo nića proćitati ili zaključiti.

– Ali, jeste li sigurni da on ovde neće osnovati stanicu? – upitao je sumnjićavo, kao da od Frindćovog odgovora zavisi da li će lićno i dalje razgledati zemlju ili odustati. – Kada sam prelazio Pekos ćuo sam da prićaju kako su neki rendćeri ubijeni u ovim krajevima.

Mladić se glasno nasmeja.

– Aha – procedio je. – Neko ovde ne podnosi rendćere.

– Znaći, istina je – odvratio je Dok, osmehnuvći se uzdržano. – Doćavola, Erp će pobesneti kada to ćuje.

– Rendćere su pobili maskirani banditi – objasnio je Frindć. – To je dokazala komanda naćih dobrovoljaca. Neka Vajat juri njih. Ha, drugo mu i ne preostaje!

Holidej je „sloćio” zabrinuto lice.

– A ti... „dobrovoljci”... – poćeo je kao da okleva – I oni se, izgleda, striktno drće zakona?

– Vas, u stvari, brine da li su zainteresovani za ljude „sa druge strane za-

kona”. Mislim na zakon koji sprovode rendćeri, ćerif i ostalo drućstvo?

– Tako nekako.

Frindć se iscerio.

– Ako vas to brine, moćete biti mirni. Dobrovoljaćki odred je zainteresovan samo za one koji prekrće ovdaćnji zakon.

– To znaći, ako oni sa druge strane traće nekoga, pa makar i zbog ubistva, ovde bi mu, ipak, prućili utoćiće? – upitao je Holidej trudeći se da izgleda kao da se uplašio i da, u stvari, govori o sebi.

– Taćno – odvratio je Frindć kratko.

– Jedino ako Vajat Erp ne reći da ovde osnuje stalnu policijsku stanicu i ako federalna vlada nije izdala poćernicu za vama...

Dok se pravio da nije ćuo mladićeve poslednje reći. Samo je kratko klimnuo glavom i promrmljao – Dobro, da... Razumeo sam. Ne zvući loće.

– I nije loće – nasmejao se Frindć.

– Ali, da poprićamo malo o zemlji. Evo, pogledajte onaj ranć koji je na prodaju. Sto ćezdeset akara, kao ćto je i uobićajeno. A ima mnogo slobodnih paćnjaka i dosta vode.

Do podne su pregledali joć tri imanja, a zatim krenuli prema gradu putem koji je ićao sa severoistoćne strane. Posle nekih pola sata prećli su preko jednog obronka i Dok je pred sobom ugledao zelenu dolinu kroz koju je proticala rećica. Zastao je i odućevljeno zviznuo. Tako nećto lepo odavno nije video.

– Dodavola, ovo je zaista lep komad zemlje! – rekao je.

Frindž ga ispitivački odmeri.

– Dopada vam se?

– Naravno! Ko je vlasnik ovog imanja?

– Jedan moj prijatelj. Možda će biti zainteresovan da čuje vašu ponudu.

Holidej se tobože zamisli.

– Da... voleo bih da razgovaram sa njim – rekao je najzad. – Valjda nije previše skup?

Frindž se zagonetno osmehnu.

– Pa, možda i nije. Samo, nadam se da sa vama ne gubim vreme, Holideje?

Ovaj ga oštro pogleda.

– Ne razumem vas. Možete li biti malo jasniji?

– Da budem otvoren?

– Naravno!

– Pa eto, meni se ipak čini da ne kupujete zemlju kako biste gajili stoku... – smejuljio se.

– A zašto bih drugo?

– Pa možda to radite da se, kako se to kod nas kaže, „Teksašani ne do-sete“. Možda imate nameru da malo procunjuate okolo, a da niko ne posumnja u vas. Hoću da kažem – nastavio je mladić videvši da Dok ćuti – može biti da ste došli ovamo kako bi se za određeno vreme sklonili od očiju javnosti...

Dok je odahnuo. Mada mu je mladić na određeni način bio simpatičan, ne bi mu se svidelo da je nešto nanjušio. Uostalom, on ipak nema kapacitet za to, zaključio je. Nešto bi mogao da

prokljuvi jedino lukavi i prepredeni Morgan Rogen, formalni gospodar Ledfilda. Da, on je bio mnogo opasniji i trebalo bi povesti mnogo više računa o njemu.

Zato je pogledao mladića „iskrenim“ pogledom. Život ga je odavno naučio kako da saopšti laž, a da se to ne primeti.

– Rekao sam vam zašto sam došao ovamo – ponovio je mirno. – Želim da kupim zemlju i ništa više.

Sada je na Frindža došao red da pokaže olakšanje.

– U redu – odvratio je široko se osmehnuvši. – Žao mi je što sam to pitao, ali... želeo sam da budem siguran. Već sam vam pokazao svu zemlju koja je...

– Hoću ovu dolinu! – prekinuo ga je Dok odlučno.

Mladić se odjednom uozbilji.

– Videću šta mogu da uradim, mister. Ali, sada je već vreme da se vratimo u grad. Imam da obavim još neki posao oko prevoza robe.

– Ako je tako, neću da vas zadržavam. Samo... ja bih još malo da razgledam okolinu. Pre svega da uživam u ovoj dolini. A vi uradite sve što možete...

– Kako da ne. Uostalom, to mi je posao, mister Holideje.

Dok se „zadovoljno“ osmehnu.

– Drago mi je što to čujem. Dakle, vidimo se uskoro!

Mladić dotaknu rukom obod šešira, okrete konja i potera ga galopom.

Dok ga je neko vreme posmatrao kako jaše, a onda je mamuznuo konja i lagano se uputio na sever. Nije bio svestan da jedan sakriven par očiju sa velikom pažnjom motri na svaki njegov pokret.

III

Jahao je lagano, cik-cak linijom, zahvatajući dobar deo doline. Iz daljine je razgledao brojne rančeve, pokušavajući da dokuči šta se tu važno dešava i zašto neko sa ove strane Pekosa ne želi da vidi rendžere ni u blizini.

Bio je već jedan sat popodne kada je izbio na stazu koja je vodila kroz dva drvoreda, i odjednom se našao neda-leko od zgrade veoma lepo uređenog ranča. U stvari, ovamo ga nije dovela samo radoznalost. Pomislio je da bi tu mogao da napoji konja koji je jasnim znacima pokazivao da je žedan. Doduše, i on sam je imao potrebu da se osveži i dobro napije bistre, hladne vode. Bio je već pred samom kućom kada se na ulaznim vratima pojavio jedan čovek i pošao mu u susret. Zaustavio je konja i nemalo se iznenadio kada je video da je vlasnik ranča Gejlen Rogen.

– Tražite nekoga, Holideje? – upitao je rančer neljubazno.

– Hteo sam samo da napojim konja.

– Na četvrt milje odavde imate potok – odsekao je Rogen. – Uostalom, baš bih voleo da čujem šta radite u ovom kraju?

– Razgledao sam zemlju koja se prodaje – odvratio je Dok mirno, praveći se da ne primećuje rančerovu odbojnost. – Imam nameru da se nastanim ovde. Ko zna, možda ćemo biti susedi...

– Susedi?

– Da. Imate li nešto protiv?

– Imam! – odvratio je ovaj grubo.

– Nama nisu potrebni nikakvi susedi, a naročito ne nepoželjni kao vi!

Holidej lagano žmirnu. Primetio je da ni ovoga puta Gejlen Rogen nije nosio revolver.

– To su prilično hrabre reči za nekoga ko svoje tvrdnje nije u stanju da dokaže – rekao je trudeći se da mu glas ne zvuči ljutito.

– Ako je potrebno, mogu da dokažem golim pesnicama – obrecnu se Rogen drsko.

– Aha. Mora da imate dobar razlog što tako razgovarate sa mnom.

– Naravno da imam! I... ako hoćete da prihvatite moj savet, bilo bi vam najbolje da nastavite put, Holideje. Na ovoj zemlji nema mesta za revolve-
raše i ubice...

– Mene zakon ne traži – odvrati Dok u istom tonu, uspešno kontrolišući bes koji ga je sve više obuzimao.

– Nema tog zakona koji zabranjuje čoveku da se naseli tamo gde je zemlja slobodna.

– Tačno, takav zakon ne postoji. Ipak, za vas bi bilo najbolje da se izgubite odavde i to što pre.

– A ako neću?

– Promenićete mišljenje kada šerif Vajat Erp sa svojim ljudima stigne ovamo. Tada ćete se setiti mog saveta i biće vam žao što ga niste poslušali.

Dok shvati da mu se, možda, ukazala dobra prilika da dođe do neke korisne informacije. Zato se namerno namrštio i prezrivo pljunuo.

– Toga se ne bojim. Po onome što sam čuo nema nikakvih izgleda da se rendžeri ovde stacioniraju,

– Zaista? Ha, takvu mudrost vam je mogao reći samo moj brat! Sigurno ste razgovarali sa njim zar ne?

– U pravu ste. Vaš brat je na mene ostavio utisak jednog veoma finog čoveka...

– Da, da, kako da ne! – podsmehnu se Gejlen Rogen. – Takva je i zvečarka kada je zima otera u sklonište! – planuo je. – Oh, Morgan ume da govori i kao pop kada treba! Sav je fini, a u stvari pokvaren kao mućak. Ali, brzo će se iznenaditi!

– Zaista? Hm... on tako ne misli.

– Znam to, mister. No, bez obzira na njegovo mišljenje ovde će se uspostaviti zakon! Da, da! A za to ću se lično pobrinuti. Dakle, tipovi kao vi moraćete da ispare iz grada.

– Hoćete da kažete da ćete zahtevati od rendžera da ostanu ovde, Rogene?

– upita Dok glumeći začuđenost.

– Tačno, pogodili ste! – odvrati rančer ljutito. – A sada se gubite sa moje zemlje, mister! Kao što sam rekao, malo dalje ćete naći potok. Napojte konja i idite. Čuo sam da Vajat

Erp dolazi za nekoliko dana. Dakle, imate vremena da se izgubite sa ove teritorije!

– Šta se mene tiče Vajat Erp?! – obrecnu se Dok na njega. – Neka on samo dođe. Ja nemam nameru da odlazim odavde – dodao je, dodirnuo rukom obod šešira u znak pozdrava i odjahao.

– Hvala na gostoprimstvu, mister Rogene – dobacio mu je preko ramena, lagano se udaljavajući putem kojim je i došao.

I zaista, ne četvrt milje daleko od ranča naišao je na potok. Bio je širok i sa obe strane obrastao rastinjem. Malo je jahao uz obalu, a onda se zastavio pronalazeći mesto gde je mogao da priđe vodi, a da se ne provlači kroz žbunje. Odlučio je da tu napoji konja i da se malo odmori. Zadržao se tu nekih dvadesetak minuta pokušavajući da donese neke zaključke o situaciji u gradu, posebno o braći Morganu i Gejlenu Rogenu. Kada je ponovo uzjahao konja poterao ga je na sever, sve idući uz samu obalu potoka.

Nije prešao ni pola milje, a opet je doživeo iznenađenje. Bolje reći, naleteo je na Arabelu Rogen koja se opet nalazila u neprilici.

Naime, ovoga puta se jedno goveče zaglibilo u mulju pri obali i devojkica je uzalud pokušavala da ga izvuče. Nije joj uspevalo jer je jahala malog ponija koji nije mogao mnogo da učini.

– Treba li vam pomoć, gospođice? – upitao je Dok.

Ona se trže i u prvom trenutku na njenom licu se pojavio izraz olakšanja. Pošto ga je prepoznala, ljutito je napućila usne, a obrazi su joj se obojili rumenilom.

– Ne, hvala! – odvratila je neljubazno. – Mogu i sama. Slobodno produžite svojim putem.

– Kako vi kažete – dobacio je mirno i okrenuvši se, udaljio se nekoliko koraka. Međutim, veoma brzo se zaustavio videći da devojka može upasti u još veću nevolju. Lagano je izvadio cigaru i zapalio. Pritom nije ispuštao devojku iz vida, sa blagim smeškom posmatrajući koliko se trudi da izvuče goveče iz mulja. Bila je kaljava i isprskana blatom i, što je bilo očigledno, posebno nervozna pošto se on pojavio.

Ipak, još jednom je pokušala da podigne grlo, ali se ono uplašeno trglo i rogovima zakačilo kanap lasa. Od naglog trzaja njen poni je posrnuo i izbacio je iz sedla pravo u blato. Kako je pala ispred same životinje, počela je snažno da se koprca, pokušavajući da ustane. Izraz ljutnje na njenom lepom licu zamenio je izraz straha dok je svuda okolo prštao mulj i lepio joj se za haljinu. Uplašena njenim prisustvom, životinja je počela da maše glavom i izbezumljeno muče. Osim toga, njeni oštri i dugi rigovi promašili su je za svega nekoliko santimetara.

Dok je zaključio da je devojka u opasnosti i da više nema mesta čekanju. Odbacio je cigaru i priteravši konja

bliže kaljugi, dohvatio konopac koji je jednim krajem bio vezan za rogove govečeta, a drugim za sedlo devojčinog konja.

Zato je otkačio kraj konopca vezan za njeno i prebacio ga na jabuku svog sedla. Potom je mamuznuo konja i poterao ga unazad. Kada mu se uže zateglo oko vrata, goveče u blatu je bolno riknulo. Trenutak kasnije, životinja je bila na suvom terenu.

Tada je Holidej hitro skočio na zemlju, presekao laso obmotano oko rogovu i slobodan kraj dobacio Arabeli.

– Hvatajte! – povikao je.

Ovoga puta devojka ga je spremno poslušala. Uхватила je kraj lasa i čvrsto ga vezala ga oko struka kako bi je Dok izvukao.

Naravno, on je to uradio vešto i za tren oka.

– Hvala – rekla je Arabela zadihana. – Nisam se nadala da će ispasti ovako komplikovano. Moj konj nije bio dovoljno jak – dodala je i umorno se spustila na zemlju. I sam Holidej je seo nedaleko od nje pokušavajući da očisti čizme.

– Za jednog revolveraša ste dosta dobar stočar – rekla je Arabela bez trunke zajedljivosti. – Puno vam hvala, mister Holideje!

– Ah, ostavite to sada! – odvratio je Dok sa prizvukom ironije u glasu.

– Ja sam ionako odlučio da promenim zanimanje. – Da, da – nastavio je uhvativši njen upitni pogled. – Ubu-

duće ću se baviti samo spasavanjem dama u nevolji.

Ona se namrštila. No, pre nego što je uspela bilo šta da kaže, Holidej je dodao – Vi ste, očigledno, talenat za ovakve situacije. Prvo ste jurili kradljivce stoke, a onda krotili bikove. Jeste li vi dama ili pak muškarac maskiran u ženu?

Devojka se najpre uozbiljila, a zatim prasnula u glasan smeh.

– Da... mora da delujem čudno. Ni malo ne ličim na damu, zar ne? Ali, to nije isključivo moja krivica. Na ranču smo samo otac i ja, a moramo da brijemo o svemu.

Dok izvadi drugu cigaru i mirno je zapali.

– Zar nemate kauboje? – upitao je?

– Trenutno nemamo – odvratila je snuždivši se. – U stvari, sada tako nešto ne možemo da dozvolimo. I to ne samo mi. Šta ćete, drugačije ne može ni biti kada se stoka prodaje po cenama koje jedva podmiruju naše potrebe.

– Kako to? – upitao je Dok iskreno iznenađen. – To čujem prvi put od vremena završetka stočarskog rata. Koliko znam, goveda postižu prilično dobru cenu. Bar je tako u krajevima severno odavde. Zaista ne shvatam.

– Ipak je tako kako sam vam rekla – dobaci ona zabrinuto. – Možda ćemo moći ovako još čitavu godinu, a možda i dve... Ali, šta vi radite ovde?

– Već sam vam rekao da želim da kupim komad dobre zemlje. Zato sam

malo obišao dolinu da vidim kako izgledaju rančevi. Mogu vam reći da sam prilično zadovoljan.

– Znači, vi zaista mislite da se nastanite ovde, mister Holideje?

– Baš tako. Inače, zovite me Dok. Mnogo je lakše i jednostavnije...

– U redu, Dok – prihvatila je. – Samo...

– Zar i vi mislite da je moja odluka pogrešna? – preduhitrio je. – Izgleda da ovde svi misle da nisam društvo za njih. Uostalom, niko to i ne krije. S kim god sam razgovarao, nije se ustručavao da mi kaže kako su revolveraši ovde nepoželjni. A ja nisam učinio ništa. Hoću da kažem, zakon me ne goni.

Devojka ga je pogledala, a u očima joj se ogledala neverica. U stvari, zaustila je da kaže da su oni čuli drugačije, ali se, izgleda, u poslednjem trenutku predomislila. Za trenutak je sklopila oči i Dok je znao da se lomi da li da mu kaže ili ne. No, nije pitao ništa. Uživao je u cigareti i izgledao potpuno nezainteresovan. Bio je ubeđen da devojka neće dugo izdržati. I bio je u pravu. Posle određenog perioda zamišljene ćutnje, Arabela je glasno uzahnula, a onda ga pogledala iskosa.

– I niste zabrinuti što će ovamo uskoro stići federalni šerif Erp sa rendžerima?

Holidej se tobože iznenadio.

– Ne – rekao je posle kraćeg „razmišljanja”. – Tim pre što sam čuo neke

priče da je Vajat Erp promenio maršutu. U stvari, tvrdili su da on neće doći ovamo.

– Da, neki zaista tako misle – složila se. – To je zato što ne žele tako nešto. Ali većina ljudi jedva čeka da čuveni šerif dođe i da se u ovim krajevima već jednom uspostavi red i zakon.

Ovo je već zanimljivije, pomisli Holidej, jer govori da među ljudima baš i ne vlada takva harmonija, kako je to želeo da prikaže Morgan Rogen. Ipak, još uvek nije znao o čemu se, zapravo, radi.

– Koliko znam, neki ljudi ne žele rendžere – rekao je kako bi naveo devojku da još nešto kaže.

– To je manjina – odvrati ona ozbiljno. – Većina želi da rendžeri dođu... Uostalom, to sam vam već rekla – dodala je malo ljutito. – Hm... možda ljudi žele rendžere jer osećaju da ne mogu da se pouzdaju u odred dobrovoljaca, odnosno, smatraju da su suviše grubi. A možda i zato...

Zastala je ponovo se dvoumeći.

– Da? – podstaknu je Dok blago se osmehnuvši.

– Pa eto... – Arabela je zamišljeno slegla ramenima – u poslednje vreme ovde je viđeno mnogo ljudi za kojima su raspisane poternice. Međutim, odred dobrovoljaca se ponaša kao da to ne primećuje.

– Aha! Pa zar ih niko nije prepoznao?

– Jeste, ali oni se pravdaju. Svaki izmišlja neke svoje razloge. Kažu, na

primer, da niko od njih nije prekršio zakon na teritoriji našeg grada i da nas se ne tiče ako su na drugom mestu nešto i učinili.

Dok je jedva primetno klimnuo glavom. To što je čuo slagalo se sa ranije prikupljenim podacima. Okupljanje kriminalaca bio je prvi korak....

– Šta kažu građani na to? – zapitao je.

– Misle da taj stav nije dobar. Ako se na teritoriji grada okupi veliki broj takvih ljudi, neće proći mnogo vremena pre nego što preuzmu vlast.

– Mislite, takvih ljudi kao ja? – ispitivao je i dalje Dok.

Arabela se namrštila.

– Da budem iskrena, tako je. Ne treba da se ljutite što su neki ubeđeni u to da ste loš čovek. Na kraju krajeva, pravi ste revolveraš koji je ubio dosta ljudi, zar ne? Prema tome, šta znači to „da za vama nije izdata poternica“?

– I nije – odvratio je jednostavno.

– Ako sam dobro shvatio, vaš stric Morgan nije za rendžere?

Ona se jedva primetno trže.

– Sreli ste ga?

– Jesam. A vi kao da imate nešto protiv njega? Pa on vam je rođeni stric!

– On je tvor, mada je rođeni brat moga oca. Vođa je odreda dobrovoljaca i upravlja čitavim gradom. Posednik je, ne znam ni sama, koliko zemlje.

– Vaš otac se ne slaže sa njim?

– Ne. Njih dvojica su se uvek svađali oko mnogih stvari, a u poslednje vre-

me najviše oko toga kako dobrovoljci sprovode zakon.

– Zar vaš otac nije član dobrovoljačkog odreda?

– Više nije. Bio je, ali je istupio. On to jednostavno nije mogao da podnese. Vi ne znate kako to izgleda. Užasno su brutalni, osuđuju bez suđenja, a njihova „pravda” je surova i bezobzirna.

Dok je to govorila, Arabela je još uvek sedela na travi i posmatrala vedro, plavo nebo. Kosa joj je bila rasuta po ramenima, obrazi rumeni, a puna usta privlačno poluotvorena. Bili su tako blizu, skori se dodirivali i Doku nije promaklo da ona, u stvari, koketira na jedan poseban način.

Naravno, ni on nije mogao da ostane hladnokrvan. Odjednom je odbacio cigaru, privukao je njeno lice svome i strasno je poljubio.

Devojka se u prvom momentu samo malo trgla, a onda mu uzvratila poljubac. Koliko je to trajalo, ni sami nisu znali. Predali su se poljupcima i talasima blaženstva koji su ih u potpunosti obuzeli.

Onda se devojka odmakla i pogledala ga. Činilo se kao da se probudila iz nekog čudnog sna. Okrenula je glavu u stranu, odgurnula ga i skočila na noge. Obrazi su joj pocrveneli, a u očima se pojavio gnev.

– Mister Holideje – izgovorila je lagano – ja sam vam zahvalna na dvostrukoj pomoći, ali to ne znači da imate pravo na... na nadoknadu.

Holideju je došlo da se nasmeje.

– Arabela... – počeo je ustajući. – Ja sam samo...

– Ne želim da slušam vaše izvinjenje, mister Holideje! – prekinula ga je devojka oštro. – Ako mislite da ste zaslužili naknadu za pomoć koju ste mi pružili, moj otac će vam to platiti. Sada me izvinite, imam i drugih poslova.

– Ja ne želim da se izvinjavam – odvratio je Dok, dobro pazeći da se ne osmehne. – Žao mi je zbog ovog... što se dogodilo. Ja bih vam oprostio kada bih smatrao da ste nešto pogrešili. Ali niste. Nije bilo nikakve greške. U svakom slučaju, treba da požurim. Kada stignem u grad već će biti mrak.

Devojka je izgledala zbunjeno, ali se trudila da to ne pokaže. Visoko je podigla glavu i dobacila preko ramena – Onda, doviđenja, mister Holideje!

Ne okrećući se, bacila se u sedlo i poterala konja prema ranču.

Dok je posmatrao nekoliko trenutaka, još uvek osećajući na usnama ukus njenih poljubaca. Kada je poterao konja već bila nestala sa vidika.

Osmehnuo se i poterao životinju prema severu.

* * *

Grad je bio dosta daleko i Dok je sumnjao da će do večeri uspeti da stigne. Pokušavao je da ne misli o prijatnim trenucima sa Arabelom, već o onome što je je saznao u toku dana.

Sada mu je bilo sasvim jasno da je rendžer Dekster u svom izveštaju mislio na Morgana Rogena. Ipak, još nije znao kako takozvani dobrovoljci iz Ledfilda misle da onemoguće Vajata Erpa i renžere u njihovim namerama.

I tako, Deksterov izveštaj neprestano mu se vrzmao u mislima. Najbrži i najefikasniji put da se spreči uspostavljanje vlasti federalne policije bio bi fizičko uklanjanje Vajata Erpa, a to im je, verovatno, i bila namera. S tim u vezi, nametalo se niz pitanja: ko, kako, gde i kada?

Već se spustio sumrak. Silazio je kroz jednu usku udolinu kada je pucanj prolomio tišinu. Metak je mu je prozviždao tik pored lica, na samo nekoliko stopa od suprotnog zida udoljice: nekoliko sekundi nepomično se ukočio u sedlu da bi, pre nego što je odjek pucnja zamro u daljini, munjevito mamuznuo konja i jurnuo među gomilu stena. Sledio je i drugi metak, ali on je već bio u zaklonu. Sjahao je i pažljivo oslušnuo, pokušavajući da ustanovi odakle puca tajanstveni strelac.

Sledila su još dva hica i sada je mogao samo da bude besan na sebe što nije poneo pušku. Holidej je izvukao „kolt” i proverio magacin.

Za to vreme planula su još dva hica i meci su se odbili od stene iza koje se krio. Više nije oklevao: kliznuo je dole kao zmija, sluteći da ga je tajanstveni strelac izgubio iz vida, da više nije znao njegovu tačnu poziciju. Nije

ispalio nijedan metak dok su se kuršumi nepoznatog odbijali o stene oko njega. Pažljivo je gledao okolo pokušavajući da vidi šta se dešava na drugoj strani doline.

Ubrzo je ugledao to što je tražio: bio je to konj tajanstvenog napadača. Naime, i sam je pretpostavljao da će prvo naići na životinju pošto je strelac bio u zaklonu na mnogo većoj visini. Zadovoljno se osmehnuo: presekao je neznancu put tako da sada neće moći da mu pobegne. Kud god krenuo, moraće da se spusti na dno useka, gde ga je, zaklonjen iza jedne stene, strpljivo čekao Dok Holidej.

Sada je mogao da odahne. Zategao je obarač i primakao se malo bliže. Još nekoliko hitaca zapraštalo je oko njega, ali videlo se da su ispaljeni nasumce. Dok nije obraćao pažnju, znao je da treba da ostane miran i da će se čekanje isplatiti.

I zaista, nije prošlo mnogo kada je ugledao čoveka koji se lagano približavao konju. Činio je to oprezno, korak po korak, krijući se iza stena. Posle jedno dva – tri minuta pojavio se na čistini. Obod šešira duboko je natukao na čelo, a preko lica je vezao tamnu maramu. Još jednom se pomalo usplahireno okrenuo oko sebe, a onda potrčao prema konju.

– Stoj! – viknu Holidej oštro.

Čovek je bio okrenut leđima tako da je Dok izašao iz zaklona i uspravio se u punoj visini. Međutim, neznancu nije imao nameru da se preda. Naglo

se okrenuo za punih devedeset stepeni, a onda se munjevito bacio u stranu. Dok je spazio da je u padu okrenuo pušku i sada je crni otvor cevi bio upren u njega. To je to, pomislio je Holidej u magnovenju: iako je hteo napadača živog, to izgleda neće moći da se ostvari. Moraće da puca ako ne želi da umre...

I već sledećeg trenutka „kolt” mu je poskočio u ruci, a dolinom je odjeknuo kratak, oštar pucanj. Neznaniac se trgao kao da je udaren nečim teškim i silovitim, a puška u njegovoj ruci je zagrmela. Međutim, ispaljeni metak udario je o tlo odmah ispred njegovih nogu.

Dok je ponovo podigao oružje, ali drugi hitac nije bio potreban. Strelac iz zasede bio je mrtav. Ipak, prišao mu je vrlo oprezno. Pogledao je to lice sa staklastim očima i ustuknuo...

– Henk Emit! – uzviknuo je iznenađeno.

Nije moguće, pomislio je. Henk Emit, pljačkaš banaka i vozova, revolveraš i ubica! Za njim su bile izdate poternice u četiri savezne države i u Teksasu. Ubio je sedmoricu ljudi, među kojima i dvojicu zamenika šerifa. Zakon ga je tražio više godina jer je odavno bio osuđen na omču ili metak. Sada ga je dobio.

Dok je čučnuo, pretresao bandita, ali mu u džepovima ni u bisagama nije našao ništa interesantno, ništa što bi mu poslužilo kao dokaz, odnosno potvrda za njegovu pretpostavku. Naime, bio je gotovo siguran ko je poslao ovog bandita za njim. To je još uvek

morao da ostavi za sebe i čeka dalji razvoj događaja.

Glasno je uzdahnio, skinuo sedlo i bisage sa Emitovog konja i pustio ga. Nadao se da će se životinja priključiti nekom divljem krdu i da se neće vratiti u grad. Zatim je bisage i sedlo bacio u jednu vrtuću među stenama, a onda tamo ostavio i telo. Sve je bilo brzo završeno i mogao je da nastavi put.

Jašući prema gradu pitao se kakav će mu doček prirediti onaj ko je poslao Emita da ga ubije. Naravno, bandit je to mogao da smisli i sam, ali tako nešto je bilo malo verovatno. Doduše, Holidej je znao i to da je čovek koga je upravo likvidirao blizak prijatelj bantita Neša Dibolta pa je postojala mogućnost da je hteo da osveti prijatelja.

Naravno, pravi odgovor na ovo pitanje mogao je pronaći samo u Ledfildu.

Jašući kroz noć, setio se šta mu je Arabela rekla o ubicama i razbojnicima koji se tamo skupljaju. Naravno, trebalo je odgonetnuti zašto se skupljaju? A odgovor je, verovatno, imao neke veze sa dolaskom Vajata Erpa.

Možda će, pomislio je terajući konja u brz galop, Emitov nestanak pokrenuti tok događaja. Tada će, verovatno, mnoge stvari biti puno jasnije.

IV

Još pre nego što je stigao u grad, Holidej je čuo uzbuđene uzvike. Zastao je i pogledao na osvetljenu ulicu i

ugledao gomilu ljudi koji su se tiskali pred ulazom u salun. To mu se nika-ko nije dopalo. Znao je da je u pitanju nešto neprijatno i poterao konja laganim hodom.

Gotovo neprimetno se približio velikoj grupi ljudi i osmotrio šta se dešava. Neki su glasno vikali i gestikulirali, drugi su dizali ruke uvis šaka stegnutih u pesnice, dok su treći, pak, mirno stajali, natmureni i nemi.

Dok je poterao konja prema trotoaru u nameri da sjaše. U tom trenutku, vrata su se otvorila i na njima se pojavila nekolicina ljudi vukući čoveka koji je ječao i stenjao. Kada ga je ugledala, gomila je postala još bučnija.

Tek tada je Dok ugledao konopac.

Visio je sa dosta visoke grane jednog drveta koje je raslo na sredini trga u kome su se ukrštale dve ulice. Uže nije bilo dugačko, ali se na njegovom kraju zlokobno njihala omča. I kako se to obično radilo, ispod omče su stajala kola u koja su bila upregnuta dva konja. Sada je Dok shvatio šta se događa, odnosno, bilo mu je jasno odakle potiče ovakvo uzbuđenje građana.

– Hej, Holideje! – viknuo ga je neko sa trotoara. – Vratili ste se baš na vreme!

Okrenuo se i ugledao Morgana Rogen-a kako mu maše.

– Šta se događa? – upitao je.

– Na šta vam liči? – uzvratio je Rogen i glavom pokazao na uže.

Za to vreme gomila je, galameći, vukla čoveka prema drvetu. Nesrećnik

se tresao od straha dok mu je lice bilo samrtnički bledo.

– Zašto? – upitao je Dok tiho, trudeći se da suzbije bes koji je počeo da ga obuzima. Naime, uvek je bio protivnik vešanja, dok je linč, po njegovom shvatanju, bio ravan najodvratnijem zločinu.

– Pre jednog sata ta propalaica je ušla u salun sa još dvojicom – rekao je Rogen. – Neko vreme su mirno pili, a onda je ovaj tip izvukao revolver i hladnokrvno ubio našeg barmena. I to samo zato što, po njegovom mišljenju, nije uslužen dovoljno brzo.

Dok se uozbilji.

– I sada će visiti?

– Da.

– Bez suđenja?

– Ne – odvratio je Rogen odmahnuvši glavom. – Osuđen je.

– Kada?

– Odmah posle incidenta sastao se Odred dobrovoljaca i osudio ga. Nije bilo nikakve sumnje u njegovu krivicu. Tuće ljudi je videlo kako je ustrelilo barmena. Eto, Holideje, sada vam se pruža prilike da vidite zakon Ledfilda na delu.

Zakon? Naravno da ovo nije imalo veze sa zakonom. Rogen i njegovi „dobrovoljci” bili su zaista efikasni. Ovaj jadnik je došao pre jedno sat – dva i za tako kratko vreme uspeo da ubije i odmah bude osuđen. U jednom trenutku on je pozeleo da reaguje na svoj način i suprotstavi se, ali se uzdržao. Bio je sam protiv gomile koja

bi mu se, znao je to, listom usprotivila. To znači da nije imao nikakvih šansi.

Uostalom, morao je da sačuva svoj glas opasnog revolveraša i ne ugrozi akciju zbog koje je poslat ovamo, a u kojoj je već stradalo dvoje ljudi.

Čoveku su već namakli omču na vrat, a jedan dugajlija se popeo na kola, seo na kočijaševo sedište i čekao najpogodniji trenutak da ošine konja. Onaj sa omčom oko vrata stajao je na kolima znajući da će se, čim kola krenu, omča zategnuti oko njegovog vrata i otaviti ga bez daha...

– Ne, nemojte! – urlao je nesrećnik. – Bio je to nesrećan slučaj! Nisam želeo da ga ubijem!

Gomila je zaurala, začuo se fijuk biča i konji su poleteli napred. Osuđeni na smrt je glasno vrisnuo, njegova glava se čudno iskrivila, a telo se posle nekoliko snažnih trzaja zauvek smirilo.

Dok je pogledao na drugu stranu. Gomila se polako stišavala jer je pogled na beživotno telo izazivao samo neprijatnost i jezu.

– Zabava je gotova – rekao je Rogen prezrivo se osmehujući. – Sa tom propalicom bila su još dvojica.

– Hoćete li i njih obesiti? – ironično je upitao Dok, gledajući sagovornika pravo u oči.

– Nećemo. Ali, oni su se protivili našoj odluci i moraju biti kažnjeni.

– A gde su sada?

– U salunu.

– A kako ćete ih kazniti za njihov „prestup“?

– Uvaljaćemo ih u smolu i perje i proterati iz grada.

I to je bila svirepa kazna, ali, ako je tako moglo da se kaže, mnogo bolja od vešanja.

– Hajdemo! – pozvao ga je Rogen videvši da Džordžijanac ćuti. – Šta čekate?

Dok je oklevao nekoliko trenutaka, a onda ćutke krenuo za njim.

– Upali ste u nevolju? – upita ga Rogen primetivši blato na čizmama.

Dok klimnu glavom.

– Da – nasmešio se. – Opet je u pitanju bila vaša bratanica.

– Ona je pravi talenat da se uvali u nevolju – prokomentarisao je cereći se.

– To sam joj i ja rekao.

– Da niste naleteli na Gejlenu?

– Jesam. U stvari, svratio sam na jedan ranč ne znajući da je njegov. Navratio sam da napojim konja, ali on je rekao da produžim dodajući da se malo dalje nalazi potok. Hmm... taj vaš brat i nije neki ljubazan čovek

– On je lud – dobacio je Morgan ljutito. – Uobrazio je da se u ovom gradu dešavaju neke čudne stvari. Zbog tih sumanutih ideja i stalnih optužbi zatražili smo da napusti odred dobrovoljaca.

Dok je rešio da iskoristi povoljan trenutak i sazna još više.

– Da, i meni je rekao da što pre napustim teritoriju. Naglasio je da će ovamo doći federalni šerif i „prija-

teljski" mi savetovao da se izgubim. Rekao je da većini ljudi odgovara što federalac dolazi, pogotovo što će sa sobom dovesti i rendžere.

Rogen se glasno nasmeja.

– Da, i to liči na Gejlenu – odvratio je. – Samo, neće baš sve biti kako on kaže.

– Mislite?

– Možda će rendžeri i doći, ali bojim se da će se stvar drugačije završiti. Čim Vajat Erp bude razgovarao sa ovdašnjim ljudima, shvatiće kakvo je njihovo raspoloženje i šta žele. Ali, hajdemo! Zabava je već počela. Sada ne treba misliti na druge stvari!

Ušli su u salun gde je „zabava” već počela. Dva prijatelja obešenog mladića već su svučena do gole kože. Jadnici su vikali i bunili se, ali su ih ljudi uzvicima terali na ulicu gde je već bio prosut katran. Jedno vreme su se otimali pa su ljudi postali još agresivniji. Uz vriske i jauke uvaljali su ih u katran tako da su ličili na prava strašila.

– Plaćićete za ovo, kojoti! – vrisnuo je jedan od nesrećnika. – Svi zajedno. Ubili ste Toma...

Nije završio rečenicu jer je ućutkan udarcem pesnice posred lica. Naravno, onaj drugi se nije usudio ni da pi-sne. Tada su sa svih strana počeli da cepaju jastuke i da po njima posipaju perje. Uskoro su ličili na dve ogromne smešno – tužne ptice.

Konačno su ih dugim konopcem vezali jedan za drugog i uz paklenu galamu proterali iz grada.

– Terate ih pešice... – prokomentarisala Dok začuđeno. – Zar im nećete dati konje?

Rogen se nadmoćno nasmeja.

– Nećemo. Njihovi konji će biti prodati da se nadoknadi štata koju su napravili u salunu.

Dok nije rekao ništa. Klimnuo je glavom i okrenuo se da pođe.

– Zar nećete da prisustvujete svečanom proterivanju, Holideje? – navaljivao je Morgan Rogen.

– Ne. Moram da odvedem konja u štalu i postaram se da bude namiren. Dotle će sve biti gotovo.

– Da – potvrdio je ovaj i udaljio se.

Rogen je krenuo za gomilom, a Dok prema štali. Još uvek je mislio na onu dvojicu što su ih onako ponižene oterali iz grada. I to pešice! Već je bio blizu štale kada je ugledao konja Henka Emita koji je stajao kraj ivice korala.

Odjednom mu je sinula ideja.

Ušao je u štalu i pošto momka nije bilo unutra, uzeo je prvo sedlo koje je dohvatio i brzo osedlao Emitovog konja. Zatim je žurno uzjahao i, vodeći banditovog konja za uzdu, požurio ka izlazu iz grada istim pravcem kojim je gomila izjurila onih dvoje nesrećnika. Produžio je dalje nadajući se da će ih brzo pronaći. Posle nekih četrdeset pet minuta ih je ugledao: stajali su pored staze osvetljene mesečinom i pokušavali da skinu katran sa tela.

Prvo ih je nekokiko trenutaka posmatrao iz prikrajka, a onda natukao šešir na čelo, vezao maramu preko lica i prišao im.

– Oh, bože... Zar se niste dovoljno zabavljali? – upitao je onaj koji ga je prvi ugledao.

On lagano podiže ruku.

– Budite mirni i slušajte me – rekao je. – Ja sam vaš prijatelj, ljudi. Ali, nemam mnogo vremena. Recite mi da li ste čuli za Vajata Erpa?

– Naravno da smo čuli – odvratio je čovek. – Zbog toga je sve i započelo.

– Kako?

– Pa, ušli smo u Ledfild sa zapadne strane. Hteli smo da se prijavimo za šerifove pomoćnike, kada mister Erp dođe. To smo i rekli u salunu. Tada je barmen počeo da nas zavatlava.

– Dobro – prekinuo ga je Holidej znajući da mora da se vrati u grad pre nego što se momak vrati u štalu.

– Dakle, odjašite do najbližeg grada i tamo sačekajte Vajata Erpa. Kada stigne, obavezno mu recite šta se dogodilo i obavezno pomenite ime Morgana Rogena.

– U redu, prijatelju. Ali, šta da mu kažemo? Ko nam je dao konja?

– Recite da vas je poslao prijatelj i Ledfilda. I požurite! Kada se oni u gradu podnapiju može im pasti na pamet da pojure za vama. Znaju da bez konja nećete daleko stići.

– U pravu ste, mister – složi se drugi. Dok im pruži uzde.

– Srećno, momci! – dobacio je, rukom dotakao obod šešira i za tren okanestao u mraku.

U galopu se vratio u grad, brzo ušao u štalu u kojoj još uvek nije bilo nikoga i ostavio konja u boks. Sporednim ulicama je stigao do hotela, popeo se do svoje sobe i zapalio lampu. Odmah je konstatovao da mu je neko pretresao stvari. Brzo je pregledao bisage koje su se nalazile iza vrata, ali sve je bilo tu. Samo je klimnuo glavom; znači, neko se interesuje za njega, zaključio je. Osluškiavao je još malo buku sa ulice, a onda mirno legao da spava.

Sledećeg jutra se probudio veoma rano. Ustao je, širom otvorio prozor i zagledao se u pustu i tihi ulicu. Pogledao je prema drvetu na sredini trga: na njegovoj debeloj grani više nije visilo telo obešenog čoveka.

Pola sata kasnije, doručkovao je u tišini. I taman kada je završio sa jelom i zapalio cigaru, prišla mu je riđokosa devojka koja ga je malopre poslužila i obratila mu se umilnim glasom – Mister Holideje, nadam se da ne smetam. Sada ste završili sa jelom i ja...

– Samo izvolite! – ohrabrio je Dok.

– Oh, hvala, jako ste ljubazni. Znae, imam poruku za vas od mister Frindža. On... poručio je da izvesno vreme neće biti u gradu. Ali, vi ne treba da brinete niti da šta kupujete, pošto će on završiti posao za vas.

– To je sve? – upita on sa smeškom.

Devojka je klimnula glavom, pocrvenela i brzo se povukla.

Dok je otpuhnuo dim i zamislio se. U stvari, bilo mu je drago što Frindž nije boravio u gradu. Tako će razgovori o kupovini zemljišta biti bar malo odloženi što će mu u ovoj situaciji puno značiti. Osim toga, bilo mu je potrebno malo slobode da bi mogao prošetati po okolini, oslušne i postavi poneko pitanje ako mu se za to pruži prilika.

Ipak, nije krenuo odmah. Izvesno vreme je lunjao gradom, a onda krenuo u kraću šetnju. Obišao je okolne rančeve i razgovarao sa nekim stočarima. Gotovo svi su bili prilično uzdržani, odnosno, niko se nije obradovao kada im je saopštio da namerava da kupi zemlju i ovde se naseli.

Pošto se vratio u grad nije znao ništa više nego kada je odlazio iz njega. Baš ništa! A to mu nikako nije odgovaralo...

Pomalo nespokojan zbog čudne situacije, vratio je konja u štalu, a onda otišao do saluna. Tamo ga je čekalo iznenađenje: unutra nije bilo nikoga osim Morgana Rogen.

Čim ga je ugledao, vlasnik lokala ga je pozvao da priđe.

– Niste sinoć bili na zabavi, Holideje? – upitao ga je čim se približio.

– Nisam – odmahnuo je glavom Dok.
– Bio sam premoren... Zaspao sam, a sam ne znam ni kako ni kada...

– Onda mi dozvolite da vas častim pićem – rekao je i pozvao barmena.

Dok je seo, rešen da nastavi da igra ulogu koja mu je namenjena. Pogledao je Rogen i kao da od njega očekuje pomoć, tiho upitao – Hteo sam nešto da vas pitam, Rogene. Mislim... nema nikakvih šansi da rendžeri osnuju ovde svoju stanicu?

Ovaj odmahnu rukom.

– Nema izgleda – odgovorio je.

– U tako nešto jednostavno ne bih mogao da poverujem – dodao je, a onda zažmirio i ispitivački odmerio Doka.

– Vi se plašite takve mogućnosti?

– Pa, ne bih rekao da se plašim – kazao je. – Za mnom nije raspisana nikakva poternica, ako ste na to mislili – dodao je brzo. – Međutim, nisam baš omiljen među rendžerima koji me nikada nisu gledali prijateljski. Doduše, sa Vajatom Erpom sam neko vreme bio veoma blizak, ali i sami znate da se stvari u životu menjaju, zar ne? On je sada federalni šerif.

Rogen je sa razumevanjem klimnuo glavom.

– Ne brinite – rekao je. – Ja znam kako Vajat radi. On će se prvo obratiti našem gradskom savetu, a mi ćemo mu reći da nije potrebno da rendžeri ostanu u gradu. Moraće da nas posluša.

– Samo što će sada imati neki razlog...

– Kakav razlog? – namrštio se Rogen.

– Pa... ono vešanje od sinoć. Mislim, rendžeri ne vole vešanje bez prethodnog suđenja, po propisu.

– Ne verujem da će Vajat saznati bilo šta od onoga što se sinoć ovde dogodilo – rekao je mirno Rogen.

– Nema mnogo ljudi koji bi o tome želeli da razgovaraju sa njim. A oni koji bi to hteli, oni neće smeti.

Dok sumnjičavo zavrte glavom.

Rogen se osmehnu i prijateljski ga lupi po ramenu.

– Ne brinite, Holideje. Pošto mi se dopadate, bićete prvi čovek koga ću obavestiti o namerama rendžera. U redu?

– Naravno. Hvala vam, Rogene.

– Nema na čemu pošto to nije vredno pomena. Nama je potreban dobar i miran grad, bezbedan za naše žene i decu. Osim toga, mi umemo da procenimo čoveka bez obzira da li je za njim izdata poternica. Parola nam je da pružimo šansu svakome ko je spreman da opravda naše poverenje. To hoću da znate. Dakle, opustimo se i uživajmo u piću, Holideje. Rendžeri još nisu stigli.

Dok se osmehnuo i tobože raspoloženo podigao čašu. Sa Rogenom je proveo još oko sat vremena, ali nije uspeo ništa novo da sazna. Umesto toga je počeo da sumnja i u svoje prethodno donete zaključke. Dok se vraćao ka hotelu zabrinuto se upitao da li je Morgan Rogen zaista čovek koga je tražio? Nekako se suviše hvalisao....

Nije bio načisto sa braćom Rogen pa je rešio da motri na obojicu.

Te večeri u salunu prvi put je seo za kartaški sto. Partija pokera trajala je sve do ponoći, a on se čuvao da ne dobije previše. Ipak, kada je igra prekinuta, konstatovao je da je bogatiji za priličnu sumu dolara što i nije bio

loš osećaj. No, što se informacija tiče, ni sada nije znao više nego prethodnog dana.

Popio je s nogu još jedno piće, a onda napustio salun. Na glavnoj ulici bilo je tiho, a svetlost karbidskih svetiljki mešala se sa mesečinom koja je blještala poput zlata. Snažno je udahnuo svež vazduh i lagano krenuo prema hotelu.

I baš u tom trenutku ugledao je čoveka koji se tiho i oprezno kretao osenčenom stranom ulice. Sada se približavao uglu, odnosno prvoj od kuća u redu u kome se nalazio salun.

I sam Dok se sklonio u senku i čekao. Čovek je zastao na uglu i počeo da se osvrće oko sebe. U jednom trenutku mesečina mu je obasjala lice i Holidej ga je smesta prepoznao. Još jedno iznenađenje, pomislio je. Bože, to ružno lice, lice bezobzirnog lopova i nemilosrdnog ubice, lice Kventina Flečera!

Flečer? Dok se namrštio, a duga, oštra bora mu se usekla u čelo. Surovi ubica rendžera koga je posle pljačke banke i trojice mrtvih uzeo za taoca i nakon toga mu hladnokrvno sasuo u telo ceo magacin „kolta”. Posle toga nestao je kao i Henk Emit i niko nije čuo bilo šta o njemu. Naravno, iskusni Holidej je znao da tako nestaju samo oni koji imaju sigurno skrovište. A izgleda da je to skrovište bilo ovde što ga je prilično iznenadilo.

Posle kraćeg oklevanja bandit je klnuo u sporednu ulici, a Dok je pošao

za njim. Išao je tiho, poput pantera, nijednog trenutka ne sklanjajući ruku sa drške revolvera. Video je kako je Flečer zastao pred zadnjim vratima saluna, još jednom se obazreo oko sebe, a onda ušao. Kada su se vrata za njim zatvorila, Holidej je brzo prišao zidu i pritajio se.

I baš kada je pomislio da i sam uđe, prozor nedaleko od njega je zasvetleo i on se priljubio uza zid. Nekoliliko trenutaka nepomično je stajao, a kada se uverio da je sve u redu, lagano se prišunjavao prozoru i pogledao.

U sobi se nalazio Flečer, očigledno veoma miran i opušten. Skinuo je košulju i čizme i seo na ivicu kreveta. Izvadio je kolt i stavio ka pored sebe na jastuk, a sa noćnog stočića uzeo bocu, sipao viski u čašu i iskapio je do dna. Zatim je nasuo još jednu, pa još jednu...

Dakle, ovde se sakriva, zaključio je Dok posmatrajući ga pošto je bilo očigledno da se u toj sobi oseća sasvim bezbedno. U tom trenutku čuo je kako se neko približava pa se povukao još dublje u senku. I zaista, tamna prilika je zastala ispred stražnjih vrata i bez oklevanja ušla unutra. Kada su se vrata zatvorila, Dok se ponovo pokrenuo i prišao prozoru. I ponovo je ustuknuo od iznenađenja pošto je u čoveku koji se pridružio Flečer, prepoznao Rendija Domera, zločinca i bandita za kojim su takođe bile raspisane poternice.

Flečer se rukovao sa pridošlicom koji se seo na ivicu drugog kreveta i nasuo mu piće. Banditi su o nečemu živo razgovarali, ali Holidej nije mogao da čuje ni reč. Prozori su imali dvostruka okna, a zidovi saluna bili su veoma debeli.

Podle izvesnog vremena, Flečer se ispružio na krevetu, pa je to isto učinio i Domer. Ovaj drugi je ugasio svetiljku i u sobi je zavladao mrak.

Dok se lagano odmakao od prozora; nije više bilo svrhe da tu stoji i izlaže se opasnosti da ga primeti neko iz saluna. Dobro je znao da u ovom trenutku ne može ništa da učini. Oprezno je kliznuo niz ulicu držeći se senki i uputio se prema hotelu.

Čovek za pultom još uvek je bio budan.

– Dobro večer, mister Holideje – pozdravio ga je sa prizvukom oklevanja u glasu.

– Dobro večer – odvratio je Dok.

– Lepa i prijatna noć, zar ne?

– Da, naročito ako se uzme u obzir prethodna – prokomentarisao je čovek, a lice mu se iskrivilo u ružnu grimasu.

Holidej ga pažljivo odmeri.

– Vi se ne slažete sa onim što s sinoć događalo?

Čovek je u trenutku prebledео.

– Nisam to rekao, mister Holideje – odvratio je dok mu je glas ozbiljno zadrhtao.

– Hajde, hajde... – nasmešio se Dok.

– Ja nisam građanin Ledfilda i slobod-

no možete da mi kažete. Ono vam se nije dopalo, zar ne?

– Nije – odvratio je čovek sigurnim glasom.

– Pa zašto se onda niste pobunili protiv toga?

– Protiv mister Rogena i gradskih dobrovoljaca? – zgrnuo se čovek za pultom. – Pa kako bih mogao?

– Zašto?

– Zato što... – čovek je odjednom začuo. – Mislim da previše pričam... – dodao je slomljenim glasom.

Dok je shvatio da je čovek zaplašen i da od njega neće mnogo saznati. No, odlučio je da se posluži lukavstvom.

– Nego, dosta o tome – nastavio je praveći se da je promenio temu. – Danas sam prošetao gradom i začudio sam se kada sam video kako je lepo levo, odnosno, zadnje krilo zgrade saluna. Mnogo je interesantnije od fasade i čini se da je naknadno dozidano. Da li tu neko stanuje?

Čovek je kratko klimnuo glavom.

– Da, to su prostorije mister Rogena. U stvari, strogo privatni deo zgrade.

– Mislite na Morgana Rogena? On živi sam?

– Da. Doduše, ima jednu ženu koja mu kuva i sprema sobe. Ali ona ne živi tamo, samo boravi preko dana.

– Ah, tako! – odvratio je Dok i odmahnuo rukom kao da ga to uopšte ne interesuje. – Nego, prilično je kasno i biće najbolje da odmah odem u krevet. Laku noć!

– Laku noć, mister Holideje! – odvrati čovek sa olakšanjem i već sledećeg trenutka nestade iza zavese.

Penjući se stepenicama, Dok kratko uzdahnu. Dvojica bandita i okorelih ubica uživali su gostoprimstvo i zaštitu Morgana Rogena!

Sada više nije bilo dileme ko je bio začetnik zavere u kojoj je trebao da bude ubijen Vajat Erp i onemogući dejstvovanje rendžera.

V

Dok se probudio u zoru, obukao se i obrijao, a onda pažljivo proverio revolver. Razmišljao je o dve stvari koje je morao da uradi, odnosno, koje je sebi dao u zadatak. Prvo je trebao da svrati u salun i vidi da li su dvojica ubica još tamo. Posle toga je namestavio da poseti Gejlenu Rogena i da ozbiljno porazgovara sa njim.

Kada se našao na ulici, rešio je da sporednim ulicama odmah ode do zadnjeg dela saluna. Ako ga neko sretne, objasniće da je prečicom krenuo u štalu.

Bio je blizu ulaza kada je začuo jasne, povišene glasove. Prvi je pripadao Morganu Rogenu, a drugi njegovom bratu Gejlenu. Pošto se osvrnuo oko sebe i video da nema nikoga u blizini, Dok se priljubio uza zid i počeo da prisluškuje.

– Ti to nazivaš zakonom? – vikao je Gejlen. – Obesiti čoveka zbog nenamernog ubistva?

– Nije bilo nenamerno – odvratio je Morgan.

– Bilo je... Čuo sam kako se sve dogodilo. Uostalom, to sada i nije toliko važno. Mnogo je važnije kakava prava imate ti i tvoji takozvani dobrovoljni redari da nekoga obesite, a ne pružite mu mogućnost da mu sudi sud i porota?! Za mene to nije ništa drugo nego zločin!

– Činjenice su tačne i nepobitne – obrecnuo se Morgan hladno. – Bar-men je mrtav i pravo je da ubica bude obešen.

No, njegov brat se nije dao.

– Ali u ovoj zemlji postoji zakon!

– Trebalo bi već jednom da shvatiš da je ovo moj grad, brate! U njemu ja sprovodim svoj vlastiti zakon. Onaj momak je bio ubica, a sa ubicama se postupa na samo jedan način.

– Na tvoj način! – dobacio je Gejlen ogorčeno. – U redu, brate, uživaj dok još možeš. Ali kada Vajat Erp jednom stigne ovamo...

– Ako stigne! – ciknuo je Morgan.

– Stići će, ne brini. A kada bude ovde imaće priliku da čuje mnogo toga. Ti i tvoji „dobrovoljci” nećete moći da nas zaplašite. Rendžeri će uspostaviti zakon i red u ovom kraju, Morgane, a možda i očistiti grad od...

– Zaveži i slušaj me, brate! – upozorio ga je Morgan. – Bolje će biti da gledaš svoj ranč, samo da znaš. Ne mešaj se u moj posao, inače...

– Inače ćeš se obračunati sa mnom, zar ne? – upitao je Gejlen besno. – To

liči na tebe: oblačiš elegantna odela i želiš da izgledaš kao džentlmen, mada si, u stvari, obična propalica bez duše i srca. Zaista mi teško pada što si mi brat...

– Dok Holidej – čuo je Džordžijanac iza sebe udaljeni glas i instinktivno se odmakao od zida.

Pokazalo se da je bio u pravu jer je na početku uličice ugledao Ostina Frindža koji se lagano približavao. Sva sreća da nije shvatio u čemu je stvar, pomislio je Dok i žurno mu pošao nu susret. Biće bolje da se sretnu što dalje od zadnjeg dela saluna.

– Oh, nadao sam se da ću vas naći, mada nisam verovao da će to biti tako brzo! – dobacio je Frindž sa osmehom. – Dakle, mogao bih da vam saopštim dobre vesti. Znam ko je vlasnik one doline.

– Zaista? – upitao je Holidej vedro, u sebi proklinjući mladića što se pojavio tako neočekivano.

– Vlasnik je Morgan Rogen – saopštio je Frindž „trijumfalno”.

– Morgan Rogen? – tobože se začudio Dok.

– I možda će biti spreman da sa vama pregovara o poslu, ali ne sada. Za nekoliko dana.

– Ali zašto da čekam?

– Pa, on nerado govori o tome mada je vlasnik velikog dela teritorije izvan grada.

– Da, potpuno ga razumem.

– Odlično. Razgovaraće sa vama samo pod uslovom da mu se nigde ne pomene ime. Da li vam odgovara?

– Zašto da ne? Meni se dolina sviđa i pristajem na sve. Samo, nije mi jasno zašto odlaže pregovore?

Frindž se uzvrpolji.

– Kako da kažem... Znaite, on ima neke ortake i mora prvo da porazgovara sa njima. Samo uobičajene poslovne konsultacije – dodao je i bacio pogled prema istoku gde je sunce već visoko odskočilo. – Ih, što sam gladan! – dobacio je veselo. – Koliko vidim, restoran je već otvoren pa bismo mogli zajedno da doručujemo, mister Holideje! Šta kažete na predlog?

– Hteo sam da osedlam konja i malo prošetam po okolini.

Mladić odmahnu rukom.

– To možete i kasnije. Hajdemo! Ovo vam je valjda važnije?

Holidej je znao da bi uporno protivljenje moglo navesti mladića da posumnja, pa je ćutke krenuo za njim. Za vreme doručka ćaskali su o nevažnim stvarima, a Dok je sve češće ispod oka bacao pogled na štalu čiji se ulaz odatle sasvim dobro video.

Uskoro se njegov trud isplatio: ugledao je dvojicu ljudi koji su oprezno ušli u štalu i nešto kasnije žurno odjahali iz grada. Bio je siguran da je jedan od njih Kventin Flečer i proklinjao je Frindža što ga je ovde zadržao tako da nije mogao da pođe za banditom. Završio je doručak u tišini, ponovo obećavši Frindžu da će biti strpljiv i

pozdravivši se sa njim, još koji minut ostao u restoranu.

Zatim se hitrim korakom uputio ka štali gde je stigao taman na vreme da vidi kako Gejlen Rogen napušta grad u paklenom galopu. Žurno je doviknuo momku da mu osedla konja, promrmljao nešto što je zvučalo kao hvala i pojurio za Gejlenom.

Nije ni slutio da ga prati par zainteresovanih očiju. Lice njihovog vlasnika bilo je duboko zamišljeno, kada je, nešto kasnije, i sam krenuo prema štali iz koje je Dok malo pre izašao.

Gejlen Rogen je imao dobru prednost. Dok je prešao već pet milja od grada kada ga je ugledao. Ovako neće dugo izdržati, pomislio je. Zatim je i sam poterao konja u galop. Tek kada se približio Gejlenu, ugledao je dvojicu jahača koji su iskočili iza jedne okuke zaklonjene grmom. Naravno, prepoznao je obojicu: bili su to Flečer i Domer.

Ljutito je opsovao videvši da banditi sa oružjem u rukama hitaju da prepreče put Gejlenu i, po svoj prilici ga napadnu. To je upravo bilo ono što je i pretpostavio da će se desiti. Samo da ne zakasnim, pomislio je.

Upravo u tom trenutku spazio je kako se Rogenov konj spotakao i posrnuo, a zatim čuo prasak pucnja. Video je, takođe, kako je Gejlen poleteo preko konjskog vrata, ali se dočekao na noge i hitro utrčao u zaklon iza jedne stene.

Za tren je odahnuo pošto je rančer bio u zaklonu, ali je znao da mu to neće mnogo vredeti pošto nije nosio oružje. Zato je snažno mamuznuo konja koji je poleteo kao strela. Sada mu je bilo drago što je poneo pušku pa ju je brzo izvukao iz futrole na sedlu.

Stigao je do podnožja doline baš u trenutku kada je Flečer nanišanio na Gejlenu Rogen. Zato je morao da reaguje bez oklevanja. Jer, bilo je jasno da će poznati bandit i plaćenik hladnokrvno izvršiti naređenje i ubiti nenaoružanog čoveka.

Dok je hitro podigao pušku, nanišanio i opalio. Zadovoljno je klimnuo glavom i zagrizao donju usnu videvši kako se Flečer grči, a zatim kao klada pada sa konja. Naime, njegovo telo svom težinom je tresnulo na zemlju nedaleko od Gejlenu Rogen. U magnovenju je spazio kako je rančer priiskočio napadaču i zgrabio pušku koja mu se otkotrljala iz ruku.

Pucnjem koji je ispalio Dok se otkrio. Spazivši ga, Domer se okrenuo i počeo da puca kao mahnit. Osećajući kako mu meci zuje pored lica, Holidej je okrenuo pušku prema Domeru i nanišanio. Već sledećeg trenutka osetio je strašan bol, a onda mu se učinilo kao da je odbačen unazad. Pao je sa konja i pre nego što je dotakao zemlju zaronio je u tamu...

Videvši kako čovek koji mu je priiskočio u pomoć pada sa konja. Gejlen Rogen je pripucao „sa kuka” i ispalio

ceo rafal, prosto isekavši bandita i oborivši ga sa sedla.

Onda je zavladala tišina.

Još uvek zadihan, rančer je još jednom pogledao u ljude koji su ga napali: ležali su bez pokreta ne pokazujući znake života. Samo je odmahnuo rukom i požurio do Holideja koji je ležao nešto dalje. Namrštio se kada ga je prepoznao, ali je ipak kleknuo pored njega i sa olakšanjem odahnuo kada je shvatio da je živ. Iako je imao posekotinu na levoj strani čela, pretpostavio je da nije ništa opasno.

Ipak, Rogen nije oklevao ni trenutka; skinuo je maramu sa vrata i njome čvrsto stegao Dokovu ranu. Onda je doveo konja, stavio Holidejevo telo na sedlo i čvrsto ga privezao lasom. Zatim je zgrabio konja jednog od bandita i lagano ga priveo bliže. Baš kada ga je uzjahao, na putu se pojavio Ostin Frindž.

– Čuo sam neku pucnjavu – rekao je.
– Šta se događa?

– Sačekali su me. Nisam još ni shvatio da su tu, a već su mi oborili konja. Da nije naišao Holidej, već bih bio mrtav.

– Dodavola! – rekao je Frindž. – Jedan od njih je poznati ubica Kventin Flečer!

– Znam – odvratio je Rogen mirno.

– Dobio je to što je zaslužio. Nemam sada vremena da mislim na njega. Moram da odnesem Holideja kući, da se osvesti.

– Ja ću paziti na njega – predloži Frindž. – Vi pođite napred i vodite konja.

– U redu – složi se Rogen.

Trebalo im je više od sata da stignu na Rogenov ranč. Za to vreme Dok uopšte nije dolazio ka svesti.

Arabela ih je primetila još izdaleka i potrčala im u susret.

– Oče! Šta se dogodilo? – povikala je uzbuđeno – Ko je...?

– Dok Holidej – odvratio je rančer, ne čekajući da devojka završi pitanje. – Ranjen je! Zato požuri! Zagrej dosta tople vode i pripremi zavoje... Požuri, devojko! Ostin i ja ćemo ga unetei u kuću.

Arabela je samo klimnula glavom i dala se na posao. Kada su Frindž i njen otac položili Doka na krevet, ona je imala pripremljene zavoje, jod i sve što je potrebno, dok je voda na štednjaku već strujala.

Sve se odvijalo neverovatno brzo. Arabela je spretno očistila Dokovu ranu na kojoj se krv već zgrušala.

– Šta se dogodilo? – upitala je oca ne podižući glavu.

Gejlen otpi gutljaj kafe i odvrati – Dok sam išao kući, na otprilike tri milje odavde, napala su me dva bandita. Mislim da bi me sredili bez problema da se nije pojavio Dok Holidej.

– Ali, ko su bila ta dvojica? – nastavila je Arabela zabrinuto.

– Jedan od njih se zvao Kventin Flečer, revolveraš i plaćeni ubica za kojim su izdate poternice u nekoliko država – odgovorio je njen otac. – A i

onaj drugi mi je nekako poznat. Hm... verovatno su hteli da me opljačkaju.

Devojka klimnu glavom.

– Znači, Dok Holidej je... obojicu? – upitala je tiho.

– Jednog – odvratio je Gejlen mirno.

– Drugi je pogodio Holideja pre nego što je stigao da se zakloni. Tog sam sredio ja!

– Ti? – zapanjila se. – Ti si ga ubio?

– Da, ubio sam ga devojko – odvratio je Gejlen mirno, kao da se oslobodio neke more. – I mada se ne ponosim time, mogu ti reć da mi nije žao. Zaista mi nije žao... – ponovio je i okrenuo se prema Ostinu.

– Hoćeš li još kafe, Ostine? – upitao je.

– Da – odvratio je Frindž klimnuvši glavom, ne odvajajući pogled od Arabele koja je još uvek predano čistila Holidejevu ranu.

– Nije opasno – rekla je devojka ne dižući pogled, brušuci sada krv sa Holidejevog lica i vrata. Spretno ga je okrenula na stranu i skinula mu jaknu, nastavljajući da ga briše od krvi i prašine. Nadvijena nad njega, izbliza je posmatrala tu sjajnu, talasastu kosu i markantne crne obrve skoro sastavljene na početku nosne kosti. Iako sklopljenih očiju i bled u licu, izgledao joj je lep, lepši nego kada je u njemu videla samouverenog, opasnog čoveka. Ovako nemoćan i zavisn od njene pomoći, bio joj je mnogo bliži, na neki način čak drag i mio.

Sasvim obuzeta svojim pacijentom, Arabela nije obraćala pažnju na Osti-

na Frindža koji je ispod oka pratio svaki njen pokret. Pažnju nije obraćao ni Gejlen Rogen, inače bi neizostavno primetio njegov usplamteli pogled. I što je još čudnije, on ovoga puta nije posmatrao Arabelu, devojkicu koja mu se dopadala i u koju je verovatno bio zaljubljen.

Njegov pogled, opasan kao pogled mačke koja vreba plen, počivao je na Holideju koji je još uvek bez svesti ležao na postelji. Po izrazu lica moglo se videti da ga nešto muči. Po prirodi lukav i uzdržan tip, Frindž je instinktivno nastojao da mu se osećanja ne odražavaju na licu. No, ovoga puta nije mogao da sakrije zabrinutost, bolje reći sumnju koja ga je razdirala. Naime, već po stoti put se pitao ko je, šta hoće i zašto je došao ovaj čovek koji se predstavljao kao revolveraš i na koga, istina, predstavnici zakona na celom Zapadu nisu gledali sa mnogo blagonaklonosti. Samo... da li je baš uistinu bilo tako? Čim se prisetio Holidejevog drugovanja sa Vajatom Erpom, počeo je da ga nagriza crv sumnje. Obračun kod OK korala u kome su se ova dvojica borila rame uz rame odigrao se odavno, ali da li je moguće da su njih dvojica ostali prijatelji? Ili postali neprijatelji? Da li je bilo verovatno da će čovek poput Holideja dozvoliti da njegov nekadašnji prijatelj bude ubijen? Nije li pogibija Flečera i Domera otkrivala nešto drugo od onoga što je Holidej izjavljivao?

O svemu tome mora dobro da se zamisli onaj koga se to najviše ticalo...

Onda se ponovo vratio u stvarnost i odmerio Gejlenu Rogena.

– Nešto mi ipak nije jasno – preduhitrio ga je rančer.

– Na šta mislite? – upitao je tobože nemarno.

– Pa evo šta mislim: ovaj čovek je poznati pustolov i revolveraš, a ipak se umešao u nešto što ga se ne tiče. To je... stvarno je neobično. Rizikovao je glavu da bi spasao moju. Za čoveka koji živi od kocke, a možda i od revolvera, to nije normalno. Zar ne misliš da je tako, Ostine?

– Hm... pa da... – promrmljao je Frindž praveći se nevešt, mada je do pre nekoliko trenutaka i sam razmišljao o tome.

– Dakle, šta bi to moglo da znači? – pitao se dalje Rogen.

– Ne znam. Možda ste mu simpatični – pokušao je Ostin da se našali.

– Ne, ne verujem – odvratio je Gejlen Rogen ozbiljno. – Prema onome kako sam se poslednji put prema njemu poneo, ne verujem da bi taj razlog mogao doći u obzir. Mora biti da ima nešto drugo.

– Ja znam šta je to – umešala se sada Arabela koja je dotle ćutala zagledana u svoga pacijenta. – Jedino objašnjenje je da Dok Holidej nije onakav čovek za kakvog ga smatramo, da nije ono što se o njemu priča.

– Možda je to – složio se njen otac.

– Hm... nikada ne bih pomislio da ću

život dugovati nekome kao što je on. Oh, ko zna šta ću još doživeti? – dodao je uz uzdah, a onda se obratio Ostinu.

– Hvala vam na pomoći, Frindže.

– Sve je u redu, Rogene. Malo skretanje sa puta i to je sve. Uostalom – dodao je mladić polazeći – bilo je veoma prijatno videti mis Rogen.

Rančer ga uhvati za ruku i na moment zaustavi.

– Možda bi bilo dobro da nikome ne govorimo o ovome što se danas desilo, momče. Istina da mi je život bio u opasnosti, ali ako neko stoji iza tog napada, najbolje je da ne sazna šta se dogodilo. Ako su, pak, napadači izveli napad na svoju inicijativu...

– Ja se slažem – prekinu ga Ostin Frindž mirno. – Kao što vam je poznato, oduvek sam znao da držim jezik za zubima – dobacio je, lagano se naklonio devojci i izašao napolje.

Trudeći se da sakrije svoju zabrinutost, Arabela zapita oca:

– Zašto smatraš da bi trebalo ćutati o ovome što se danas desilo, tata?

– Sada treba ćutati – odvрати rančer odmerivši svoju ljubimicu sa toplinom i nežnošću. I ne lupaj glavu zbog čega. U ovoj situaciji eventualni protivnik treba što manje da zna.

– Ne misliš valjda da su u to umešani ljudi iz odreda dobrovoljaca? – upitala je bojažljivo.

Gejlen Rogen neodlučno slegnu ramenima.

– Posle današnjeg dana spreman sam da poverujem u svašta – odvratio je zamišljeno. Mada, izgleda da se sam uplašio svojih reči – ne.... to ipak ne bi moglo da bude. Ako bi tako nešto bilo tačno, onda je u pokušaj ubistva umešan... – začutao je kao da ne želi ni da misli o onome šta mu je palo na pamet.

Arabela je ostala zbunjena i nema.

* * *

Dok se polako vraćao svesti. Setio se poslednjih trenutaka, tamo na drumu, praska pucnja i... naglo otvorio oči. Uspravio se u krevetu, ali odmah se bolno namrštio pošto ga je presekao oštar bol u glavi.

– Samo polako, mister Holideje – čuo je nečiji blag glas.

Trebalo mu je dosta vremena da se okrene na tu stranu. Pogled mu je bio malo zamagljen, ali je u lepotici koja mu je prišla ipak prepoznao Arabelu Rogen. Onda je ponovo klonuo na jastuk.

– Znači, mrtav sam – rekao je i pokušao da se osmehne. – Inače, odakle anđeo pored mene?

Sada se i Arabela osmehnula.

– Ne brinite, ovo je daleko od smrti – kazala je brižno. – Metak je samo zaparao kožu, ali je ošteti neki krvni sud pa ste prilično iskrvarili. Izleda da ste se pritom udarili o kamen što je izazvalo nesvesticu. Još izvesno vreme ćete osećati glavobolju.

Dok je još uvek bio zbunjen.

– A gde sam to ja? – upitao je.

Tada mu je prišao Gejlen Rogen.

– U mojoj kući – rekao je mirno.

– Spasili ste mi život, Holideje. Ovo je najmanje što sam mogao da uradim. Samo pokušavam da vam vratim uslugu.

Doku je bilo jasno šta rančer želi da kaže. Bio je otvoren i želeo je čiste račune.

– Hvala vam na tome – rekao je.

– A šta je bilo sa onim drugim banditom, sa Domerom? – upitao je.

– Domer? – ponovi Rogen i opsova sebi u bradu. – Pa, dabome, to je bio on! Zato mi se učinio poznat.

– Je li pobjegao?

– Nije. Mrtav je. Ubio sam ga Flečarovom puškom.

– Imali ste sreće. Taj je jedan od najgorih...

– Znam – promrmljao je rančer i počeo nervozno da šeta po sobi.

– Izgleda da ima još nešto? – upita Dok.

– Ima... – odgovorio je Gejlen oklevajući. – Postoji nešto što bih hteo da saznam, Holideje.

Dok se za trenutak namršti. Bol je bio jak, ali trenutno. U momentu mu se zamaglilo pred očima, ali je, srećom, trajalo veoma kratko.

– U čemu je stvar, Gejelene?

– Pa eto... Hteo bih da znam zašto ste mi pritekli u pomoć?

– Bili ste sami protiv dvojice. Uz to niste imali oružje. Takav odnos snaga ne volim.

– Rizikovali ste život?

– I vi biste, verovatno, učinili isto, zar ne? – odvratio je Dok i zagledao se sagovorniku u oči.

– Ja bih, ali ja sam... – počeo je rančer, a onda iznenada začutao.

– Hoćete da kažete kako ste vi pošten i častan čovek i kako bi takav vaš postupak smatran kao normalan. Ali od jednog revolveraša i pustolova se to ne očekuje... Jeste li to mislili?

– dodao je Holidej sa dozom jetkosti u glasu.

Gejlen Rogen se zbunio.

– Pa, nisam mislio baš to, ali priznajem da takav postupak zaista nisam očekivao od vas.

Holidej uzdahnu. Činilo mu se da je Gejlen Rogen dobar čovek i da pred njim više ne bi morao da skriva istinu. Tim pre što mu se moglo desiti da mu u skoroj budućnosti zatreba pomoć. Odmahnuo je glavom kao da želi da odagna bol i jedva primetno se namršti. – Šta biste rekli ako vam kažem da ovamo nisam došao slučajno, već sa određenim ciljem? – dodao je.

– Razumljivo je da ste došli sa ciljem. Ali, taj cilj sigurno nije bio da spasavate moj život. Ipak vam na tome još jednom zahvaljujem.

– Naravno da nije – složio se Dok – ali možda je taj cilj o kome pričamo da olakšam dolazak rendžera i Vajata Erpa.

– To je prilično fantastično – prokomentarisao je Rogen.

– Fantastično, ali istinito, Gejlene. I sada vam sve ovo pričam jer ste mi simpatični. Tačnije rečeno, stekao sam utisak da ste pošten čovek. Zbog toga je dobro da znate da sam ja ovde došao kao prethodnica. Znajte da sam iskren i da vam govorim istinu kako biste znali na čemu ste.

Gejlen Rogen je bio šokiran. Jeste da je tražio odgovore na svoja pitanja, ali ovo je bio odgovor koji ni u kom slučaju nije mogao da očekuje.

Holidej je znao da Gejlenu treba vremena: zato je lagano dohvatio jaknu i iz džepa izvadio tabakeru. Uzeo je cigaru ne ispuštajući rančera iz vida, u isto vreme se pitajući da li je postupio pametno kada mu je rekao istinu.

Napetu tišinu punu iščekivanja najzad je prekinuo sam Rogen. Još jednom je pogledao Holideja u oči, a onda je prišao i pružio mu ruku. Naravno, Dok ju je sa zadovoljstvom prihvatio.

– Pogrešno sam vas ocenio, Holideje – rekao je tiho. – Ipak, ne razumem zašto...

– Zašto vam odmah nisam rekao ko sam?

Gejlen klimnu glavom.

– To je sve deo plana – pokušao je da objasni Dok. – Moj prijatelj Vajat Erp i ja smo došli do zaključka da bi jedan tajni agent sa reputacijom revolveraša, ili čak razbojnika, mogao malo više da dozna o stvarima koje se događaju u ovom kraju.

– A ono sa Diboltovom bandom nije bila istina? Hoću da kažem ipak ste pomogli da ih uhvate?

– Tako bi se moglo reći, Gejlene. Ali, to sada nije važno. Bitno je da je ta grupa pohvatana, a ukradeni novac vraćen. Mi smo namerno lansirali priču da sam onu trojicu likvidirao za svoj račun i da sam zadržao novac.

– Da... to smo i mi čuli – promućao je Gejlen Rogen zapanjeno.

– Zaista? Vesti su stigle pre mene... Dobro, to je bio deo plana. Ocrniti me kako niko ovde ne bi posumnjao u moje namere...

– Ne mogu da verujem! Pa da, i sam sam se pitao kako jedan Erpov prijatelj može tako da se okrene.... Hm, zato ni Ostinu Frindžu nisu bili jasni vaši postupci. Čudio se što ste se umešali.

Dok se trže.

– Ostin Frindž? Odakle on zna za ovo?

– Pa, naišao je posle okršaja...

– Dok sam bio u nesvesti? – nestrpljivo dobaci Holidej.

– Da. Pojavio se tamo na drumu baš kada je pucnjava bila završena. On mi je i pomogao da vas donesem dovde.

Dok se odjednom prenuo. Iako ga je glava još pomalo bolela, ustao je i uspravio se – I otišao je? – upitao je zabrinuto.

Ni Arabela, ni njen otac nisu shvatali zašto se Holidej toliko uznemirio.

– Pa, morao je da ode – kazala je najzad Arabela. – Rekao je da ima

nekog važnog posla. Ali, obećao je da nikome neće ništa reći.

– Bilo bi dobro da održi reč – komentarisao je Dok zamišljeno. – Ne bih voleo da bude drugačije. Samo sumnjam...

– Zašto? Ostin Frindž je častan i pošten mlad momak.

Džordžijanac odmahnu glavom.

– Tako izgleda na prvi pogled. Ali, ja ne bih mogao da se zakunem u njegovo poštenje, gospođice.

Rogen se namršti. Osećao se nelaagodno pri pomisli da je bio suviše lakoveran.

– Oprostite, Holideje. Samo, voleo bih da nam поближе objasnite o čemu se radi. I... koji je vaš stvarni zadatak.

Dok sede na stolicu, izvadi „virdžini-ja” cigaru i odbi nekoliko dimova.

– Reću ću vam, iako to sada i nije najvažnije. Dakle, vi znate da su ovde ubijena dva randžera?

– Tačno, mister. Ali niko nije znao da se radi o randžerima sve dok nisu nađena njihova tela. Dobrovoljci su zaključili da su ih neki banditi prepoznali i sredili.

– Da, čuo sam tu priču... No, Vajat i ostali ne misle tako. Ubeđeni su da se stvar odigrala drugačije.

– Može biti – složi se rančer zamišljeno.

– Vi znate da u gradu ima dosta ljudi koji ne žele da im se okolo motaju rendžeri?

– Znam. Zbog toga sam se često svađao sa bratom. On je ubeđen da će i

dalje moći da upravlja gradom i da nam rendžeri uopšte nisu potrebni.

– Eto, vidite.

– Samo, nije mi jasno kako ćete vi rešiti tu stvar?

– To i nije moj cilj. Osim toga, vidim da mi je ostalo malo vremena. A ako Ostin Frindž progovori, ne treba da da vam objašnjavam šta će se desiti.

– Nadajmo se da neće – ubacila se Arabela. – Ako treba, lično ću porazgovarati sa njim. On... on će me poslušati!

– Lepo od vas što nudite pomoć, no ubrzo ćemo videti šta je u pitanju. Ali zato me dobro slušajte. Dekster, jedan od rendžera koji su ovde likvidirani, uspeo je da pošalje poruku pre nego što je ubijen. On je obavestio Erpa da izvestan broj ljudi ne želi da federalni šerif dođe u Ledfild.

– Zašto onda nije došla vojska da sredi stvar?

– Dekster nije rekao koji su to ljudi, kako će izvesti napad i gde. Imenovao je samo jednog čoveka koga je smatrao najsumnjivijim...

– Ko je taj čovek? – upitao je Gejlen nestrpljivo.

– Sve do sinoć nisam bio siguran. A onda sam video Flečera i Domera u njegovoj kući.

Gejlen se trže.

– Ovu dvojicu što su hteli da me ubiju?

– Da.

– Valjda su mislili da nosim novac pošto idem iz grada...

– Ne verujem da su hteli da vas opljačkaju. Mislim da su dobili naređenje da tako nešto urade.

– Ali zašto?

– Zašto? – ponovio je Dok. – Kao prvo, smetali ste im. Vi ste za njih bili stalna pretnja. Znali su da želite da dođu rendžeri i da se uspostavi zakon u gradu i okolini. Zatim, danas ste bili u gradu i svađali ste se...

– Svađao sam se sa svojim bratom – odbrusio je Gejlen. – Danas sam jedino sa njim razgovarao.

– A zašto se svađali?

– Zašto? – namrštio se Gejlen. – Jutros sam ustao prilično rano i otišao da posetim Džona Barousa, mog prvog suseda. On mi je ispričao šta se prethodnog dana dogodilo u gradu... da su obesili čoveka. Naravno, odmah sam otišao do Morgana da porazgovaramo o tom njegovom „odredu dobrovoljaca”.

Rogen je naglo ustao i razrogačio oči.

– Nećete, valjda, da kažete...? Oh, Holideje...

– Rekao sam vam da je Dekster poslao izveštaj u kome je pomenuto prezime Rogen – nastavio je Dok mirno.

– U početku sam sumnjao na vas, mister. Ali kada sam upoznao vašeg brata, shvatio sam da ima dva Rogeni.

– To još nije dokaz....

– Zatim sam se prošle noći uverio da su Flečer i Domer odseli u njegovim privatnim prostorijama, u levom krilu saluna. Lepo se videlo da se tamo osećaju kao kod kuće.

Gejlen je prebledeo, a onda ipak odmahnuo glavom.

– Prosto ne mogu da verujem...

– Ali ja mogu – konsatatova Dok odlučno.

– I videćete da sam u pravu. Ubeđen sam da je Morgan naredio onoj dvojici da vas presretnu i ubiju. Koliko je vremena prošlo između trenutka kada ste prekinuli razgovor sa Morganom i onog kada ste krenuli iz grada?

– Oko pola sata – odgovorio je Rogen. – Navratio sam da vidim Skajlera Mileta, ali ga nisam našao kod kuće. Onda sam napustio grad.

– A Flečer i Domer su otišli nekoliko minuta pre vas. Video sam ih kada su izlazili iz štale. Vi ste, u međuvremenu, otišli od svoga brata tako da je imao vremena da im izda naređenja.

Gejlen ljutito huknu.

– Jedno je tačno – rekao je posle kraćeg razmišljanja – Morgan ovde ne želi rendžere. Samo, ja nisam shvatio o čemu se radi. Mislio sam da je to zato što je uobražen i što svuda voli da bude glavni. Ali ovo... – zastao je pred Dokom i ispitivački ga pogledao.

– Ne, Holideje – rekao je. – Mislim da niste u pravu. Ne verujem da je moj brat ogrezao u tako nešto. On nije u stanju da organizuje napad na federalnog šerifa... i još da ga ubije! Ne, to ne mogu da verujem. Morgan jeste malo...

– Lojalnost koju pokazuješ prema porodici i bratu je zaista za divljenje! – začuo se u tom trenutku hladan

glas sa vrata. – Ali, bojim se da si zakasnio!

Troje ljudi u sobi iznenađeno se trgoše i okrenuše glave prema ulazu.

U sobu je upravo ulazio Morgan Roggen praćen Ostinom Frindžom i još nekolicinom ljudi. I što je bilo još važnije, svi su u rukama imali pištolje.

Dok je ljutito promrmľjao neku staru kletvu. To je radio kada bi shvatio da je potpuno bespomoćan...

– Ja bih bio miran na tvome mestu, mister – obratio mu se Morgan.

– A možda bi bilo bolje da te oslovjavam sa „šerife” ili tako nekako...?

Revolver u njegovoj ruci bio je uperen u Dokove grudi.

VI

– Slušaj, Morgane – javio se njegov brat iz ugla. – Vрати to čudo u opasač i objasni mi o čemu se radi? Šta ti treba da se kao lopov uvlačiš u moju kuću i sa sobom dovodiš gomilu protuva? I to još sa uperenim revolverima?!

– Ne izigravaj nevinašce i zaveži već jednom, brate! Sedi na krevet i ne miči se! Sa tobom ću razgovarati kasnije – odbrusio je Morgan.

Gejlen nije mogao da shvati šta ga je snašlo, pa je malo oklevao. No, Dok mu je glavom dao znak da poslušaj.

– Vaš brat govori ozbiljno, Gejlene. Zato budite mirni i poslušajte ga.

Rančer je besno sevnuo očima, ali se ipak spustio pored Arabele na krevet.

– Ovde je razuman samo Holidej! – dobaci Morgan cereći se. – To je zaista neočekivano za čoveka koji zna da će uskoro umreti – dodao je, prišao malo bliže Doku i uneo mu se u lice.

– Obmanuo si me Holideje! – povikao je. – A ja sam imao nameru da ti ponudim da stupiš među dobrovoljce... I mislio sam da te rendžeri zaista progone. Sreća što je Ostin naišao u pravom trenutku i tako doznao ono što je i za nas bila zagonetka. Inače... ko zna kako bi se sve završilo?

Dok je odmerio Ostina Frindža. Od početka mu nije verovao što se pokazalo kao ispravno. Doduše, s vremena na vreme je pomišľjao da bi od ovog mladog čoveka moglo nešto da bude, ali je ipak bio oprezan. Pazio je da ničim ne pokaže svoje pravo raspoloženje niti da se oda. Naravno, koliko god to bude moguće.

Ispod oka je odmerio ostale Morganove pajtaše i odmah zaključio da se radi o poznatim prestupnicima sa poternica koji su smatrani nestalima.

– Znači, tako si se organizovao... – dobacio je Morganu pokazujući rukom na bandite. – Za svakim je raspisana bar jedna poternica.

– Skinij opasač, „šerifčiću” – naredio je Morgan besno. – Samo pazi... polako i oprezno. Da, da, tako je već bolje – dodao je cereći se pošto ga Holidej ćutke poslušao. – Sada si potpuno bezopasan – nastavio je Morgan sa neskrivenom mržnjom. – Tačno je da si prozreo moju malu igru, ali si za-

kasnio. Zar si mislio da sam slučajno poslao Ostina? Sve u svemu, uzalud ti posao, mister.

– Ja to ne bih rekao – odvratio je Dok mirno.

No, uobraženi i nadmeni Rogen kao da ga nije čuo.

– Ja sam vlasnik ovog grada, čuješ li to, Holideje? Sprovodim svoja pravila i nikakvi rendžeri neće mi poremetiti planove!

– Zato, valjda, pružaš utočište svakom banditu koji ovamo nabasa – dobaci Dok hladno. – Po kojoj ceni? – upitao je lagano, namerno nastavljajući razgovor nadajući se da će se desiti neko čudo. Jer, samo čudo moglo ih je izvući iz ove situacije.

– Po prilično visokoj... – obrecnu se Morgan nadmeno. – A zašto da ne kada imam novca? Uostalom, samo ona dolina vredi...

– Ona što si hteo da mi je prodaš?

– Da, baš ta. Da je prodam ili ti ponudim kao utočište! Naravno, mislili smo da imaš love jer si smaknuo one iz Diboltove bande. Ali...

– Pretresli ste moju sobu i razočarali se? – dobaci Holidej mirno. – Jeste li?

– Da, to su učinili moji ljudi – klimnuo je glavom Morgan. – I nisu pronašli baš ništa. Možda je još tada trebalo da posumnjam...

– Možda – slegnuo je Dok ramenima. – A onu dvojicu mojih prethodnika si prepoznao?

– Prepoznali su ih moji momci – odbrusio je Rogen. – Neki su imali prilike da ih vide ranije.

– Aha... I nisi mnogo razmišljao šta ćeš sa njima?

– Nisam. Odmah sam naredio da ih pobiju. Tako su i uradili. I sada mislim da je to bio koristan potez. Niko pojma nema da...

– Osim Vajata Erpa.

– Pričaš gluposti – obrecnuo se Morgan.

– Ne pričam – nastavi Dok ozbiljno.

– Pre nego što je prepoznat, jedan od rendžera je uspeo da pošalje izveštaj Vajatu Erpu. Obavestio ga je da mu se ovde sprema smrt, a tebe označio kao glavnog organizatora. Dakle, ako misliš da si u stanju da uradiš to što si naumio i...

– Jesam i to ću i uraditi! Samo, ti nećeš biti živ da to vidiš, pametnjakoviću!

Dok se nasmeja.

– To nema nikakavog značaja. Ali, zar ti misliš da tek tako možeš ubiti jednog federalnog šerifa? Veruješ da bi se posle toga izvukao?

– Verujem.

– Pa ti si budala, Rogene. Ako ubiješ Vajata Erpa, ovamo će se sjatiti svi rendžeri u državi. Šta ćeš onda?

Morgan odmahnu glavom.

– Tako nešto se neće desiti i to zbog dva razloga: kao prvo, kada Erp pogine, rendžerska organizacija u ovom kraju raspašće se u paramparčad. A kao drugo.... – tu je zastao da bi o re-

čima dao veći značaj – dakle, druga stvar je što Vajata Erpa neće ubiti belac već Indijanac. Sve sam lepo smislio i organizovao.

– Nije loše – odvrati Dok nastojeći da mu glas i dalje zvuči sigurno.

– Ali to ti neće uspeti.

– Oh, naravno da hoće – cerio se Rogen. – Sve sam dobro smislio...

– Samo, gde ćeš naći Indijanca koji će raditi za tebe?

– Vidiš, doznao sam da je jedna mala grupa crvenih pobegla iz rezervata Tuskarora. Mi znamo i gde se kriju. Napašćemo tvoje rendžere i pobiti ih. Tamo se kriju Indijanci, a ja ću se, u sveopštoj gužvi koja nastane, naći na usluzi vlastima. Povešću svoj odred dobrovoljaca na crvene i slistićemo ih bez problema. Ne treba da ti pričam kako će ugledne ličnosti na Istoku biti zadovoljne, dok ćemo, sa druge strane, mi dokazati da možemo i sami da se staramo o redu i zakonu.

Dok ga nije ispuštao iz vida. Bilo mu je jasno da je Rogen dovoljno lud da veruje kako će mu se ostvariti sve što je zamislio. Za trenutak je pogledao u Gejlenu i njegovu kćerku. Njih dvoje su sedeli kao skamenjeni. Prosto nisu mogli da veruju u ono što su videli i čuli.

– Još samo jedno pitanje, Morgane – dobacio je Holidej. – Naredio si Flečer i Domera da ubiju tvog rođenog brata. Zašto?

– Zato što je Gejlen počeo da dosađuje – odvratio je ovaj mirno, kao da

je to najnormalnija stvar na svetu. – Osim toga, užasno je tvrdoglav. Bilo mi je strašno teško da ga uverim da su Indijanci napali rendžere i... dosta mi je toga. Lično ne volim nikakvo protivljenje – procedio je i žmireći odmerio brata koji je sedeo kao sveća.

– Ti treba da platiš za Flečera i Domera, Holideje – dobaci Morgan preteći. Oni su mi bili dobri prijatelji i zato...

– Jednoga sam ubio ja – dobaci Gejlen neverovatno smireno.

– Znam i to – kazao je Morgan, ne skidajući pogled sa Holideja. – Ne brini, i ti ćeš doći na red.

– Ne! – uzviknula je devojka koja više nije mogla da se suzdržava. – Ne možeš...

– Sedi i zaveži, devojko! – planuo je Morgan. – Ako ne budeš ćutala, dobićeš drškom revolvera po glavi! Tebi su batine odavno potrebne.

Videvši mržnju u Morganovim očima, Dok tuho dobaci – Sedite, Arabella, molim vas. Samo se smirite...

Devojka je pognula glavu, tiho se spustila pored oca i uhvatila ga za ruku.

Nekoliko sekundi vladala je tišina, a onda Dok dobaci – Pa onda, Morgane.. Šta ćeš uraditi sa nama?

– Kakvo je to pitanje? Vi ćete... – naglo je zastao jer se napolju začuo jasan topot kopita. Namrštio se i dao znak jednom od svojih ljudi da vidi ko se približava.

– To je Vejd – rekao je čovek koji je prišao ulaznim vratima i otvorio ih.

– U redu – odvrati Morgan nervozno.

– Daj mu znak da dođe – naredio je, a onda se ponovo obratio Doku – Ima jedna stvar za koju verujem da ti je poznata, rendžeru. Tvoj prijatelj Vajat Erp juče je stigao u Vajser... grad najbliži Ledfildu. Već je krenuo ovamo, ali ne verujem da će ikada stići.

– To nije tačno. Vajat još nije mogao...

– Ipak je stigao – nasmejao se Rogen pakosno. – Šta je, nisi ga očekivao tako brzo? E, pa, on je ipak tu i to je dobro za sve nas... osim za tebe.

Pre nego što je Dok uspeo bilo šta da kaže, glasnik upade u sobu.

– Džo mi je rekao da si tu, gazda – dobacio je čovek zadihano. – Ali... šta se ovde događa? – upitao je osvrnuvši se oko sebe.

– Sve ćeš čuti kasnije – odbrusio mu je Rogen. – Nego, govori ono zbog čega si došao – dodao je nestrpljivo. – Dokle je stigla Vajatova grupa?

– Mislim da su već stigli do... otprilike na sat udaljenosti od Kinsmana – rekao je Vejd. – Ako želiš da stignemo na vreme, moraćemo da krenemo odmah.

– Da li su momci spremni?

– Čekaju!

– Odlično! – pljesnuo je Rogen rukama i okrenuo se prema Frindžu. – Ostine, ti, Voren i Palmer čekajte ovde. Kada prođe pola sata, pobite svo troje. Zatim zapalite kuću i pođite prema gradu. Recite ljudima da je Gejlenov ranč spaljen i da ste naleteli na

neke Indijance koji se motaju ovuda... Sakupite poteru i krenite.

Na Ostinovom licu zablistao je onaj dečaćki osmeh.

– Ne brini, Morgane, znaš da uvek možeš da računaš na mene.

– Nadam se. Voren i Palmer će ostati sa tobom. Ostali, smesta na konje! Brzo!

– Prokleti tvore! – zarežao je Gejlen Rogen. – Nećeš se izvući posle ovoga!

– Misliš? Ne verujem u to – rekao je smeškajući se. Onda se naglo okrenuo i izašao iz sobe.

Ostin Frindž je ostao sa revolverom uperenim u Holideja, dok su druga dvojica pazila na Rogenove. Posle nekoliko minuta mukle tišine Frindž odbaci opušak i okrete se prema dvojici bandita.

– Mislim da bismo mogli da počnemo, momci. Vi pronađite petrolej i dosta suvog granja, a ja ću paziti na ove ptičice.

Revolveraši se ćutke podigoše i izađoše.

Samo što su se vrata zatvorila, Arabela ustade i krenu napred.

– Šta je sada ovo? Ne mrdajte! – viknu Frindž grozničavo.

– Htela sam samo da pijem vode – odvrati devojka prilazeći bokalu koji se nalazio na stolu. Shvativši da je njegova kćerka nešto smislila, Gejlen se instinktivno primače bliže Holideju.

Pošto je prihvatila bokal, Arabela se osmehnula Frindžu. Zatim se nagnula

napred kako bi sipala vodu u čašu i bluza joj se rastvorila na grudima.

Doku nije promakao ovaj Arabelin manevar. Nije odoleo, a da se jedva primetno ne osmehne. Jer, znao je da mladi i neiskusni Ostin Frindž neće izdržati.

I zaista, mladić je zagrizao usnu, a pogled mu je postao užaren i nekako drhtav. Činilo se da će svakoga časa priskočiti devojci i poljubiti je.

I Arabela je, očigledno, pogađala Frindžove misli. To i nije bilo teško, jer je odavno znala da mu se sviđa. Zato je pogledala u njega i upitala blagim glasom u kome se naziralo obećanje – Hoćete li vode, mister Frindže?

Ovaj je brzo osmotrio Doka i Rogena, a onda mu se pogled vratio ka devojci.

Tu priliku Holidej nije propustio. Skočio je na mladića svom snagom, brzinom jaguara koji se baca na plen. Naravno, on je očajnički pokušavao da okrene revolver prema njemu. Jednim udarcem Dok mu je izbio oružje iz ruke i šutnuo ga u stranu.

Međutim, Frindž je bio brz i gibak kao zmija. Izvio se i raspalio Doka u koleno tako da je pao na pod. Zatim ga je hitro preskočio i jurnuo prema zidu na kome je visila sačmarica.

– Puna je! – kriknula je Arabela očajnički.

Njen uzvik je trgao Doka koji je, oslabljen nesvesticom i Frindžovim udarcem, još uvek ležao na podu. Ipak, smogao je snage da se baci u stranu i zgrabi mladićev revolver koji

je ležao na podu. Isto tako brzo se okrenuo oko sebe i zategao obarač.

Međutim, sačmarica je već bila u Frindžovim rukama okrenuta prema njemu. Gejlen Rogen je ležao na podu, jer ga je mladić udario kada je jurnuo po oružje.

Holidej je opalio ne nišaneći. Metak je pogodio Ostina Frindža u stomak i odbacio ga unazad. Sačmarica je zadrhtala u mladićevim rukama kada je Dok ponovo opalio. I taj pogodak bio je precizan tako da je Ostin Frindž poleteo preko sobe i udario u suprotni zid. Puška je sa treskom pala na pod, a Arabela je pritrčala da je dohvati.

Privučeni pucnjavom, dvojica bandita su uletela unutra držeći revolvare u rukama. Dok je pogodio jednog još dok je podizao oružje, a drugi je pokoren hicima iz sačmarice koja je prasnula u devojčinim rukama.

Nekoliko trenutaka tišine i... Dok se polako podigao sa poda. Bacio je pogled na trojicu bandita, odnosno, na tri nepomična i beživotna tela. I on i Arabela su u isto vreme ugledali Gejlenu koji se veoma teško podizao sa poda, pridržavajući se za krevet. Jedna ruka mu je mlitavo visila niz telo, a krv je natapala rukav košulje.

– Oh, vi ste ranjeni! – uzviknuo je Dok i brzo mu prišao.

– Prokleti metak... – zastenjavao je rančer stegnuvši zube. – Onaj što je poginuo od sačmarice... opalio je dok je padao...

– Vode, mis Rogen! – viknuo je Holidej i vratnom maramom stegao rančevu ruku iznad rane. – I zavoje!

Devojka je bila bleđa, ali pribrana. Ćutke je poslušala Doka i za tren oka na stolu se našlo sve što je bilo potrebno da se obradi rana. Holidej je profesionalno obavio posao, ne primećujući zadivljeni devojčin pogled.

Zatim je uzeo je svoj opasač sa koltom koji je Morgan stavio na ormarić pored vrata i upitao – Gde je Kinsman?

– Oko pet milja odavde – objasnila je Arabela. – Ide se glavnim putem za Vajser.

– U redu. Moram da požurim, nemam baš puno vremena!

– Idete da upozorite rendžere?

– Ako budem stigao na vreme.

– Postoji i kraći put samo ga je teško naći – dobacila je devojka. – Ja ga znam...

– Kakav put? Kuda prolazi?

– Oh, bože... To je teško objasniti, mister Holideje – odvratila je devojka. – Morala bih da jašem sa vama.

Dok se namrštio. Ta ideja mu se nije dopala.

– Sami ćete se zaista teško snaći – nastavila je devojka uporno.

– A za mene ne brinite. Snaći ću se ako dođe do gužve.

– U redu – pristao je Dok shvativši da mu je Arabela neophodna ako želi da nađe prečicu. – U tom slučaju, treba odmah da krenemo – dodao je.

– Spremite se.

Arabela je zabrinuto pogledala oca:

– Hoćeš li moći sam, tata?

– Ovo je sitnica i ne traba da se brineš, dušo. Samo, nisam siguran da ti u ovoj situaciji treba da...

– Ne brinite za nju – prekide ga Holidej idući prema vratima. – Samo će me odvesti do doline, a onda može da se vrati.

– Hvala vam na svemu, Holideje.

– U redu je, Arabela – pozva je Dok rukom dajući joj znak da ga prati. – Ne treba da sedlate svoga konja. Ova trojica ostavila su osedlane konje negde u blizini, pa možemo izabrati jednoga. Hajdemo!

Tako je i bilo. Nedaleko od kuće našli su tri vezana konja i devojka je brzo odabrala jednoga.

– Kojim putem? – upitao je Dok.

– Na severoistok. Preći ćemo preko potoka, pa preko ravnice. Mislim da će nam trebati više od pola sata da stignemo u dolinu.

– U redu. Vi vodite. I znajte da moramo stići brzo. Ne smemo izgubiti ni trenutak.

Devojka je ozbiljno klimnula glavom i Dok je znao da je stvar shvatila na najozbiljniji način. U punom trku pregarili su reku i uputili se preko šumom obrasle ravnice koja se prostirala među njima. I ravnicu su prešli u galopu, a onda izašli na dugačak, uzan komad travnate prerije.

Naravno, u toj žurbi Arabela mu nije rekla da će proći pored nekih manjih rančeva, odnosno, da jedan od njih pripada Trevoru Mičelu. Holidej je

već zaboravio toga čoveka koji mu je jedne večeri upao u sobu želeći da osveti brata. No, Mičel nije zaboravio na njega. Uvek sklon piću, od bratove pogibije se propio i u potpunosti zanemario posao. I sada je izašao da popravi ogradu, ali je poneo bocu, seo i zaboravio na posao.

A kada je ugledao dva jahača u žurbi, ustao je i sišao nekoliko koraka niže. Žmirkajući ih je posmatrao kako se približavaju, a pošto ih je prepoznao na licu mu se pojavio zlokoban osmeh. Ovako nešto nije mogao ni da sanja. Bacio je bocu daleko od sebe, ne hajući za piće koje se prosipalo. Hitro je potčao do kola pored ograde, zgrabio pušku koju je naslonio na panj i potrčao da jahačima prepreči put.

Zaokupljeni mislima jahači ga nisu primetili sve dok nije odjeknuo pucanj. Dokov konj je poskočio tako snažno da ga je na jedvite jade umirio. Što se tiče Arabele, ona je svom snagom zategla uzde i uplašena životinja se bukvalno ukopala u mestu.

Holidej je krenuo rukom ka revolveru, ali je zastao kada je pred sobom ugledao čoveka sa puškom u ruci. U debeljku podbulog lica odmah je prepoznao Trevora Mičela i u tom trenutku osetio snažan grč u stomaku.

– Pa, rekao sam ti da ćemo se ponovo sresti, mister – zarežao je debeli. – Baš lepo od tebe što si mi pošao u susret.

Holidej se namrštio i pogledao u Arabelu. Mahnit čovek sa puškom u ruci bio je velika opasnost za devojkicu.

On sam je naučio da izlazi na kraj sa takvima, ali sada... Dakle, bilo je najvažnije da ona ostane van opasnosti.

VII

– Jeste li poludeli, Trevore? – planula je Arabela. – Pustite nas da prođemo!

– Vi zavežite, gospođice, i držite se dalje od ovoga! – planu rančer čija puška je i dalje bila uprena u Doka.

Devojka je bila van sebe.

– Ali mi moramo da požurimo i upozorimo rendžere, Trevore! Mister Holidej je na njihovoj strani, odnosno na strani najvećeg dela ljudi koji...

Mičel napravi ružnu grimasu i podiže ruku.

– Što se mene tiče, može da bude i predsednik Sjedinjenih Država! To je njegova stvar. Ali ja imam da sredim račune sa njim i od toga neću odustati.

Svestan činjenice da im je svaki minut dragocen, Dok jedva čujno uzdahnu. Bilo je jasno da ova tvrda glava neće tek tako popustiti i zato je trebalo smisliti nešto drugo.

– Imate li nešto protiv ove gospođice? – upitao je. – Može li ona da ide?

– Naravno da može! – odbrusi debeljko. – Jeste da previše priča, ali to je kćerka jednog od mojih prijatelja, Gejlana Rogena.

– Ali, mister Holide... – pokuša da se pobuni Arabela.

– Idite, preklinjem vas – dobaci joj Holidej tiho. – Idite i upozorite ih.

Znajte da vaš grad, da vaš otac računa na vas...

Devojka proguta knedlu i stegnu uzde.

– Ako vi tako kažete... – prošaputala je tiho. – Samo...

– Krenite! – naredi Dok prigušenim glasom.

Vudevši da nema kud, devojka ponosno podiže glavu, mamuznu konja i produži dalje.

– Dakle, sada smo sami, Mičele – obrati mu se Dok kada je Arabela nestala među visokom travom i drvećem. – Kako ćeš to izvesti? Metak u grudi, ha?

– Tako si ti ubio mog brata.

– Tvoj brat me je izazvao. I to nekoliko puta. Želeo je da me sredi i postane slavan. Uostalom, sugurno su ti rekli da je bila fer borba.

– Fer borba? Ti se šališ, Holideje! Čuveni revolveraš protiv početnika! To nikako ne može biti fer.

– Trebao sam da pustim da me ustrelj s leđa?

Livinston ga je posmatrao sa mržnjom.

– Ne filozofiraj, nego se spremi za obračun, mister. Hajde, siđi sa tog prokletog konja i pokaži se!

Dok je osmotrio okolinu ispod oka. Znači, ipak ću morati da potegnem i koliko – toliko ga urazumim, zaključio je nevoljno. Lagano je sišao sa konja i stao naspram snažnog Mičela koji je još uvek čvrsto stezao pušku.

– Evo, daću ti šansu i brojaću do tri – dobaci debeljko

Dok je znao da nečim mora odvratiti protivnikovu pažnju.

– U redu, ako tako želiš – odvratio je mirno. – Posmatraj pažljivo moju ruku, Mičele! Dobro je gledaj! Ja neću čekati da izbrojiš do tri...

Debeljko je već oborio puščanu cev i sada su stajali jedan prema drugom, na rastojanju od samo desetak metara.

– Evo, povlačim – rekao je Dok.

– Pazi dobro!

Zatim su se dve stvari dogodile u istom trenutku. Rančeroze oči skrenule su prema revolveraševoj ruci što je ovaj i čekao. I drugo, Dok se pokrenuo brzinom munje!

Debeljko je shvatio šta se dešava i pokušao da podigne cev svoje puške. Ali, bilo je već kasno. Dok Holidej je imao revolver u ruci. Crveni plamičak liznuo je iz cevi, začuo se prasak i – puška je izletela iz rančeroze ruke.

– Sada je već bolje – rekao je Dok mirno. – Nadam se da ćeš...

No, nije završio rečenicu jer je Mičel snažno zaurao pokušavajući da se baci udesno i dohvati pušku. Shvativši da ga drugačije ne može smiriti, Dok ponovo zapuca. I ovoga puta bio je precizan. Jedan metak pogodio je debeljka u šaku, drugi u rame. To je značilo da Trevor Mičel neće moći da puca bar narednih šest meseci.

Ne obraćajući pažnju na pogrde, jauke i psovke, Holidej se pope u sedlo i dobaci:

– Nadam se da ćete ovo naučiti pamtiti, prijatelju. Ja zaista nisam želeo sukob. A sada izvini, strašno mi se žuri.

– Videćeš ti sledeći put... – uspeo je da promrmlja debeljko.

Dok zategnu uzde.

– Sledeći put stani pred mene sa revolverom u ruci, a ne dočekuj me u zasedi kao što si to sada uradio. Jasno? – dobacio je, mamuznuo konja i žurno pojahao napred.

Dok se Holidej gubio u daljini Mičel je netremice gledao za njim. Nikako mu nije bilo jasno zbog čega mu je taj čovek poklonio život.

* * *

Dok je oštro gonio konja crpeći iz njega i poslednju snagu. Još uvek se nadao da može da stigne do Kinsmana pre nego što počne okršaj između rendžera i bandita.

Posle nepune milje odjednom je začuo pravu kišu pucnjeva.

Još brže je poterao konja ako je to uopšte bilo moguće. Stigao je do vrha baš u trenutku kada je nekolicina ljudi izlazila iz zaklona iza jedne stene. Držali su podignute ruke, a iza njih su išli rendžeri sa puškama na gotovs.

Pucnjava je prestala i Dok je odahnuo. Malo je zategao uzde i konj je usporio. On se osmehnuo i prijateljski ga potapšao po vratu.

– Hvala ti, prijatelju – rekao je, a životinja je radosno zarzala.

– Dok! – začuo je poznati glas iza sebe i srce mu se ispunilo toplinom.

Bio je to Vajat Erp sa nekoliko rendžera.

– Znači, uspeo si, Dok! – uzviknuo je Vajat kada su se pozdravili. – A šta ti je to sa glavom? – upitao je pokazjući na zavoj. – Jesi li ranjen?

Odmahnuo je rukom.

– Mala ogrebotina.

– Pa, ne bih rekao da je baš tako. Ali, dobro, o svemu ćemo kasnije, prijatelju.

Dok klimnu glavom.

– Znači, Arabela je stigla na vreme?

– Jeste. Bogami, hrabra devojka! Zahvaljujući njoj uspeh smo da iznenadimo i pohvatamo bandite. A izgleda da su oni hteli da iznenade nas. Tvoja zasluga je ogromna, prijatelju. Ne smem ni da pomislim šta bi se dogodilo da vas dvoje niste...

– Drago mi je što ste ih pohvatili – prekide ga Dok blago. – Iskreno rečeno, bilo je dosta problema i otpora i sve ovo je iznad mojih očekivanja.

– Čeka nas dug razgovor u gradu, Dok – dobaci Vajat i okrete se prema jednom rendžeru koji ga je obaveštavao da su uhvatili još trojicu.

– Dobro, ti završi svoje, a ja ću malo pogledati okolo – rekao je Holidej i dohvatio čuturicu, tek sada shvatajući koliko je žedan.

Nije povukao ni gutljaj kada je začuo poznati glas.

– Dok! – viknula je Arabela istrčavajući iz obližnjeg čestara sa puškom u

ruci! – Eno ga, Dok! Morgan! Prokletnik hoće da pobjegne!

Istoga trenutka oružje je grmnulo i njen konj je skljojao na zemlju kao da ga je pogodio grom. Iznenadena i nespremna, djevojka je poletela preko glave nesrećne životinje i svom snagom tresnula o zemlju.

Dok je glasno opsovao i pojurio prema djevojci ne razmišljajući o opasnosti. No, odmah je odahnuo jer se Arabela hitro podigla.

– Dobro sam – dobacila je sa prizvukom bola u glasu. – Pazite, on će pobeći, Dok. Pogledajte! Tamo...

Holidej se okrenuo i krajičkom oka spazio Rogena koji je istrčao iza žbunja i bacio se u sedlo.

– Za ime boga, sklonite se ovamo! – rekao je i povukao djevojku iza jednog kamenog zida. – I ne izlazite, čujete li? Ja ću se pobrinuti za Rogen.

Čim je poterao konja video je da Morgan ima dobru prednost, ali to nije moralo ništa da znači. Pred njim je sada bila uzbrdica i Holidej je znao da će morati da uspori. Osim toga, postojalo je još nešto što je otežavalo Rogenovo kretanje. Dok je primetio da su mu bisage nabijene teretom, verovatno novcem, što je usporavalo životinju koja nije imala snage da odmiče potrebnom brzinom.

U trenutku kada je Holidej stigao u podnožje, Morgan se okrenuo i ispalio hitac prema njemu. Iako mu je metak prozviždao pored lica, Dok je morao da zastane i razmisli. Rogenov konj je

bio odmorniji jer je i pored svega uspevao da umakne iscrpljenoj životinji koju je on svom snagom gonio još od Gejlenovog ranča.

Osim toga, kada Rogen bude stigao na vrh padine, on će biti negde na sredini uspona. Bilo mu je jasno da će tako predstavljati odličnu metu koju bi mogao da pogodi i najlošiji strelac.

Zato je kliznuo iz sedla i hitro izvadio pušku iz futrole. Brzim pokretom ruke ubacio je metak u cev, a onda prislonio kundak uz rame i nanišanio. Kada se mušica zaustavila na sredini Rogenovih leđa, zategao je prst na obaraču. Međutim, nije opalio. Nije mogao da puca čoveku u leđa, čak ni takvom ubici i podlacu kakav je bio Morgan Rogen. Zato je oborio cev puške i nanišanio u konja.

Već sledećeg trenutka Rogen je poleteo kroz vazduh i svom težinom udario u stene pred sobom. Lagano se približavajući, Dok ga nije ispuštao iz vida. Ali, on se nije micao. Izgledao je kao mrtav ili bar u nesvesti.

Međutim, stigavši na udaljenost od samo nekoliko jardi, Dok zastade. Učinilo mu se da je Morgan lagano pomerio ruku u bukvalno se ukočio u sedlu. Bio je spreman na sve i s pažnjom očekivao šta će se desiti.

Kao i toliko puta do sada, i ovoga puta je bio u pravu. Naime, instinkt ga je upozorio na opasnost i on ga je poslušao. Jer, samo nekoliko trenutaka kasnije Rogen se munjevito okrenuo i zapucao.

No, nije bio dovoljno brz. Holidej je primetio njegov manevar i bacio se u stranu još dok je Morgan povlačio oroz. Ipak, hitac mu je prozujao tako blizu glave da je gotovo okrznuo zavoj na čelu.

Urlajući najgore uvrede, Rogen se uspravio dok se Holidej bacio iza jednog niskog kamena izvlačeći istovremeno svoj kolt sa drškom od slonovače.

– Ubiću te, Holideje... – zauralao je Morgan. – Ubiću te... Sve si mi upropastio... Ubiću te makar mi to bilo poslednje! – urlao je gušeći se od besa.

Dojk je govorio, Rogen je trčao pravo prema zaklonu iza koga se sakrivao Holidej. Trčao je pognut napred i pucao nasumce, ni najmanje se ne obazirući na opasnost da bude pogođen. Mržnja, bes i želja za osvetom kao da su mu sasvim pomutili razum.

Jedan metak okrznuo je stenu iza koje se sakrivao Dok, drugi je „udarilo” tik pored njegovog desnog lakta i odbio se u polje. Bez obzira na to, on se nije zaustavljao, lica iskeženog u ludačku grimasu neobuzdane mržnje.

Onda je grmnuo Holidejev revolver i ispaljeno tane pogodilo je Morgana Rogen pravo u srce. Za trenutak se zateturao i krenuo unazad, a na licu mu se pojavilo nešto što je zbrisalo mržnju, nešto između čuđenja, straha i bola. Zatim se začuo tup udar i njegovo beživotno telo svom snagom je tresnulo o stenu.

Sve je gotovo, pomisli Holidej. Morgan Rogen više nikome neće naneti

zlo. S tom mišlju je uzjahao konja i krenuo nazad.

* * *

Nekoliko dana kasnije, Holidej je sedeo u salunu sa čašom pića ispred sebe i u mislima preživljavao događaje iz poslednjih dana. Afera je bila okončana i u Ledfildu i okolini bio je uspostavljen mir. Morganovi plaćeniци sprovedeni su u zatvore, a pomagači iz Ledfilda čekali su suđenje u gradskom zatvoru, kući specijalno preuređenoj za tu priliku. Za nedelju dana zakazana je sednica gradskog veća na kojoj će se izabrati pravi šerif koji bi pazio na red i mir u kraju posle odlaska rendžera.

Dok otpuhnu dim i nasmeši se. Naime, bilo je nekoliko predloga da on preuzme dužnost čoveka sa zvezdom, ali je sve te molbe morao je ljubazno da odbije. Bilo mu je žao razočaranih građana, ali se potrudio da im na najbolji mogući način objasni zašto on nije čovek za taj posao.

Omoran i svež, u elegantnom odelu sa mašnom boje vina i košuljom belom kao sneg, osećao se odlično. Bio je to poslednji dan njegovog boravka u Ledfildu i sada, iz ove perspektive, grad mu se činio čak i prijatnim. Kroz pola sata ukrcaće se na diližansu koja će ga povesti prema daljinama koje su ga neodoljivo zvale k sebi.

U tom trenutku na vratima saluna se pojavio Džek Hazard, mesni poštar.

Ugledavši ga, hitro mu je prišao i ljubazno ga pozdravio.

– Mister Holideje, jedna dama vas čeka pred salunom. Pitala je možete li izaći na čas?

– A dama je? – upitao je sa poluosmehom.

– Mis Arabela Rogen.

Ćutke je klimnuo glavom, ostavio cigaru i požurio ka izlazu. Prišao je Arabeli koja je stajala na početku trema i nervozno kršila prste.

– Dobar dan, mis Rogen – oslovio je i prstima dotakao obod šešira. – Želeli ste nešto da mi kažete?

– Da... – odvratila je devojka zbunjeno i u trenu se zarumenela. – U stvari... htela sam... da vam se zahvalim za sve što ste učinili i da vam dam nešto što će vas podsećati na naš grad. Evo – nastavila je pružajući mu jednu svilenu maramicu sa izvezenim monogramom.

Uzeo je maramicu i osmehnuo se.

– Vi ste vrlo draga osoba, Arabela i ovo je zaista divan gest. Obećavam da ću često misliti na vas – rekao je i pogledao je u oči.

Ona se stidljivo osmehnu.

– Volela bih kada bi to bilo što češće. Pokušaću da tako i bude... bar za izvesno vreme...

– Kako? A šta ćete učiniti? – upitao je začuđeno podigavši obrve.

– Ovo – rekla je i podigavši se na prste, nežno ga poljubila. Zatim se naglo okrenula i udaljila žurnim korakom.

Dok je ostao na mestu gledajući za njom. Nije znao da li je to bio poljubac namenjen bratu ili željenom ljubavniku. I verovatno da to neće ni saznati jer mu je istinu mogla reći samo Arabela koju više nikada neće videti.

Opipao je prstima mesto gde je još uvek osećao dodir njenih usana i nasmešio se. Svejedno, to na kraju i nije bilo najvažnije. U tom trenutku radovao se pomislivši kako će iza sebe ostaviti jednog prijatelja, jedno biće koje će ga se rado sećati i misliti o njemu sve najlepše.

Laganim korakom se vratio u salun, ispio brendi i ugasio cigaru koja je dogorevala. Napolju je čekala spremna diližansa i on se lagano uputio ka njoj. Prolazeći pored šanka, klimnuo je glavom barmenu i ovaj mu je ljubazno otpozdravio.

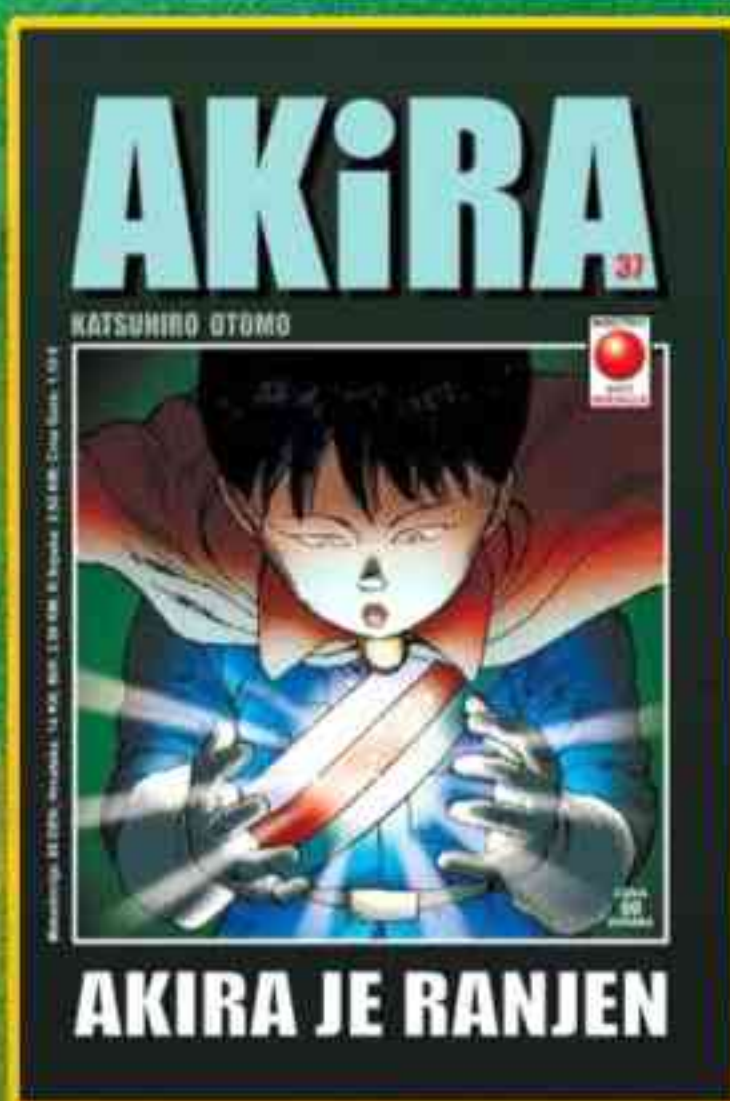
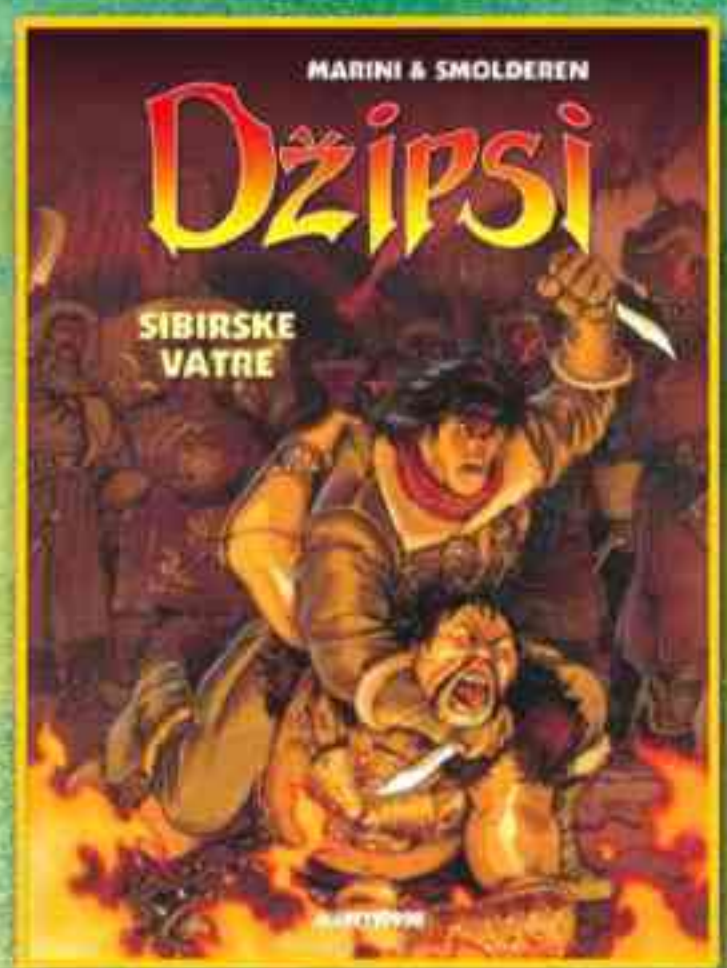
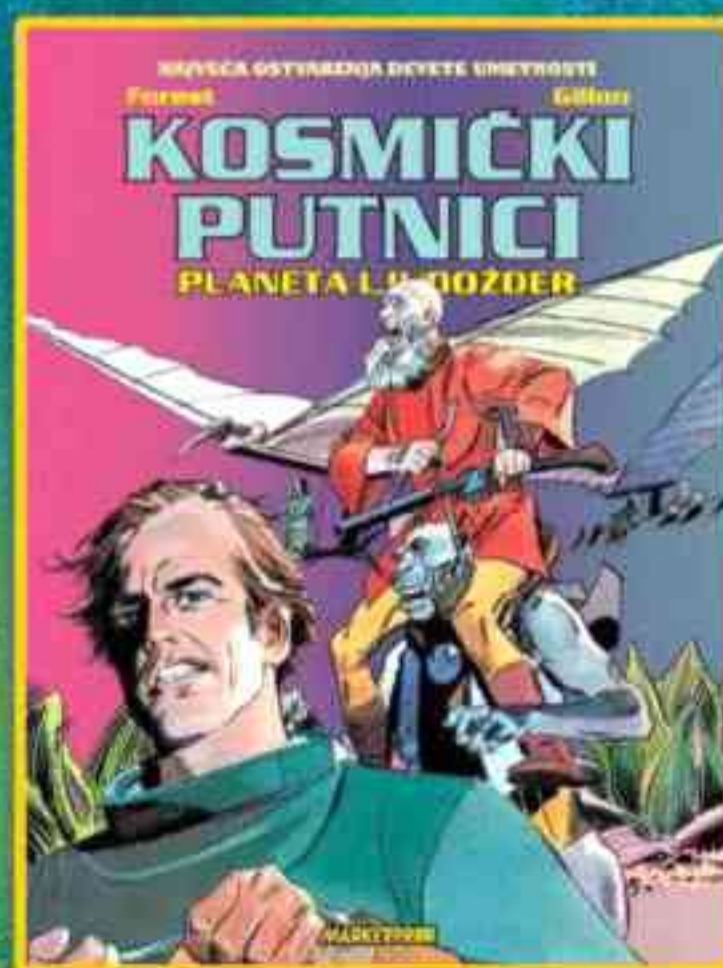
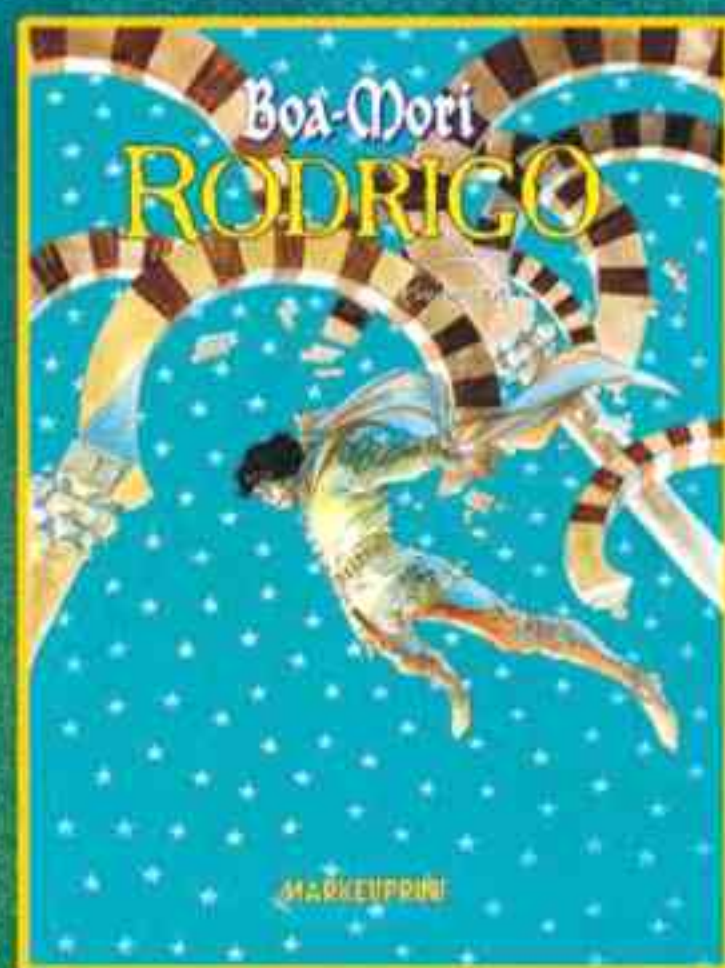
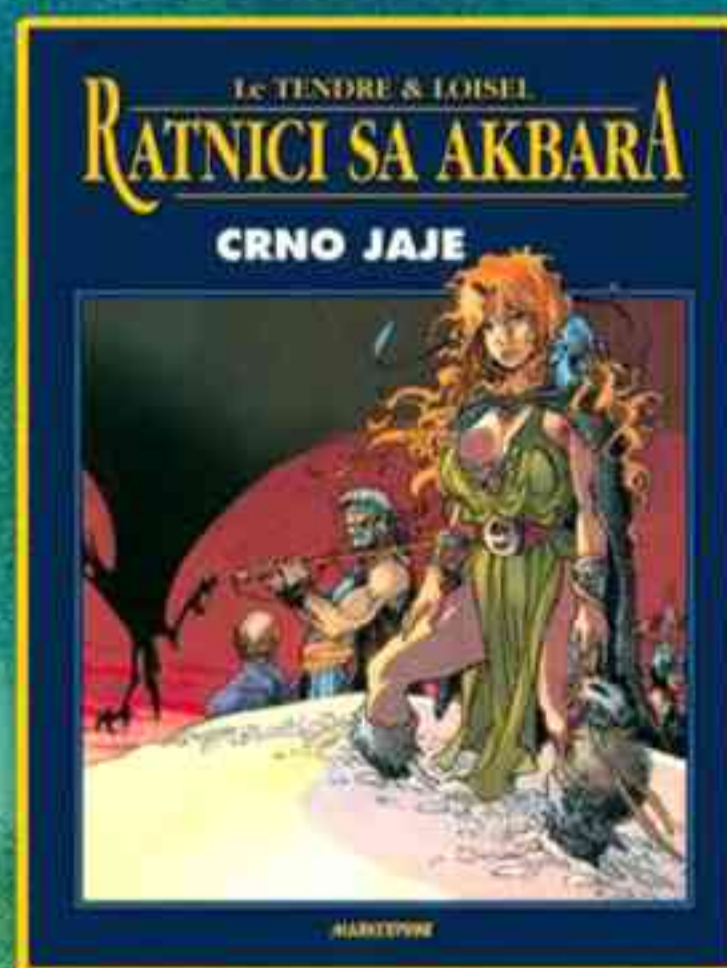
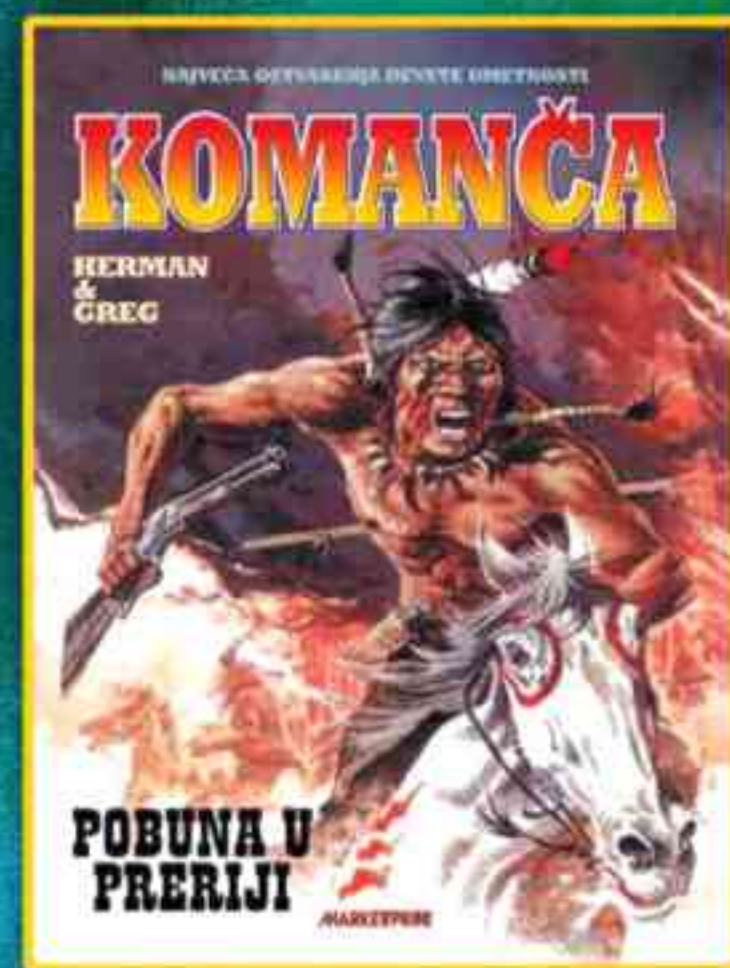
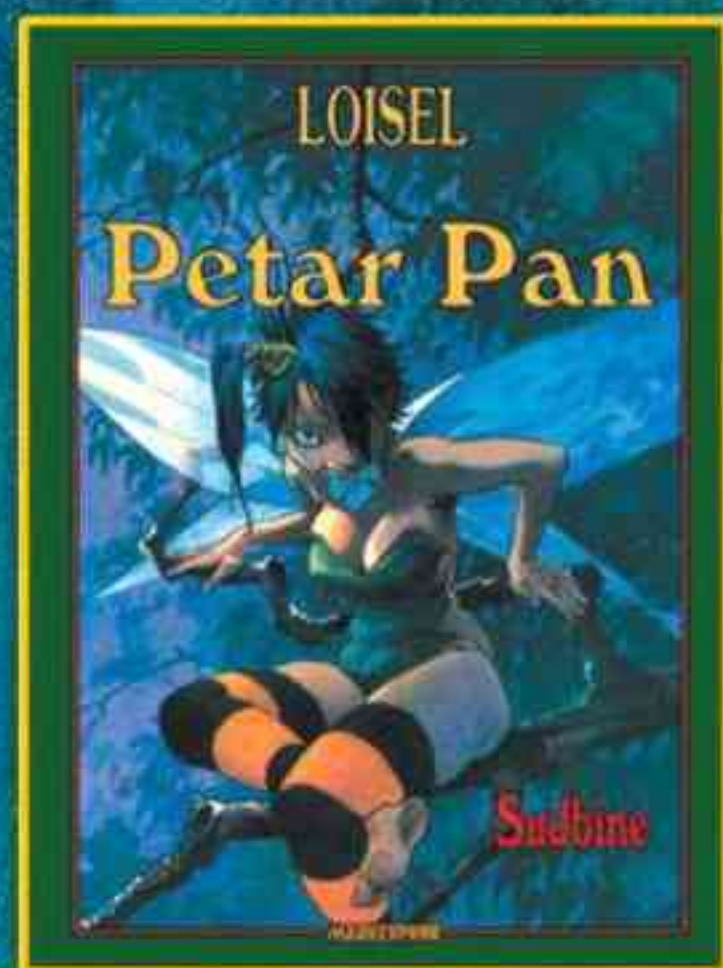
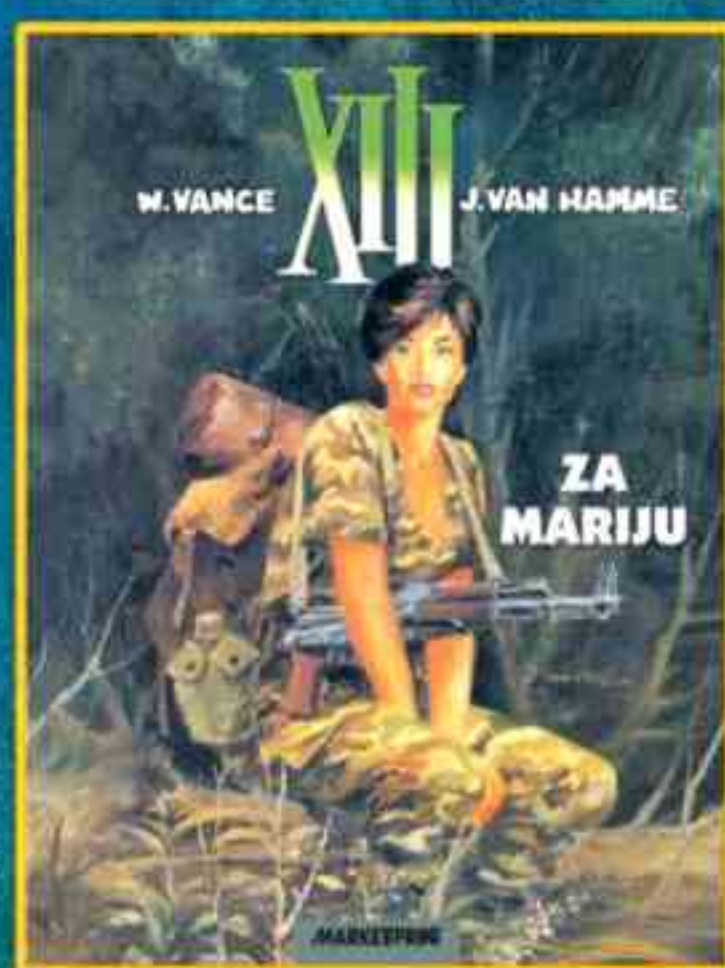
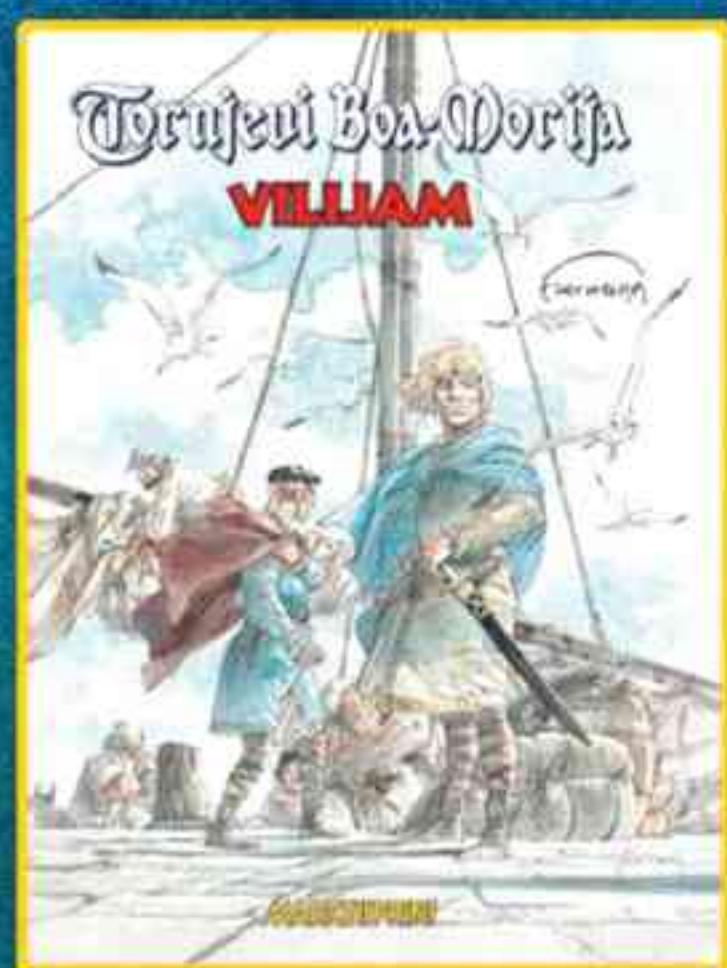
– Doviđenja, mister Holideje! Dodite nam opet!

Opet? Holidej mu nije rekao da ne veruje u tu mogućnost. Na Zapadu je bilo još mnogo gradova koje bi bilo dobro videti i mnogo ljudi koje je trebalo upoznati.

A život je bio tako kratak...

Da, bio je siguran da se to „opet“ nikada neće dogoditi. Otvorio je vrata pred sobom i zakoračio na ulicu, u novi dan.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00542

9 770353 000002